

Аби Глайнс

КНИГИ ЗА ЛЮБОВ.
БЕЗ ПРЕДРАЗСЪДЦИ.

Мв'ърде
дале'и
ПРОПАДАНЕ

Уо

ЕГМОНТ

Пвърде далеч ПРОПАДАНЕ

Аби Глайнс

Превод от английски Гергана Дечева

Уо

ЕГМОНТ

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие Fallen Too Far

Copyright © 2012 by Abbi Glines

All rights reserved

Снимка на корицата © Shutterstock

Превод Гергана Дечева

Редактор Ина Тодорова

Коректор Сабина Василева

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Електронно издание, 2015

ISBN 978-954-27-1564-1

*На Лиз Рейнхарт, която беше моята лична клакьорка, докато пишех
тази книга. По пътя си срещаш хора, без чието приятелство не би
могъл да си представиш живота си.*

Лиз е такъв приятел.

ПЪРВА ГЛАВА

Когато хората се събират на купон, обичайната гледка на паркинга са джипове с кални гуми. Скъпите западни коли не са нещо, което съм свикнала да виждам, а тук беше претъпкано с такива. Поне двадесет. Задръстваха цялата улица пред къщата.

Спрях петнадесетгодишния форд на мама на тревата. Под гумите захрущяха пясък и пръст. Не исках да блокирам никого.

Татко не ми беше казал, че ще има гости тази вечер. Всъщност не ми беше казал почти нищо. Освен това не дойде на погребението на мама. Ако не се нуждаех от място, където да живея, нямаше да съм тук. Бях продала малката ни къща, завещана от баба, за да платя последните сметки за лечението на мама. След това ми останаха само дрехите и старият джип.

Беше ми много трудно да се обадя на баща си, като се има предвид, че нито веднъж не успя да мине да ни види в продължение на тези три години, в които мама се бори с рака. Но той беше моето единствено семейство, единственият близък човек, когото си имах.

Стоях и гледах масивната триетажна къща, построена директно върху пясъка на Розмари Бийч във Флорида. Това беше новият дом на баща ми. Тук беше неговото ново семейство. Не виждах начин да бъда, нито бях сигурна, че искам да бъда част от този живот.

Някой рязко отвори вратата на джипа ми. По инстинкт грабнах деветмилиметровия си пистолет и за части от секундата вече го бях насочила към нахалника, който бе посмял да пипа колата ми. Стисках оръжието с две ръце, здраво и спокойно, сложила пръст на спусъка.

- Чакай... Щях да ти кажа, че си се изгубила, но сега съм готов да ти кажа каквото искаш. Моля те, само прибери това нещо.

Пред дулото на пистолета ми стоеше младеж с кестенява, прибрана зад ушите рошава коса. Ръцете му бяха вдигнати, а очите - широко отворени. Повдигнах вежда, но продължих да го държа на мушка. Защото не е нормално да отваряш вратите на чуждите коли и да плашиш хората.

- Не, не мисля, че съм се изгубила. Това е къщата на Ейбрахам Уин, нали?

Момчето нервно преглътна:

- Не... не мога да мисля с това нещо, насочено към лицето ми, захарче. Леко

съм притеснен. Би ли го прибрала, преди да си се наранила или пък да гръмне случайно?

Да се нараня? Да гръмне случайно? Наистина? Това момче започваше да ме вбесява.

– Не те познавам. Навън е тъмно и съм на непознато място. Сама. Прости ми, ако не се чувствам в пълна безопасност. И ми повярвай: няма да се нараня, нито пък оръжието ще гръмне случайно. Мога да стрелям с пистолет. Доста добре.

Той май не ми повярва. Сега, след като се загледах в него, вече не ми се виждаше опасен. Но не бях готова да прибера пистолета. Все още не.

– Ейбрахам? – повтори и започна бавно да клати глава. – Не, чакай. Ейб е доведеният баща на Ръш. Запознах се с него, преди той и Джорджиана да заминат за Париж.

Париж? Ръш? Какво?

Чаках да ми обясни, но той гледаше дулото на пистолета и почти не дишаше. Без да откъсвам очи от него, свалих оръжието, затворих предпазителя и пъхнах пистолета под седалката си. Сигурно ако не беше насочен в лицето на момчето, то щеше да се съсредоточи и да ми обясни.

– Имаш ли разрешително за това нещо? – попита с недоумение.

Не бях в настроение да обсъждам правото си да нося оръжие. Исках някой да ми даде отговор.

– Ейбрахам е в Париж? – попитах, за да съм сигурна, че съм чула добре. – Та той знаеше, че идвам днес. Говорихме едва преди седмица. Точно след като продадох къщата.

Момчето бавно кимна и леко се поотпусна.

– Познаваш ли го?

Не бих казала. Не го бях виждала, откакто заряза майка ми и мен. Това беше преди пет години. Спомнях си онзи татко, който идваше да гледа как играя бейзбол, таткото, който печеше бургери на грила в задния двор, спомнях си как всички съседи и приятели се събираха при нас. Това беше бащата, когото имах до деня, в който Валери, моята сестра близначка, загина в автомобилна катастрофа. А баща ми караше колата.

Този ден напълно го промени.

А мъжът, който не ми се обади нито веднъж да попита как съм, как се справям с болната си майка... *Този мъж?* Не, не го познавах.

– Аз съм дъщеря му. Блеър.

Очите на момчето се разшириха още повече. То отметна глава назад и избухна

В СМЯХ.

Какво смешно имаше? Защо ми се смееше? Очаквах да ми обясни, но той само ми подаде ръка:

– Хайде, Блеър. Искам да те запозная с един човек. Това ще му хареса, сигурен съм.

Погледнах протегнатата ръка и се пресегнах за чантата си.

– Имаш ли оръжие в чантата? Да предупредя ли да не те ядосват?

Отворих уста да му отговоря грубо, но закачката в гласа му ме спря.

– Отваряш вратата на колата ми, без да почукаш. Изплаши ме.

– И когато си изплашена, първата ти реакция е да извадиш пистолет? По дяволите, момиче! Откъде идваш? В наши дни повечето момичета пицят и... някакви такива простотии.

Повечето момичета, на които този младеж е попадал, не са били принудени да се бранят сами през последните три години. Аз трябваше да се грижа за майка си, но нямаше кой да се грижи за мен.

– От Алабама съм – отговорих и скочих от джипа, без да се възползвам от подадената ръка.

Бризът удари лицето ми и моментално разпознах солената миризма на брега.

Никога не бях виждала океана. Не на живо. Да, бях виждала снимки, бях виждала морето на картички, по филми, но ароматът му беше точно такъв, какъвто винаги си го бях представяла.

– Значи е вярно това, което се говори за момичетата от Бама*? – попита той.

* Бама – съкратено от Алабама. – Бел.пр.

– Какво искаш да кажеш?

Бавно огледа тялото ми, после очите му се върнаха на лицето ми.

– Тесни джинси, потник по тялото и пистолет. Боже, през цялото време съм живял на грешното място.

Завъртях очи и отворих багажника. Имах един куфар и няколко кутии, които исках да предам по-нататък на някоя благотворителна организация.

– Чакай, нека ти помогна – предложи той и мина от другата ми страна. Извади големия куфар, който майка ми пазеше в дрешника си за онова голямо пътешествие, което така и не направихме. Все говореше как един ден ще се качим на колата, ще прекосим цялата страна и ще стигнем чак до северния бряг. „Един ден...“, казваше тя.

И после се разболя.

Разтърсих глава, за да се отърва от спомените и да се фокусирам върху настоящето.

– Благодаря... Май не попитах как се казваш...

Момчето извади куфара и ме погледна.

– Нима? Забрави да ме питаш как се казвам, докато ми беше навряла деветмилиметровия в лицето?

Въздъгнах. Може би малко преиграх, но той пък ме изплаши. Какво е очаквал?

– Аз съм Грант... Приятел съм на Ръш.

– Ръш?

Кой беше тоя Ръш?

На лицето на Грант пак се появи онази широка усмивка.

– Не знаеш кой е Ръш? – попита. Явно му се струваше много забавно. – Мамка му, колко съм щастлив, че дойдох тази вечер.

Той посочи към къщата с брадичка.

– Ела. Ще ви запозная.

Тръгнах редом с него. С всяка стъпка музиката ставаше все по-оглушителна. Ако баща ми го нямаше тук, кой тогава беше в дома му? Знаех, че новата му съпруга се казва Джорджиана, но това беше всичко. Може би децата ѝ са вдигнали купон? Дали имаше деца? Не помнех никаква информация за нея. Баща ми не беше много изчерпателен. Каза, че новото му семейство ще ми хареса, но май не обясни какво има предвид под „семейство“.

– Ръш тук ли живее? – попитах.

– Да, през лятото предимно. Според сезоните се мести в другите си къщи.

– Другите си къщи?

Грант се засмя.

– Не знаеш нищо за семейството на баща си, нали, Блеър?

Нямаше представа колко е прав. Поклатих глава.

– Добре тогава. Един кратък урок, преди да влезем в зоната на пълната лудост – каза и спря на най-горното стъпало. – Ръш Финли е доведеният ти брат. Той е единственото дете на известния барабанист на „Слакър Димън“, Дийн Финли. Родителите му не са се женили. Майка му – Джорджиана, е била едно от онези момичета, които са пътували навсякъде с групата. Това е неговата къща. Майка му живее тук, понеже баща му ѝ позволява – обясни ми той. После млъкна и погледна към вратата, която точно в този момент се отвори. – А всички тези хора тук са негови приятели.

На вратата стоеше висока и елегантна блондинка с къса наситеносиня рокля и

обувки с изумително висок ток. Със сигурност бих си счупила врата, ако се кача на такова нещо.

Момичето ме изучаваше с интерес. Огледа ме старателно, но леката погнуса в очите ѝ нямаше как да остане незабелязана. Не знаех много за хората като тези тук, но със сигурност дрехите ми, купени от намалената конфекция, не ѝ бяха по вкуса. Или беше това, или по тялото ми лазеше голяма буболечка. Все едно, реакцията ѝ би била същата.

– Здравсти, Нанет – каза Грант с раздразнение.

– Коя е тази? – попита момичето и бавно отмести поглед от мен към Грант.

– Приятелка. Забърши отровата от лицето си и се опитай да не изглеждаш като разярена пума, Нан. Загрозява те – отговори той, хвана ме за ръката и ме поведе навътре в къщата.

Прекосихме голямо фоайе, оттам минахме през един вход като арка и се озовахме в нещо, което според мен беше всекидневна. Противно на очакванията ми, там нямаше кой знае колко много хора. Всекидневната беше по-голяма от цялата ми къща... която вече дори не беше моя. Имаше две отворени врати. Гледката към океана спря дъха ми. Искях да се приближа и да надникна навън.

– Насам – рече Грант и ме поведе към... *бар*? В къщата имаше бар?

Хвърлях по едно око на хората, покрай които минавахме, а те най-открито ме оглеждаха. Отличавах се. Биех на очи.

– Ръш, запознай се с Блеър. Мисля, че май е твоя. Намерих я отпред. Изглеждаше леко объркана – каза Грант и аз веднага проследих погледа му, за да видя кой е Ръш.

О.

Мили.

Боже.

– Вярно ли? – отговори Ръш с мързелив, протяжен акцент.

Лежеше отпуснат на белия диван, държейки бира в ръка, но докато говореше, се наведе леко напред.

– Сладка е, но е много млада. Не бих казал, че е от моите.

– О, да, млада е. Тук си съвсем прав. И след като току-що разбра, че татко ѝ е избягал с майка ти в Париж за няколко седмици, мисля, че сега е съвсем твоя. Но аз с радост ще ѝ дам стая в моята къща, ако искаш. Само да ми обещае, че ще остави смъртоносния си пистолет в колата.

Ръш присви очи и ме огледа по-отблизо. Бяха необикновени на цвят. Изумително... странен цвят. Не бяха кафяви. Не бяха бадемови. Бяха

сребристотопли. Никога не бях виждала такива очи. Дали не носеше контактни лещи?

- Това не значи, че е моя - отговори след доста време и пак се облегна на дивана.

Грант се покашля.

- Шегуваш се, нали?

Ръш не отговори. Просто отпи от бутилката с бира. Погледът му бавно се премести към Грант и аз видях предупреждението в очите му.

Всеки момент щяха да ме изгонят. Не, това не отиваше на добре. Имах точно двадесет долара и почти никакъв бензин. Вече бях продала всичко, което можеше да се продаде.

Когато се обадох на баща си, го помолих да отседна някъде за малко, докато си намеря работа и изкарам пари, та да си позволя да наема жилище. Той се съгласи, може би прекалено бързо. Даде ми адреса си и ми каза, че ще е безкрайно щастлив да остана в дома му.

Вниманието на Ръш отново се насочи към мен. Вероятно чакаше да направя нещо? Да кажа нещо? Но какво очакваше да кажа? Устните му съвсем леко се обтегнаха в усмивка. Намигна ми.

- Имам къща, пълна с гости тази вечер, а и леглото ми е вече заето - рече, после погледна към Грант. - Мисля, че е най-добре да я оставим да си намери хотел за тази вечер, докато се свържа с *татенцето* ѝ.

Нямаше начин да не забележа презрението, с което произнесе думата *татенце*. Очевидно не харесваше баща ми. Напълно го разбирах. Ръш нямаше вина. Баща ми ме беше подлъгал да дойда тук. Похарчих почти всичките си пари за бензин и за храна по пътя. Защо изобщо се доверих на този мъж? Защо?

Пресегнах се и хванах дръжката на куфара, който Грант все още държеше.

- Прав е. Ще тръгвам. Идеята не беше никак добра - обясних, без да го поглеждам.

Дръпнах дръжката и Грант се принуди да я пусне, макар и с неохота.

Сълзи опариха очите ми. Оставах без дом. И мисълта за тази перспектива бавно започна да достига до съзнанието ми.

Не можех да погледна нито единия, нито другия.

Обърнах се и тръгнах към вратата със сведен поглед. Чух как Грант и Ръш се карат, но блокирах думите им. Не исках да знам какви ужасни неща говори онзи красив мъж за мен. Не ме харесваше. Това беше повече от очевидно.

И баща ми не беше добре дошъл в това семейство.

– Много бързо си тръгваш – чух глас, който ми напомни прекалено сладък сироп. Вдигнах поглед. Щастливата усмивка на момичето, което ни беше отворило вратата, ми подсказваше, че и то не ме иска тук.

Защо всички тези хора се гнусяха от мен?

Сведох поглед и отворих входната врата. Бях прекалено горда, за да позволя на тази кучка да види как плача.

Когато се озовах сред защитеността и тишината на нощта, си позволих да изхлипам тихичко, след което тръгнах към колата си. Ако не носех тежкия куфар, бих тичала. Нуждаех се от сигурността, която ми даваше тази моя, единствено останала ми вещ – колата. Там ми бе мястото, а не в смехотворно голямата къща и сред тези надути сноби.

Липсваше ми домът. Мама ми липсваше.

Проплаках още веднъж, влязох в колата и заключих вратата.

ВТОРА ГЛАВА

Избърсах очи и се насилих да си поема дълбоко дъх. Не можех да си позволя да плача точно сега. Успях да се задържа цяла, докато стисках ръката на мама, когато пое последния си дъх, успях да се задържа цяла, докато я спускаха в гроба. И успях да се задържа цяла, когато продадох единственото място, където можех да живея.

Нямаше да се предам сега. Все някак щях да се справя.

Не разполагах с пари за хотел, но пък си имах кола. Можех да живея в нея. Щях да си намеря някое безопасно място и да паркирам там през нощта, макар че този стар и очукан джип щеше да привлече вниманието на всички. На всеки един паркинг. Ченгетата щяха да почукат на прозореца ми, преди още да заспя. Или може би трябваше да похарча последните си двадесет долара за бензин, за да отида до някой по-голям град, където никой нямаше да обърне внимание на колата ми. Може би щях да си намеря място за паркиране зад някой ресторант и дори да започна работа във въпросния ресторант. Така поне нямаше да харча пари да се придвижвам до работата и обратно.

Стомахът ми изръмжа – напомни ми, че не съм яла от сутринта. Трябваше да дам и два-три долара за храна и да се моля да си намеря работа веднага, още на сутринта.

Всичко ще е наред, опитах да убедя сама себе си. Обърнах глава, за да проверя да не би да има нещо зад мен. Подскочих.

Чифт сребристи очи надничаха от мрака. Тих писък неволно се откърти от гърдите ми, преди да осъзная, че това е Ръш. Какво правеше тук, навън? До колата ми? Дали си е направил труда да излезе, за да се увери със собствените си очи, че наистина съм напуснала имота му? Не исках да говоря повече с него.

Точно обръщах глава, за да вкарам ключа в стартера, когато улових въпросителното му изражение. Какво означаваше това? Всъщност... знаеш ли какво? Не ме интересуваше... Макар че с тази повдигната вежда изглеждаше ужасно секси. Завъртях ключа, но вместо очакваното ръмжене на двигателя колата само щракна и утихна.

О, не, не сега. Моля те, не сега.

Преди да завъртя ключа втори път, се помолих горещо да е само... грешка. Знаех, че стрелката за горивото не отчита, но аз внимателно следях километража

и изчислявах. Нямах как да съм останала без бензин. Трябваше да има поне за още няколко километра. Сигурна бях.

Блъснах волана с все сила и теглих на колата няколко различни псувни, но нито една не я накара да тръгне. Стоях закована на едно място. И сега Ръш вероятно щеше да извика полицията. Човекът нямаше търпение да се разкарам от къщата му. Излезе чак навън, за да се увери с очите си, че се махам. А сега не можех да подкарам колата и той сигурно щеше да се обади на ченгетата да ме арестуват. Или да викне някого да ми разкара колата. Нямах пари да си я взема обратно. Ако се обадеше на полицията, в затвора поне щеше има легло, щяха и да ми дадат да ям.

Преглътнах заседналата в гърлото ми буца и отворих вратата. Молах се да не направи нещо лошо.

– Проблем? – попита той.

Исках да пиццата до небесата от гняв, но успях само да кимна.

– Свършил ми е бензинът.

Ръш въздъхна. Не казах нищо повече. Реших, че най-добрият вариант е да си изчакам присъдата в мълчание. Винаги можеше да помоля за милост и да падна на колена след това.

– На колко години си?

Моля? Наистина ли сега точно трябваше да любопитства за възрастта ми? Колата ми не можеше да мръдне от паркинга му, а той ме питаше на колко години съм. Странен мъж.

– Деветнадесет.

– Наистина ли? – попита с повдигната вежда.

Постарах се да не се ядосвам, да запазя спокойствие, защото се нуждаех от благосклонността и милостта му. Преглътнах хапливия коментар, който беше на върха на езика ми, усмихнах се.

– Да, наистина.

Ръш се ухили, сви рамене и каза:

– Извинявай, просто изглеждаш много по-малка.

После очите му бавно обходиха тялото ми от горе до долу. Внезапната топлина, заляла бузите ми, ме накара да се почувствам неловко.

– Не, вземам си думите обратно. Тялото ти изглежда точно като за годините. Лицето ти ме е подлъгало. Толкова е свежо и младо. Не носиш ли грим?

Това въпрос ли е? Що за глупости? Исках да знам какво ще прави с мен, а не да обсъждам факта, че гримът е лукс, който никога не съм можела да си позволя.

Освен това Кейн, бившето ми гадже, винаги ми казваше, че не се налага да добавям нищо изкуствено към външния си вид. Каквото и да означаваше това.

– Нямам бензин, имам само двадесет долара. Баща ми е избягал на хиляди километри, и то след като ми обеща да ми помогне да си стъпя на краката. Вярвай ми, той е последният човек, когото бих помолила за помощ. И... не, не нося грим. Имам по-големи проблеми от това да изглеждам хубава. Сега полицията ли ще извикаш, или направо паяка, за да ми вдигне колата? Ако имам право на избор, предпочитам полицията.

След което си затворих устата и сложих край на дългата си, разпалена реч.

Той ме предизвика, а аз не успях да си задържа езика зад зъбите. И дори да не се е бил сетил да вика паяк да ми вдигнат колата, аз, разбира се, го подсетих.

Ръш наклони глава и ме изгледа. Мълчанието беше почти непоносимо. Не биваше да му казвам толкова много неща. Ако решише, можеше да превърне живота ми в ад.

– Не харесвам баща ти, но от тона ти съдя, че и ти не примираш за него – каза замислено. – Има една стая, която остава празна тази вечер. Никой няма да спи там, докато мама се върне. Не викам чистачката ѝ, когато е на екскурзия. Госпожа Хенриета идва само един път седмично да почисти. Можеш да вземеш нейната стая под стълбите. Малка е, но има легло.

Предлагаше ми стая. Не, нямаше да плача сега. По-късно можех да плача колкото си искам. И нямаше да отида в затвора!

Благодаря ти, Боже!

– Имам само колата. Уверявам те, че това, което ми предлагаш, е много, много повече. Благодаря.

Ръш се смръщи за миг, но после безгрижната му усмивка се върна на лицето.

– Къде е куфарът ти?

Затворих вратата на колата и тръгнах към багажника да извадя куфара. Преди да успея да хвана дръжката, едно непознато топло тяло се долепи до моето. Ухаеше странно и сладко. Докато Ръш измъкваше багажа ми, стоях като вкаменена. Обърнах се и го погледнах. Той ми смигна и каза:

– Мога да нося един куфар. Не съм чак толкова голям задник.

– Отново благодаря – отвърнах насечено.

Не бях в състояние да откъсна поглед от очите му. Бяха невероятно красиви. Гъстите черни мигли ги очертаваха като плътна очна линия. Колко нечестно. Моите бяха светли. Руси. Какво не бих дала за такива мигли.

– А, добре че си я спрял. Бях ти отпуснал пет минути, след което щях да изляза

да те спра, преди напълно да си я смазал – познатият глас на Грант ме принуди да изляза от транса.

Толкова му бях благодарна, че се появи точно сега, защото дори не искам да си представям как съм гледала Ръш. Вероятно съм изглеждала като пълен идиот. Направо бях изненадана, че не ме набута обратно в колата.

– Ще вземе стаята на Хенриета, докато се свържа с баща ѝ и измислим нещо – каза Ръш раздразнено. После мина зад мен и подаде куфара на Грант. – Ето, заведи я до стаята ѝ. Компанията ми ме чака.

След това се отдалечи, без да погледне назад. Наложих се да мобилизирам цялата си воля, за да не го зяпам как грациозно върви към входната врата. Просто защото дори в гръб този мъж беше изкусителен. Това беше мъж, към когото в никакъв случай не биваше да си позволявам дори да поглеждам.

– Копелето си сменя настроенятия през пет минути – каза Грант и поклати глава.

Не можех да не се съглася с него.

– Няма нужда да ми носиш куфара – рекох и се пресегнах да го взема, но той го придърпа към себе си.

– Аз обаче съм чаровният брат. Няма да ти позволя да влачиш този куфар, и то при положение че имам две доста силни ръце. И дори не се налага да споменавам колко са внушителни.

Бих се усмихнала, но една дума в произнесеното от него изречение почти ме метна в джаза.

– Брат?

Грант се усмихна, но усмивката не стигна до очите му.

– Предполагам, забравил съм да спомена, че аз съм детето на съпруг номер две на Джорджиана. Успях да се задържи омъжена за него от времето, когато бях на три, а Ръш на четири, докато не станах на петнадесет. На този етап с Ръш вече бяхме братя. Фактът, че баща ми поиска от майка му развод, не промени нищо между нас. Бяхме заедно в колежа и дори живеехме заедно.

О! Това не го бях очаквала.

– Колко съпрузи е имала Джорджиана?

Грант се изсмя кратко и доста силно:

– Баща ти е номер четири.

Баща ми е идиот.

Тая жена сменяше съпрузите си с такава бързина, с каквато сменяше бельото си. Колко ли време щеше да ѝ е необходимо да разкара баща ми и да поеме към

следващия?

Грант тръгна към къщата, аз след него. Мълчахме.

Вътре се отправихме към кухнята. Беше огромна. Цялата в черен мрамор и с най-причудливи уреди. Приличаше на снимка от списание за луксозно обзавеждане.

През една врата от кухнята минахме към нещо като малък килер с хранителни припаси. После поехме към друга врата, която водеше към много малка стая. Беше твърде тясно. Грант едва успя да се набути с багажа ми. Наложих се да го сложи върху спалнята, защото между леглото и вратата имаше едва няколко сантиметра. Очевидно наистина бях под стълбите. Имаше малко шкафче, което явно са натикали с все сила, за да влезе между леглото и стената. Като изключим това, нямаше нищо друго.

– Нямам представа къде ще си сложиш багажа. Тази стая е прекалено малка. Всъщност сега влизам за пръв път – рече Грант, поклати глава и въздъхна. – Виж, наистина можеш да дойдеш с мен, имам свободни стаи в апартамента си. Поне ще ти дам една, в която да можеш... да се движиш.

Грант беше много мил, наистина, но не можех да приема предложението му. Не исках да заемам цяла стая, все пак бях непознат и неканен гост. Тук поне никой нямаше да ме види, скрита под стълбите. Бих могла да чистя къщата. Може би щях да успея да си намеря работа. Може би Ръш щеше да ми позволи да спя в неизползваната стая, докато събера пари да се изнеса? Тук поне няха чувството, че се натрапвам. На сутринта щях да намеря супермаркет и да си купя храна за няколко долара. Фъстъчено масло и хляб. Така можех да изкарам цяла седмица.

– Идеално е. Тук не преча на никого. Освен това утре Ръш ще се обади на баща ми и ще разбере кога се връщат. Може би баща ми все пак има някакъв план. Не знам. Но благодарая, наистина. Ценя предложението ти.

Грант се намуси, огледа стаята. Личеше, че никак не е доволен. Но аз бях облекчена и благодарна. И беше толкова мило от негова страна да го е грижа за мен.

– Никак не ми се иска да те оставя тук. Не е... Грешно е – добави, погледна ме и този път ме умоляваше с очи.

– Тук е страхотно. Много по-добре, отколкото в джипа.

– В джипа? Щеше да спиш в джипа?

– Така мислех. Но сега ще имам време да реша какво да правя занапред.

Грант прокара ръка през рошовата си коса:

– Искам да ми обещаеш нещо.

Не съм човек, който обещава. Това, което знаех за обещанията, беше, че те винаги се нарушават, но не можех да му откажа така директно.

– Ако Ръш те накара да си тръгнеш, обещавай ми, че ще ми се обадиш.

Точно се канех да се съглася, когато се сетих, че нямам телефонния му номер.

– Къде ти е телефонът, за да вкарам номера си направо в него? – попита.

Сега вече щях да прозвуча съвсем жалка.

– Нямам телефон.

– Нямах мобилен телефон? Нищо чудно, че носиш пистолет – рече, бръкна в джоба си и извади нещо като касова бележка. – Имаш ли химикал?

Отворих чантата си, извадих един и му го подадох. Той написа номера си и ми подаде листа и химикала.

– Обади ми се. Казвам ти го съвсем сериозно.

Никога не бих му се обадила, но беше мило, че предложи. Кимнах, но реално не бях обещала нищо.

– Надявам се да спиш добре тук – каза и огледа тревожно тясната стая.

Да, имах намерение да се наспя добре.

– Всичко ще е наред – уверих го.

Той кимна и мълчаливо излезе от стаята. Изчаках да чуя как стъпките му заглъхват, как затваря и вратата към кухнята.

Седнах до куфара си. Всичко беше наред. С това можех да живея.

ТРЕТА ГЛАВА

В стаята нямаше прозорци и не знаех дали слънцето е изгряло, или не. Но пък знаех, че съм спала повече от обикновено.

Напрежението след осемте часа шофиране и шумът от стъпките по стълбите ме държаха будна до доста късно, часове след като легнах, но накрая изтощението победи.

Протегнах се и седнах. Пресегнах се да включа малката нощна лампа. Наведох се да измъкна куфара си изпод леглото. Искях да отида до тоалетната, имах нужда и от душ. Може би всички все още спяха и щях да успея да се вмъкна в банята и да се изкъпя набързо, без никой да забележи.

Грант не ми беше показал къде има баня. Това беше всичко, което ми бе предложено. Надявах се, че един бърз душ няма да разстрои никого.

Извадих чифт бикини, черни къси гащи и бяла тениска. Ако имах късмет, щях да се изкъпя и да започна да чистя, преди Ръш да се събуди.

Отворих вратата и минах по тесния коридор, от двете страни на който имаше рафтове с храна – много повече, отколкото нормалните хора държат в къщите си. Кой се нуждае от толкова много храна?

Тихо завъртях топката на вратата и надникнах в кухнята. Осветлението беше изключено, но слънчевата светлина се изливаше през огромните прозорци с гледка към океана. Ако не ми се пишкаше толкова много, сигурно бих се спряла да се насладя на гледката. Но природата често зове по-силно и от най-красивия пейзаж, затова трябваше да тръгна да търся баня.

Къщата беше тиха. Навсякъде бяха оставени празни чаши и бутилки. Също така забелязах и доста части от дамски тоалети. Реших да почистя след душа. Ако успея да му покажа, че може да има някаква полза от мен, имаше вероятност да ми разреши да остана, докато си намеря работа и получа две-три заплати.

Отворих първата врата, която видях. Страхувах се да не е спалня, но се оказа дрешник. Затворих я и тръгнах по коридора към стълбите. Ако имаше бани само към спалните, наистина щях да закъсам. Или... може би имаше някоя тоалетна навън, която хората ползват, докато са на плажа? Предположих, че Хенриета също се къпе тук и ходи, естествено, и до тоалетна.

Обърнах се и тръгнах към двете отворени стъклени врати, които никой така и не бе затворил за през нощта. Огледах се и забелязах стълби, водещи някъде под

къщата. Тръгнах надолу. В края на стълбите имаше две врати. Отворих първата. Спасителни жилетки, сърф бордове и всякакви неща за плуване. Отворих втората.

Бинго.

Тоалетна и малък душ. Шампоан, балсам за коса и сапун, чисти кърпи и малко столче до душа. Колко удобно.

Изкъпах се, облякох се и метнах кърпите през рамката на завесата на душа. Очевидно тази баня не се ползваше често. Вероятно сапунът и шампоанът щяха да ми стигнат за цяла седмица. Ако изобщо Ръш ми позволише да остана толкова дълго. Кърпите можех да изпера в края на седмицата.

Затворих вратата зад гърба си и тръгнах по стълбите. Въздухът ухаеше фантастично. Аромат на море. Застанах до парапета и се загледах към безкрайната вода. Вълните се разбиваха в белите пясъци на брега. Това беше най-красивото нещо, което бях виждала някога.

С мама често говорехме как един ден ще отидем до океана. Тя го беше виждала като малко дете и не пазеше много спомени от самото пътуване, но ми разказваше за океана – него помнеше добре. Всяка зима, когато навън застудееше, сядахме до камината и планирахме нашето пътешествие до брега.

Така и не тръгнахме. В началото не тръгнахме, защото не можехме да си го позволим, а после, защото се разболя. Но винаги планирахме. Това ни помагаше да мечтаем, да вярваме, че и най-невероятните мечти могат да се сбъднат.

И ето, сега седях тук, пред океана, гледах вълните, за които бяхме мечтали. Не, не беше нашата приказна ваканция, но аз бях тук и се радвах и заради нея.

– Тази гледка никога не остарява – гърленият, протяжен глас на Ръш ме стресна. Обърнах се като ужилена и го видях, че се е облегнал на вратата. Гол до кръста.

Мили.

Боже.

Не можех да продумам. Единствените голи гърди, които бях виждала, бяха тези на Кейн. И това беше, преди мама да се разболее, когато имах време за забавления и срещи. Но шестнадесетгодишните мускулчета на Кейн не представляваха нищо в сравнение със стената от мускули пред мен. Всъщност можех да видя очертанията им дори по корема му.

– Харесва ли ти гледката?

Нямаше как да не забележа развеселения тон на гласа му. Примигнах и вдигнах поглед към усмивката върху устните му. Естествено, че бе забелязал как го

оглеждам.

- Не исках да те прекъсвам. Самият аз се наслаждавам на гледката - каза и отпи от кафето си.

Лицето ми пламна. Знаех, че се е оцветило в поне три нюанса на червеното. Обърнах се с гръб към него и се загледах в океана. Каква неловка ситуация! Опитът ми да накарам този мъж да ме остави да живея при него за известно време май не беше най-доброто ми решение, нали?

А сега и смехът зад гърба ми. Смееше се. На мен.

Страхотно.

- Ето къде си бил. Липсваше ми тази сутрин в леглото - чух мек женски глас зад гърба си.

Любопитството ми надделя и аз се обърнах. Едно момиче само по сутиен и бикини се беше сгушило до тялото му и прокарваше лакирания си в розово нокът по корема му. Не можех да я виня, че иска да го докосне. Самата аз бях доста изкушена.

- Време е да тръгваш - отговори той, махна ръката ѝ от гърдите си и се отдръпна от нея. Гледах как вдига пръст и ѝ сочи към входната врата.

- Моля? - беше изумена. Очевидно не бе очаквала такова развитие.

- Получи това, за което дойде, бейби. Искаше мен. Между краката си. Получи го. И сега нямам повече какво да ти кажа.

Студеният му, груб тон ме изплаши. Това сериозно ли го казваше?

- Шегуваш се! - извика момичето и тропна с крак.

Ръш поклати глава и пак отпи от кафето си.

- Не можеш да ми причиниш такова нещо. Снощи беше прекрасно. И ти го знаеш много добре - каза тя и се опита да го хване за ръката, но той бързо се изплъзна, за да не го докосне.

- Предупредих те снощи. Помниш ли, когато дойде да ме молиш и да си събличаш дрехите. Казах ти, че ще е секс само за една нощ. Нищо повече.

Обърнах поглед към момичето. Лицето ѝ беше гневно. Отвори уста да спори, но веднага след това я затвори, тропна с крак и ядно закрачи през хола.

Не можех да повярвам на очите си. Така ли се държаха с жените си тези богати хора? Единственият ми опит в романтичните връзки беше с Кейн. Макар че така и не спях с него, той беше мил и толкова сладък. Това тук... беше жестоко.

- Как спа снощи? - попита Ръш, сякаш нищо не се бе случило.

Откъснах очи от вратата, зад която изчезна момичето, и го огледах. Тази жена ненормална ли беше? Какво е мислила, че прави? Защо бе легнала с мъж, който ѝ

е казал, че ще бъде с нея само една нощ, само секс и нищо повече? Да, той имаше страхотно тяло, всеки модел би му завидял. С това тяло и с тези очи можеше да пощури всяко момиче. Но все пак... Той беше жесток.

- Това често ли го правиш? - попитах, преди да успея да се замисля дали е редно.

- Кое? Дали често питам хората как са спали през нощта?

Много добре знаеше какво имам предвид. И не искаше да ми отговори.

Не, не ми влизаше в работата. Не биваше да се бъркам, за да не ме изгони. Не беше добра идея да си отворям устата да го укорявам.

- Да правиш секс с момичетата и да ги изхвърляш като боклуци - казах заядливо и веднага с ужас затворих уста.

Какво правя, за бога? Опитвам се да му помогна да ме изрита ли?

Ръш остави чашата си на масичката до себе си и седна. Изтегна дългите си крака, облегна се и ме огледа.

- Винаги ли си пъхаш носа, където не ти е работата? - отговори.

Исках да му се ядосам. Но не можех. Имаше право. Коя бях аз, че да го уча на морал? Та аз дори не го познавах.

- Не, обикновено не. Съжалявам - разбързах се да се извинявам и хукнах да събирам празните чаши и бутилки.

Не исках да му давам време да обмисля дали да ме изрита, или не. Трябваша ми поне две седмици - предполагам, че дотогава щях да намеря работа. Освен това тази къща имаше нужда от почистване, така че можех да свърша поне това, преди да изляза да си търся работа. Само се надявах да не прави такива партита всяка вечер. Ако това продължаваше постоянно, нямаше как да се оплача. Надявах се да свикна с шума.

- Не се налага да го правиш. Хенриета идва утре.

Пуснах събраните бутилки в боклука и го погледнах. Той пак бе застанал до вратата и ме гледаше.

- Просто помислих, че мога да помогна.

Той се засмя.

- Вече имам домакинка. Не искам да назначавам друга, ако това си си помислила.

Поклатих глава.

- Не, не. Знам, че имаш. Просто исках да съм от полза. Да се отблагодаря, че ми позволи да спя в къщата ти снощи.

Ръш се приближи и застана със скръстени ръце пред мен.

- Трябва да поговорим за това.

О, мамка му. Ето, започва се. Една нощувка се оказа всичко, което този човек е имал намерение да ми даде.

- Добре - отговорих.

Лицето му се смръщи, а сърцето ми щеше да изскочи. Очевидно не се канеше да ми съобщи нещо приятно.

- Не харесвам баща ти. Той е безделник и използвач. Смуче от парите на майка ми, а тя има някаква склонност да намира мъже като него. Това ù е талантът. Но мисля, че вече знаеш тези неща за него. Затова ми е любопитно да разбера защо потърси помощ от него, след като го знаеш какъв е.

Искаше ми се да му кажа, че не му влиза в работата, но понеже имах нужда от помощта му, очевидно нещата около мен автоматично ставаха и негов проблем. Не можех да очаквам да ме остави да спя в къщата му, без да му дам някакво обяснение. Той заслужаваше да знае защо ми помага. Не исках да мисли за мен като за използвачка.

- Майка ми почина съвсем наскоро. Беше болна от рак. Три години я лекуваха. Лечението беше много скъпо, а единственото, което притежавахме, беше къщата, която баба ни остави. Наложих се да я продам, както и да продам всичко, за което можех да взема някакви пари, за да платя разходите по лечението ù. Не съм виждала баща си от деня, в който излезе от дома ни преди пет години, но той е единственият ми роднина. Нямах кого да помоля за помощ. Имам нужда от подслон, където да остана, докато се хвана на работа и докато взема няколко заплати, за да си намеря мое собствено място. Никога не съм имала намерение да оставам дълго. Знаех, че баща ми няма да ме иска тук - засмях се, но сърцето ми не се смееше. - Но не съм и очаквала, че ще побегне, преди да дойда.

Ръш не откъсваше поглед от мен. Това беше информация, която не бих споделила с никого. Преди говорех с Кейн. За баща ми и как ни изостави. И колко боля. Загубата на сестра ми и тази на баща ми малко след това бяха страхотен удар за мама и мен. Но мина време, а Кейн имаше нужда от повече, а аз не бях тази, която можеше да му даде това *повече*. Имах болна майка, за която трябваше да се грижа. Затова прекратих с Кейн, оставих го да си тръгне от мен, пуснах го. Той трябваше да излиза с други момичета и да се забавлява. А аз бях само товар на плещите му. Останахме си много добри приятели, но след време разбрах, че момчето, което съм мислила, че обичам, е било само детска емоция.

- Съжалявам за майка ти - обади се Ръш след доста време. - Предполагам, че е било много тежко. Каза, че е била болна три години? Ти си била на шестнадесет?

Кимнах. Не знаех какво повече да кажа. Не исках да ме съжалява. Исках само място, където да спя.

– Планираш да си търсиш работа и свое собствено жилище – рече. Не задаваше въпрос, а просто прехвърляше информацията, която му дадох. Затова и не отговорих. – Стаята под стълбите е твоя за един месец. Предполагам, че ще си намериш работа и ще събереш достатъчно пари, за да наемеш нещо. Дестин не е много далеч, а и там не е толкова скъпо, колкото е тук. Ако родителите ни се върнат преди това, надявам се баща ти да ти помогне.

Въздъхнах с облекчение и преглътнах буцата в гърлото си.

– Благодаря.

Ръш погледна към килера, през който се влизаше в моята стая, и пак обърна очи към мен.

– Имам нещо за вършене. Късмет в търсенето на работа – отговори, оттласна се от плота и изчезна.

Нямах гориво в колата, но имах легло. И двадесет долара. Хукнах към стаята си да си взема чантата и ключовете и да се втурна да си търся работа по възможно най-бързия начин.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Под чистачките на колата ми имаше бележка:

„Резервоарът е пълен.

Грант“

Заредил ми е колата? Топлина се изля в гърдите ми. Толкова мило от негова страна. Думата *използвачка* изкънтя в съзнанието ми. При първа възможност трябваше да върна парите на Грант. Нямаше да понеса някой да мисли за мен така, както мислеха за баща ми.

Качих се в колата и поех към магистралата. На паркинга бяха останали няколко коли. Запитах се кой ли още е останал в къщата. Дали винаги ще са тук? Не видях никого тази сутрин. Само Ръш и момичето, което той изгони.

Ръш не беше много добър човек, но беше справедлив. Не можех да го отрека. И беше дяволски красив. Щеше да се наложи да престана да обръщам внимание на вида му, което нямаше да е трудно – едва ли щяхме да се засичаме често из къщата. Твърдо вярвах, че компанията ми не му харесва.

Реших да потърся работа в Розмари, за да пестя от пари за бензин. Освен това преместването после щеше да е по-бързо. Намерих един местен вестник и заградих няколко обяви. Две от тях бяха за сервитьорки в местни ресторанти, така че минах да попълня заявление за работа. Имах чувството, че ще ми се обалят поне от едното място, но не бях сигурна, че искам да работя в който и да е от двата ресторанта. Разбира се, ако не намерех нищо друго, щях да се съглася. Просто не ми се вярваше, че ще събирам много пари от бакшишите, а с такава работа разчиташ предимно на тях.

Отбих се през местната аптека да кандидатствам за секретарка, но вече бяха намерили човек. После минах през местния педиатър, пак за секретарска работа, но там искаха опит в работата с пациенти, а аз нямах никакъв.

Оставаше една последна обява, но си мислех, че няма никаква вероятност да ме вземат там. Сервитьорска работа в местния кънтри клуб. На час плащаха седем долара повече. Бакшишите бяха отделно. Ако успеех да се преборя за това място, щях да си намеря апартамент много по-бързо. Плащаха и всички осигуровки. В обявата пишеше, че молбите за работа се подават в главния офис зад голф клуба.

Паркирах колата до чисто нов модел волво. Погледнах се в огледалото. В аптеката си бях купила малка спирала. С помощта на нищожно количество грим

лицето ми изглеждаше по-зряло. Прокарах ръце през русата си коса и се помолих да извадя късмет за тази позиция.

Бях се преоблякла, преди да изляза. При търсене на работа една лятна рокля би ми помогнала много повече от черните къси шорти.

Не си направих труда да заключвам колата. Никой нямаше да я открадне тук. Не и когато повечето посетители на това място караха коли за над петдесет хиляди долара.

Качих се по стълбите към офиса, поех си дълбоко дъх, отворих вратата и влязох. Дребна жена с къса кестенява коса вървеше към бюрото на рецепцията. Тя ме погледна, после направи няколко крачки, пак се обърна и ме загледа. После огледа тялото ми, наклони глава настрани и попита:

– За работата ли си тук? – въпросът прозвуча като заповед.

– Да, госпожо. Тук съм за позицията за сервитьорка.

Тя се усмихна сухо.

– Добре. Имаш излъчване. С това лице ще караш клиентите да не забелязват грешките си. Можеш ли да караш колички за голф? И можеш ли да отваряш бутилки с отварачка? – попита. Кимнах. – Назначена си. Имам нужда от човек на корта. Веднага. Ела с мен да ти дам униформа.

Последвах я. Жената бързаше, сякаш животът ѝ зависеше от това. Отвори една врата и влезе в стаята.

– Къси шорти №3, но тениската трябва да е по-голяма. Но на мъжете страшно ще им хареса. Обичат едрите размери. Да видим... – рече. Определено говореше за гърдите ми. Стори ми се странно. Взе чифт къси бели шорти от рафта и ги набута в ръцете ми. После извади синя тениска и обясни: – Тениската е по-малък размер, но трябва да е тясна. Това място е за хора от много висока класа, но нашите мъже обичат да гледат нещо сладичко. Ето защо им предлагаме чифт къси гащи и тясна тениска. Не се притеснявай за документите. После ще попълниш всичко. Една седмица ще си навън и ако всичко е наред, ще те преместим в ресторанта. И там имаме нужда от персонал. Трудно се намира лице като твоето. Сега се преоблечи и ще те заведе навън при количката с напитките.

Два часа по-късно вече бях минала по два пъти през всички дупки на игрището и бях продала и последната напитка. Всички питаха дали съм нова и ми правеха мили комплименти за това, че обслужването ми е на изключително високо ниво. Не съм идиот. Забелязах как ме гледат по-възрастните мъже, но всички много внимаваха да не прекратят границата на приличието.

Дамата, която ме назначи, ми каза името си секунди преди да ме набута в количката. Казваше се Дарла Лоури. Тя отговаряше за персонала. И беше като вихър. Каза ми да се върна след четири часа или когато ми свършат напитките. След два часа вече нямаш никакви напитки.

Влязох в офиса и Дарла си подаде главата от една от стаите.

– Защо се връщаш толкова бързо? – попита с ръце на кръста.

– Свършиха ми напитките, госпожо.

– Всичките? – попита изумено.

– Да, всичките.

На строгото ѝ лице цъфна усмивка. После се засмя с глас.

– Знаех, че ще те харесат. Тези похотливи мъже биха купили какво ли не само да те задържат по-дълго.

Не бях сигурна, че случаят е точно такъв. Навън беше топло. Всеки път, когато спирах край играчите, хората ми се струваха жадни.

– Ела да ти покажа откъде да презаредиш. Трябва да ги обслужваш, докато слънцето залезе. После се върни и ще попълним документите.

Когато паркирах пред къщата на Ръш, вече беше тъмно. Не се бях прибирала от сутринта. Колите от паркинга ги нямаше, а гаражът за четири коли беше заключен. Пред него беше паркирана само една червена спортна кола.

Оставих колата далеч, за да не блокирам пътя, ако случайно Ръш чака гости и тази вечер. Не исках да създавам проблеми.

Бях изтощена. Исках просто да се строполя в леглото. Спрях пред входната врата и се запитах дали да почукам, или да влизам направо. Ръш ми беше казал, че мога да остана месец. Предположих, че не се налага да чукам всеки път.

Завъртях топката и влязох. Антрето беше празно и много чисто. Някой бе събрал боклуците. Мраморният под светеше. От всекидневната се чуваше телевизор, но като изключим това, беше тихо.

Тръгнах към кухнята. Нямах търпение да си легна. Исках да си взема душ, но наистина трябваше да говоря с Ръш и да питам кой душ мога да ползвам, а не желяех да го притеснявам тази вечер. Реших сутринта да се измъкна и да използвам външния.

Когато влязох в кухнята, усетих приятния аромат на кашкавал и чесън. Стомахът ми изръмжа. По пътя за дома си бях купила няколко бисквитки с фъстъчено масло и едно прясно мляко. Бях изкарала добър бакшиш, но не исках да си харча парите за храна. Трябваше да спестявам от всичко.

На печката имаше тиган, но храната беше покрита с капак и на плота беше оставена отворена бутилка вино. Имаше и две чинии, в които се бяха хранили. Спагетите миришеха толкова хубаво и... да, Ръш не беше сам.

Отвън се чу силен стон и шум. Приблжих се до прозореца и точно в този миг луната огря голия задник на Ръш. Застинах. Беше много, много хубав мъжки задник, макар че досега не бях виждала гол мъж и няха база за сравнение. Очите ми се плъзнаха по гърба му. Татуировките, които го покриваха, определено ме изненадаха. Не можех да ги видя добре, защото лунната светлина не беше достатъчна, а и той се движеше.

Бедрата му се местеха напред-назад и тогава забелязах двата дълги крака, притиснати към ребрата му. Силните стонове ставаха все по-учестени и той започна да се движи по-бързо. Покрих уста с ръка и направих крачка назад. Ръш правеше секс. Навън. На верандата си.

Не можех да откъсна очи. Ръцете му сграбчиха краката, вдигнаха ги нагоре и той започна да тласка по-силно. Последвалият силен вик ме накара да подскоча. На гърба му се появиха две ръце и десет остри, лакирани пръста се забиха в кожата му.

Не, не биваше да гледам това. Разтърсих глава да се отърва от видяното и забързах към килера. Не биваше да мисля за Ръш по този начин. Стигаше ми, че се налага да го виждам толкова секси и така привлекателен.

Но когато го видях как прави секс, сърцето ми започна да се държи доста странно. Не че исках да бъда едно от тези момичета, с които спеше и които изхвърляше от къщата си на следващата сутрин... или дори по-рано. Но да видя тялото му така и да чуя какъв екстаз изживява това момиче? Изпитах лека ревност. Никога не бях изживявала такова нещо. Девствена на деветнадесет години. Колко тъжно.

Кейн казваше, че ме обича, но когато се нуждаех от него толкова много, той от своя страна се нуждаеше от приятелка, която може да се измъква от къщи и да прави секс с него, без да се притеснява за болната си майка. Той искаше това, което всички деца на нашата възраст искаха. Аз му пречех. И затова го освободих от себе си.

Преди да тръгна към дома на баща ми, той ме умоляваше да остана. Казваше, че ме обича, че никога не ми е изневерявал. В смисъл, че всяко момиче, с което е бил след мен, е било бледо копие и заместител. Не можех да му повярвам. Толкова много нощи бях плакала. Сама и изплашена. Копнеех някой да ме прегърне. А Кейн не беше до мен. Той не разбираше любовта.

Затворих вратата на стаята си и паднах на леглото. Дори не се завих. Искях да спя.

Трябваше да съм на работа в девет сутринта.

Усмихнах се. Бях благодарна. Имах легло и работа.

ПЕТА ГЛАВА

Слънцето беше жарко. Дарла не искаше да си прибирам косата на опашка. Според нея мъжете харесвали момичета с пуснати коси. Но беше дяволски горещо. Бръкнах в хладилната чанта и извадих бучка лед, прокарах я по шията си и я оставих да се плъзне под тениската ми. Бях на петнадесетата дупка. За трети път днес.

Когато излязох тази сутрин, всички спяха. Празните чинии все още бяха на плота. Почистих и изхвърлих останалото в тигана ядене. Никак не исках да гледам как се похабява храна. А ухаеше така хубаво, когато се прибрах предната вечер. После изхвърлих празната бутилка от вино, която беше оставена на верандата, където бях видяла Ръш и непознатото момиче. Сложих мръсните чинии в съдомиялната и забърсах печката и плота.

Съмнявах се, че Ръш ще забележи, че съм разтребвала, но се почувствах по-малко гузна, задето спя там, без да плащам.

Спрях зад групата мъже, които играеха на петнадесета дупка. Бяха по-млади. Видях ги още когато бяха на трета. Тогава купиха много напитки и ми дадоха доста голям бакшиш, поради което се наложи да търпя флиртуването им. Не че някой от тях би излязъл на среща с момиче, което продава напитки на голф игрището. Не бях чак такъв идиот, че да си мисля такива неща.

– Ето я – извика с усмивка единият, когато ме забележа да спирам до тях.

– А, това е момичето, по-горещо и от самия ад. Имам нужда от студена напитка. Може би две.

Паркирах количката и взех поръчките им.

– Искате ли още една бутилка „Милър“? – попитах и бях горда, че съм запомнила какво е поръчал преди малко.

– Да, бейби, да – смигна ми той и затвори разстоянието между нас, което ме накара да се почувствам крайно неловко.

– Хей, аз също искам нещо, Джейс. Назад от блягнките – каза друг. Аз не спирах да се усмихвам, отворих бирата, подадох я, а той ми даде банкнота от двадесет долара.

– Задръж рестото.

– Благодаря – казах, прибрах парите в джоба си, погледнах към другите и

попитах: – Кой е следващият?

– Аз – извика едно момче с къса, къдрава руса коса и красиви сини очи. Развяваше банкнотата, за да привлече вниманието ми.

– Вие пиехте „Корона“, нали? – попитах и бръкнах в охладителя да му извадя от същата марка бира, която пи предния път.

– Мисля, че съм влюбен. Тя е прелестна, знае каква бира пия и ми отваря бутилката – рече. Знаех, че се шегува. Подадох му бирата и той пхна банкнотата в ръката ми. – Рестото е за теб, красавице.

Едва когато прибрах парите в джоба си, забелязах, че е банкнота от петдесет долара. Тези хора пръскаха пари и не се шегуваха. В първия момент ми се искаше да му кажа, че не мога да взема толкова голям бакшиш, но после реших да си затрая. Предположих, че всички момичета получават такива бакшиши.

– Как се казваш? – попита друг мъж с тъмна коса и загоряла кожа. Все още не бях взела поръчката му, но той чакаше да му отговоря.

– Блеър – отговорих, извадих бирата със странното име, което не можех да произнеса, и му я подадох.

– Имаш ли приятел, Блеър? – попита, докато вземаше бирата от ръката ми, а пръстите му леко погалиха кожата ми.

– Ами... не – отвърнах. Не знаех дали в такава ситуация не би било по-добре да излъжа.

Мъжът направи крачка към мен, протегна ръка с банкнотата и бакшиша.

– Аз съм Уудс.

– Радвам се да се запознаем, Уудс – отговорих с леко заекване.

Напрегнатият поглед в тъмните му очи ме притесняваше. Може би беше опасен, но миришеше на пари. Личеше, че е отгледан и израснал в много богато семейство. Да, беше един от „красивите“ хора и го знаеше. Само не разбирах защо флиртува с мен.

– Не е справедливо, Уудс. Не може така безсрамно да сваляш момичето. Само защото баща ти държи заведението, не означава, че трябва да получаващ най-доброто – каза русият.

Предположих, че се шегува.

Уудс не обърна внимание на приятеля си и попита, без да откъсва очи от мен:

– В колко свършваш работа?

О! Ако бях разбрала правилно, бащата на Уудс беше собственик на клуба и това го правеше мой шеф. Не можех да си позволя да излизам със сина му. Това би било огромнагрешка.

– Работя, докато затворят – отговорих, подадох му бирата и прибрах парите.

– Ще ми позволиш ли да те взема и да те заведа да хапнем нещо? – попита. Вече стоеше много близо до мен. На един дъх разстояние.

– Горещо е и вече съм доста изморена. Искан ми се да се прибера, да се изкъпя и да легна да спя.

Топлият му дъх погъделичка ухото ми. По гърба ми се стекоха капки студена пот. Потръпнах.

– Страхуваш се от мен ли? Не се страхувай. Аз съм напълно безобиден.

Не знаех какво да правя. Не ме биваше да флиртувам, но бях напълно сигурна, че той прави точно това. Никой не беше флиртувал с мен от години. Когато скъсах с Кейн, дните ми бяха запълнени с училищни занимания и с грижите за мама. Нямах време за нищо друго. Момчетата не ме закачаха.

– Не, не ме плашиш. Просто не съм свикнала – казах извинително. Не знаех дори какъв е правилният отговор в такава ситуация.

– С какво не си свикнала? – попита с любопитство и най-сетне се обърнах да го погледна.

– Момчета, мъже, флиртуване. Мисля, че за това става дума в момента.

Знаех, че звучи като идиот. А усмивката, която цъфна на лицето му, ме караше да побягна към количката и да се скрия под нея. Това изобщо не беше едно от нещата, от които разбирах.

– Да, определено е флиртуване. И как така толкова невероятно сексапилно момиче като теб не е свикнало с ухажването и флиртуването на мъжете?

Думите му ме притесниха още повече. Поклатих глава.

– Просто през последните няколко години бях заета с други неща. Ако... ако това са всички поръчки, моля да бъда извинена. На шестнадесета дупка вероятно вече са ядосани.

Уудс кимна и направи крачка назад.

– Не сме приключили този разговор. Никак не сме го приключили. Но засега ще те пусна да си вършиш работата.

Разбързах се да се кача в количката. На следващата дупка мъжете бяха пенсионери. Никога в живота си не бях изпитвала толкова огромно облекчение от перспективата да прекарам няколко минути в компанията на възрастни мъже. Защото те не флиртуваха.

Когато излязох на паркинга след работа, с облекчение забелязах, че Уудс не се вижда никъде. Трябваше да се сетя, че само се шегува, когато ми отправи онова

предложение за след работа.

Бях направила около двеста долара от бакшиши, затова реших да се поглезя с истинска храна. Спрях на „Макдоналдс“ и си взех чийзбургер с картофки, които щастливо изяхох на път към къщата на Ръш.

Тази вечер пред къщата нямаше никакви коли. Нямаше да се сблъскам с него, докато прави секс. Или пък бе докарал някоя със своята собствена кола?

Влязох във фоайето и спрях, за да се послушам. Никакъв шум. Дори телевизорът не работеше, но вратата беше отворена и не се наложи да използвам скрития резервен ключ, за който ми беше казал.

Доста се бях изпотила днес. Задължително трябваше да се изкъпя, преди да си легна. Влязох в кухнята и проверих дали на верандата не се вихрят никакви сексуални сцени. Никой. Нямаше да е трудно да взема душ.

Мушнах се в стаята си, грабнах един чифт боксерки, които бяха останали от Кейн, и потника, с който спях през нощта. Кейн ми беше дал тези боксерки, когато бяхме млади и глупави. Искаше да спя с нещо негово и оттогава спях само по тези боксерки, макар вече да ми бяха станали малки. През последните четири години тялото ми се заобли и стана по-женствено.

Излязох навън и напълних гърдите си с морския въздух. Беше третата ми нощ тук, но така и не бях успяла да стигна до водата. Прибирах се толкова уморена, че няхах енергията да измина няколкото метра до океана. Слязох по стълбите, оставих пижамата си в банята, събух гуменките.

Пясъкът беше все още топъл. Вървах в мрака, докато водата се плисна в краката ми. Беше студена и аз извиках лекичко, но не се дръпнах, оставих я да покрие стъпалата ми.

Спомних си усмивката на мама, когато говореше за срещата си с океана. Вдигнах глава нагоре и се усмихнах. Аз наистина бях тук. Най-сетне бях на брега. Заради нея, заради себе си.

Шум от нечий бързи стъпки ме извади от сладко-тъжните ми мисли. Обърнах глава в посоката, откъдето идваха. Луната точно се подаваше зад един облак. Ръш тичаше по брега.

И пак гол до кръста. Късите му гащи бяха паднали почти под таза и аз гледах като хипнотизирана как тялото му се движи в мрака. Към мен.

Не бях сигурна дали да се дръпна, за да не му преча, или бе свършил с кроса си, защото когато ме видя, намали темпото и спря до мен. Потта на гърдите му блестеше под меката светлина. Странно, изпитвах такова желание да протегна

ръка и да докосна потта. Нищо, което това тяло произвеждаше, не можеше да бъде гнусно.

– Върнала си се – каза и си пое дъх няколко пъти.

– Току-що се прибирам от работа – отговорих. С все сили се опитвах да гледам в лицето, а не в гърдите му.

– Значи си намерила работа?

– Да. Вчера.

– Къде?

Не бях сигурна дали трябва да му казвам прекалено много. Той не ми беше приятел. Освен това никога нямаше да бъда част от това семейство. Родителите ни може и да бяха женени, но беше повече от ясно, че Ръш не иска да има нищо общо нито с мен, нито с баща ми.

– „Керингтън кънтри клуб“ – отговорих.

Веждите му отскочиха до челото, постави ръка под брадичката ми и вдигна лицето ми към своето.

– Сложила си спирала – каза, изучавайки лицето ми.

– Да – отдръпнах се назад.

Това, че ми беше разрешил да спя в къщата му, не означаваше, че има право да ме пипа. Или пък... може би ми харесваше да ме докосва?

И май това беше проблемът. *Не исках да искам* да ме докосва.

– Така изглеждаш почти на годините си – направи крачка назад и огледа дрехите ми. – Ти си момичето на количката на игрището за голф, нали? – каза по-скоро като констатация.

– Да. Как разбра?

Той махна с ръка:

– По униформата ти. Тесни бели къси гащи и тениска.

Бях благодарна, че е тъмно, защото със сигурност се бях изчервила.

– Сигурен съм, че изкарваш яки кинти – каза с развеселен тон.

За два дни бях изкарала над петстотин долара от бакшиши. За него можеше да са никакви пари, но за мен бяха много.

– Сигурно се радваш да разбереш, че след по-малко от месец ще се изнеса.

Той не отговори веднага. Реших, че сега е моментът да се върна и да си взема душ.

Отворих уста да кажа нещо, но той направи крачка към мен.

– Вероятно трябва да съм... Щастлив. Дяволски щастлив. Но не съм. Не съм щастлив, Блеър – млъкна, допря устни до ухото ми и прошепна: – Защо според теб

е така?

Исках да се протегна и да се хвана за ръката му, за да не се свлека на земята като желе. Но се въздържах.

– Стой настрана от мен, Блеър. Не бива да си така близо до мен. Снощи... Не мога да спра да мисля за това. Знаех, че ме гледаш. И полудявам, като мисля за това. Така че... стой далеч. И аз ще направя всичко по силите си да стоя далеч от теб.

Обърна се и продължи да тича към къщата, а аз стоях там и се опитвах да не се разпадна като пясъчна кула под горещото слънце.

Какво искаше да каже? Как е разбрал, че съм ги видяла?

Гледах как затваря вратата след себе си, влязох в банята и си взех душ.

Думите му ме държаха будна цялата нощ.

ШЕСТА ГЛАВА

Не беше лесно да стоя настрана от Ръш, понеже живеехме под един покрив. Колкото и усилия да полагаме да не се засичаме, просто не се получаваше. Постоянно се срещахме из къщата. Освен това се опитваше да не ме гледа, никога не ме поглеждаше в очите, а това само подхранваше влечението ми към него.

Два дни след разговора ни на плажа, след като изядох сандвича си с фъстъчено масло, влязох в кухнята и там видях поредната полугола жена. Косата ѝ беше рошава, но въпреки това изглеждаше много красива. Мразя такива момичета.

Тя се обърна да види кой влиза. Изненадата ѝ бързо премина в раздразнение. Тя прокара пръст по двете си вежди, сложи ръка на кръста си и попита:

– Ти от килера ли излезе?

– Да. А ти от леглото на Ръш ли излезе?

Това изскочи от устата ми, преди да успея да се спра и да помисля. Ръш вече ми беше казал, че сексуалният му живот не ми влиза в работата. Трябваше да си затворя устата. Веднага.

Момичето повдигна учудено вежди и се усмихна.

– Не. Не че не бих влязла в онова легло, ако Ръш ми позволи, но не казвай това на Грант – отвърна и размаха ръка, сякаш да прогони муха. – Няма значение. И бездруго вече сигурно знае.

Бях объркана.

– Значи си излязла от леглото на Грант? – попитах и пак си напомних, че това също не ми влиза в работата. Но Грант не живееше тук! Бях любопитна да разбера какво става. Момичето прокара ръка през рошавите си кестеняви къдрици и въздъхна.

– Да. От старото му легло.

– От старото му легло? – повторих.

Усетих движение край вратата и когато се обърнах, очите ми срещнаха тези на Ръш. Той ме гледаше с усмивка на лицето. Страхотно, сега вече бе чул и как любопитствам. Искях да погледна встрани и да се престоря, че не съм питала нищо, че нищо не се е случило, но блясъкът в очите му ми подсказваше, че вече е чул и знае. Нямахше нужда да се напъвам.

– Блеър, моля те, не ми позволявай да те прекъсвам. Продължавай да подлагаш

гостенката на Грант на полицейски разпит. Сигурен съм, че той няма да има нищо против – каза Ръш с ленивия си тон.

После кръстоса ръце пред гърдите си, облегна се на рамката на стената, сякаш се настаняваше да гледа шоу. Наведох глава и забързах към кошчето за боклук да изхвърля трохите от шепата си, докато си събера мислите. Не желаех да продължавам този разговор пред Ръш. Не исках да си помисли, че се интересувам от него. Това със сигурност нямаше да му хареса.

– Добро утро, Ръш. Благодаря, че ни позволи да останем тук. Грант се беше напил и нямаше начин да кара до апартамента – каза момичето.

О! Значи това е станало. Мамка му! Защо позволих на любопитството ми да надделее?

– Грант знае, че винаги има стая тук – отговори Ръш.

Гледах го как се оттласква от рамката на вратата и тръгва към плота. Цялото му внимание беше съсредоточено върху мен. Защо не ме оставеше не мира? Щях да си тръгна много тихо.

– Ами... предполагам, че е така – каза несигурно момичето.

Ръш не отговори, а аз не се обърнах да погледна нито единия, нито другия. Младата дама реши, че мълчанието му е знак, че трябва да излиза от кухнята, и след секунди чух стъпките ѝ по стълбите.

– Любопитството убило котенцето, сладка Блеър – прошепна той и се приближи до мен. – Помислила си си, че имам гостенка? Мм? Опитваше се да разбереш дали е била в леглото ми цялата нощ?

Преглътнах тежко, но не казах нищо.

– Не ти влиза в работата с кого спя. Не преговорихме ли това правило?

Успях да кимна. Исках само да ме пусне да изляза. Никога повече нямаше да проговоря на друго момиче в тази къща.

Ръш се пресегна, улови един кичур от косата ми и започна да го увива около пръста си.

– Не ти трябва да знаеш повече за мен. Може би си мислиш, че искаш да ме опознаеш, но повярвай ми, не бива. Кълна се, не бива.

Ако не беше толкова дяволски красив и ако не усещах аромата на тялото му точно под носа си, би било по-лесно да му повярвам. Но колкото повече ме отблъскваше, толкова повече исках да знам.

– Не си това, което очаквах. Щеше ми се да беше отговорила на очакванията ми. Сега щеше да е много по-лесно – каза тихо, пусна косата ми и изчезна. Едва когато вратата към задната веранда се затвори зад гърба му, успях да издишам.

Какво искаше да каже? Какво е очаквал?

Когато се прибрах от работа вечерта, Ръш не беше у дома.

На сутринта отворих очи и се обърнах да спра алармата на часовника. Минаваше девет. Бях поспала доста добре. Протегнах се и включих осветлението. Бях се изкъпала, преди да си легна, така че бях чиста.

Тази седмица бях направила повече от хиляда долара от бакшиши. Реших, че днес може да започна да си търся апартамент. По това време другата седмица вече щях да имам достатъчно пари за самостоятелно жилище. Прокарах ръце през косата си и се опитах да я поприбера.

Тази сутрин бях решила да се попека на плажа. Все още не бях правила слънчеви бани.

Днес щях да се наслаждавам на океана и на слънцето. Извадих куфара изпод леглото и започнах да търся банския си, който беше в бяло и розово. Нямах друг. Беше стар, но за сметка на това се грижех добре за него. Честно казано, не беше ползван кой знае колко често, да не кажа никак. Бялото изглеждаше като дантела около горнището и бикините, а розовото пасваше добре на цвета на кожата ми.

Когато го облякох, се учудих, че сега изглежда много по-оскъден, отколкото го помнех. Или тялото ми се е променило след последния път, когато го носих? Облякох тениска и взех слънцезащитния крем. Бях си го купила след първия работен ден. За моята работа слънцезащитният крем беше нещо абсолютно задължително.

Изгасих осветлението и тръгнах към кухнята.

– Мили боже! Кое е това момиче! – извика едно младо момче, докато ме гледаше как се появявам в кухнята. Преместих поглед от непознатото момче към Грант, който стоеше облегнат на хладилника и се усмихваше.

– Така ли излизаш от стаята си всяка сутрин? – попита Грант.

Истината е, че не очаквах да видя никого.

– Ами... не. Обикновено съм облечена за работа – отговорих, а младото момче подсвирна смаяно с уста. Не беше на повече от шестнадесет.

– Не обръщай внимание на идиота с подивелите хормони. Това е Уил. Майка му и Джорджиана са сестри, така че по някакъв суперперверзен и завъртян начин той е най-младият ми братовчед. Снощи избягал от тях за стотен път и Ръш ми се обади да дойда да му прибера задника и да го закарам у тях.

Ръш. Защо споменаването на името му караше сърцето ми да галопира? Защото

беше несправедливо свършен. Ето защо. Тръснах глава, за да се отърва от мислите за Ръш.

– Радвам се да се запознаем, Уил. Аз съм Блеър. Ръш се смили над мен, докато си намеря работа, и ме прибра под покрива си.

– Можеш да дойдеш с мен у нас. Няма да те оставя да спиш под стълбите – предложи Уил.

Не можех да не се усмихна. Разбихах това невинно флиртуване.

– Благодаря, но не мисля, че майка ти ще е много щастлива. И тук ми е добре. Леглото е удобно и не се налага да спя с пистолет под възглавницата.

Грант се изсмя, а очите на Уил се разшириха като тигани.

– Имаш пистолет? – попита с благоговение.

– Сега вече се вкарахме в голяма бея. По-добре да го махам оттук, преди да се е влюбил безнадеждно – намеси се Грант и отпи глътка от кафето си. После тръгна към вратата. – Хайде, Уил, преди да съм събудил Ръш, защото тогава ще трябва да се изправиш срещу неговия зъл нрав.

Уил го погледна, после пак огледа мен. Сякаш се разкъсваше. Беше толкова мило.

– Сега, Уил – каза Грант с по-строг глас.

– Хей, Грант? – извиках, преди да затворят вратата зад себе си.

– Да?

– Благодаря за бензина. Ще ти го платя на заплата.

Грант поклати глава.

– Не, няма да правиш нищо такова, но пак заповядай – усмихна се, намигна ми и метна предупредителен поглед към Уил. Помахах на малкия за довиждане. Реших да измисля някакъв начин да се отплатя на Грант, но без да засягам мъжкото му достойнство. Трябваше да има начин. Но сега кроях други планове.

Тръгнах към двойните врати. Време беше да се насладя на първия си ден на плажа.

Опънах кърпата, която взех от банята. Тази вечер трябваше да я изпера. Това ми беше единствената кърпа за подсушаване, а сега щеше да стане цялата в пясък. Но си струваше.

Плажът беше тих. Наблизо нямаше други къщи, така че тази част от ивицата винаги беше тиха. В порив на смелост махнах горнището и го набутах под главата си. После затворих очи и песента на разбиващите се вълни ме успокои и приспа.

– Моля те, кажи ми, че си си сложила крем против изгаряне – дълбокият глас разбуждаше съзнанието ми и аз инстинктивно обърнах глава в посоката, от която

идваше. Ароматът на мускулесто мъжко тяло беше изумителен. Искях да го усетя по-отблизо. – По дяволите, момиче, неустоима си.

Отворих очи, преди топлината да е напуснала тялото ми. Премигнах няколко пъти и сложих ръка над очите си, за да се предпазя от заслепяващото ме жарко слънце. Ръш седеше до мен. Очите му обхождаха лицето и тялото ми. Не видях и следа от хумор в тях. Лицето му беше сериозно.

– Нали си си сложила крем?

Успях да кимна и бавно се издърпах нагоре да седна.

– Добре. Не искам тази мека, гладка бяла кожа да изгори.

Той мисли, че кожата ми е гладка? Звучеше ми като комплимент, но не ми се стори удачно да благодаря.

– Аз... да, сложих си, преди да дойда тук.

Той продължаваше да ме гледа. Дали бях сънувала, че казва тези думи. „По дяволите, момиче, неустоима си“. Защото *този* Ръш не беше от мъжете, които биха казали такова нещо *на мен*. Онзи Ръш, който прави секс на терасата, би казал такива думи, но не и този тук. Този, който седеше до мен, беше различен. Или просто се държеше различно само с мен?

– Не си ли на работа днес?

– Не. Днес ми е почивният ден.

– Тази вечер ще има парти тук. За рождения ден на сестра ми Нан. Винаги ѝ устройвам парти за рождените дни. Може и да не ти хареса, но ако искаш, каня те да дойдеш.

Сестра му? Има сестра? Бях останала с впечатлението, че той е единственото дете от онази връзка на майка му. И Нан? Това не беше ли грубото момиче, което ни отвори вратата първата вечер?

– Имаш сестра?

– Да.

Защо Грант ми каза, че Джорджиана няма други деца от онзи човек? Чаках да ми обясни, но той очевидно нямаше намерение. Реших да попитам.

– Грант каза, че си единствено дете.

Усетих как Ръш мигновено се изнерви и напрегна. После поклати глава и погледна към океана.

– На Грант не му влиза в работата да разказва на всеки за живота ми. Колкото и да иска да ти бръкне в гащите, трябва да знае кога какво да каже.

После рязко стана и се прибра в къщата.

Нещо с Нан не беше наред. Не знам какво ставаше, но определено не беше

наред. И не трябваше да любопитствам.

Станах и тръгнах към океана. Беше горещо и исках да спра да мисля за Ръш. Всеки път, когато той беше край мен, си напомнях, че главата ми е на раменете, за да мисля с нея. И там трябваше да си остане.

Този мъж беше странен. Секси, разкошен, апетитен, но странен.

Седях на леглото си и слушах смеха и музиката, носещи се из къщата. Цял ден променях мнението си за това парти. Последния път, когато реших все пак да отида, облякох единствената си хубава рокля, която, слава богу, не бях продала. Беше червена, тясна около гърдите и ханша, но надолу падаше широко като рокля на кукла. Бях я купила, когато Кейн ме покани на бала си. Но тогава го номинираха за Мистър Бал, а Грейс Ани Хенри – за Мис Бал. Тя поиска да отиде на бала с него и той ми се обади да ме пита дали ще имам нещо против, ако вземе нея вместо мен. Всички казваха, че те двамата ще спечелят, затова щяло да бъде по-добре, ако отидат като двойка.

Съгласих се и прибрах роклята обратно в гардероба. В нощта на бала си взех под наем два филма и направих шоколадов кейк. С мама гледахме романтични комедии и преядохме със сладкиш. Това беше последният път, когато тя не изглеждаше много болна, не ѝ се повръщаше от химиотерапията и ѝ се ядеше нещо сладичко.

Извадих роклята от куфара. Не беше никак скъпа за стандарта на тези хора. Всъщност беше съвсем обикновена. Беше от шифон. Погледнах сребристите обувки, които бяха на майка ми и които бях запазила за себе си. Това бяха обувките от сватбата ѝ. Винаги ги бях харесвала. Обожавах ги. Никога не ги беше обувала след сватбата, но ги пазеше в кутията.

Рискувах много. Имаше голяма вероятност да изляза и да се подложам на кошмарно унижение. Не ми беше мястото сред онези хора. Но пък и в училище, сред обикновените деца... и там не можах да си намеря местенце. И там бях странна. Моят живот представляваше един много дълъг странен момент. Трябваше да започна да се уча как да се адаптирам и да загърбя това странно момиче, което всички зарязаха в училище, защото имаше прекалено много проблеми.

Станах и прокарах ръце по роклята си, за да пригладя гънките, които се бяха образували, докато седях и размишлявах дали да отида на купона, или не. Реших да изляза, да си взема нещо за пиене и да видя дали някой ще се опита да ме заговори. Ако се окажеше пълна катастрофа, винаги можех да побягна към

стаята си и да се свия в леглото. Това беше една малка крачка, но за добро.

Предпазливо отворих вратата. Слава богу, в кухнята нямаше никого. Би било трудно да обясня защо излизам от килера с храната. Чух гласа на Грант. Приказваше с някого в хола и се смееше с пълно гърло. Да, Грант щеше да говори с мен. Можех да се хвана за него и все някак да изкарам. Поне известно време, докато ми прави компания.

Поех си дъх и излязох от кухнята, минах по коридора и стигнах до фоайето. Навсякъде беше украсено с бели рози и сребърни панделки. Приличаше ми на сватба, а не на рожден ден. Входната врата се отвори зад гърба ми. Подскочих от изненада. Видях познати опушенокафяви очи, които гледаха право в мен. Докато Уудс ме оглеждаше одобрително, усетих как лицето ми се затопля.

- Блеър - каза след доста време, когато погледът му успя да долази до лицето ми. - Мислех, че не е възможно да изглеждаш по-привлекателна, отколкото си на игрището. Колко съм грешал.

- Мамка му, да. Изглеждаш страхотно, момиче - потвърди мъжът с къдравата руса коса. Дали ми беше казал името си? Не помнех.

- Благодаря - рекох сковано.

Това беше моят шанс да се приобща. Не се справях особено добре. Трябваше да поработя върху уменията си в общуването.

- Не знаех, че Ръш пак е започнал да играе голф. Или си с някого другиго?

Обърках се, не знаех какво се опитва да ми каже. След малко разбрах, че вероятно си мисли, че съм тук с някого, с когото съм се запознала на работа. Усмихнах се. Не, не беше така.

- Не съм с никого. Ръш е... майка му е женена за баща ми.

Ето, това обяснява всичко, нали?

Устата на Уудс бавно се разтегна в огромна щастлива усмивка.

- Сериозно? И той е оставил малката си доведена сестричка да работи на голф игрището? Тц-тц-тц. Това момче няма никакви обноси. Ако имах сестра и ако изглеждаше като теб, бих я държал заключена. През цялото време - заяви, после млъкна и бавно прокара пръст по брадичката ми. - Ще остана с теб. Не искаш да се чувстваш самотна, нали?

Определено флиртуваше. Безсрамно. Не ми беше мястото и до този. Беше прекалено обигран. Имах нужда от пространство да дишам.

- Тези твои крака. Трябва да им сложат табелка „Неустоими“ - добави. Сега говореше малко по-тихо, дори се обърна да види дали русият е все още с нас.

- Ти приятел ли си на... Нанет? Или на Ръш? - попитах. Добре че си спомних как

Грант я представи първата вечер.

– Нан и аз имаме доста сложни взаимоотношения. С Ръш се познаваме, откакто сме се родили – ръката му се плъзна зад гърба ми. – Готов съм да заложа всичко, че Нан не те харесва.

Не бях сигурна. Не се бяхме виждали от първата вечер.

– Ние дори не се познаваме.

– Наистина ли? – беше озадачен. – Много странно.

– Уудс – изпищя женски глас.

И двамата се обърнахме. Към нас вървеше момиче с гъста червена чуплива коса и женствено тяло, което черният сатен едва покриваше. Ето, тя щеше да го разсее и да му прави компания. Направих крачка назад. Смелостта ми се бе стопила. Ръката на Уудс пак се плъзна зад гърба ми и пръстите му се впиха в таза ми, за да ме задържи да не мърдам.

– Лейни – това беше всичко, което си направи труда да ѝ каже.

Големите ѝ кафяви очи се прехвърлиха върху мен. Гледах безпомощно как наблюдава ръката му върху таза ми. Не, не исках това. Не исках да стане така. Исках само да успея да се впиша сред тях.

– Коя е тази? – попита рязко момичето и вече ме гледаше с отворена враждебност.

– Това е Блеър. Новата сестра на Ръш – отговори с досада Уудс.

Очите на момичето се присвиха и после се изсмя.

– Не, не е. Облечена е в евтина рокля, а обувките ѝ са още по-евтини. Не знам коя е, но те лъже. Но пък колко ти трябва на теб да ти омекнат коленете. Едно хубавко лице.

Трябваше да си остана в стаята.

СЕДМА ГЛАВА

– Защо не се върнеш вътре и не намериш някой глупак да си точиш ноктите в него, Лейни? – Уудс тръгна към помещението, където бяха повечето гости, без да ме пуска.

Дърпаше ме със себе си.

– Мисля, че ще се прибера в стаята си. Не биваше да излизам от нея тази вечер – казах, опитвайки се да го спра да не ме хвърля на глутницата. Не трябваше да влизам там с Уудс. Нещо ми подсказваше, че идеята никак не е добра.

– Защо не ми покажеш стаята си? И аз искам да избягам.

– Няма достатъчно място за двама – поклатих глава.

Уудс се засмя и се наведе да каже нещо в ухото ми, когато погледът ми срещна сребристите очи на Ръш. Гледаше ме с особено внимание. И не изглеждаше щастлив. Да не би да ме беше поканил от любезност, а всъщност да не е искал да идвам? Дали бях разбрала грешно?

– Трябва да тръгвам. Не мисля, че на Ръш му е много приятно да ме види тук – казах, погледнах Уудс и се изплъзнах от ръката му. Най-сетне дишах свободно.

– Глупости. Сигурен съм, че е прекалено зает, за да се интересува какво правиш и къде си. Пък и защо да не иска да си на рождения ден на по-голямата си сестра?

Ето, пак ме загложди същият въпрос: защо Грант ми каза, че Ръш няма други братя и сестри от онзи баща? А Нан очевидно бе негова сестра.

– Мисля, че не ме брои за част от семейството. Аз съм нежеланата дъщеря на новия съпруг на майка му. Тук съм само още около две седмици, после ще се изнеса в собствено жилище. Аз съм нежелан гост в този дом – опитах се да се усмихна с надеждата, че Уудс ще разбере и ще ме пусне да си тръгна.

– Няма нищо нежелано в теб. Дори Ръш не е чак толкова сляп – рече Уудс и пак започна да ме обгражда от всички страни, докато аз се опитвах да отстъпя назад.

– Блеър, ела тук – чух заповедническия глас на Ръш някъде зад гърба си и голямата му ръка ме придърпа назад. – Не очаквах да дойдеш тази вечер.

Предупредителният тон в гласа му ми подсказа, че ме е поканил само от любезност, но не го е мислил сериозно. Аз просто не бях разбрала посланието.

– Съжалявам. Ти каза, че мога да дойда, ако искам – отвърнах много тихо и ужасно засрамена, че Уудс слуша разговора. И другите ни гледаха. За пръв път

да реша да бъда малко по-смела и ето какво се случва.

- Не съм очаквал да се появиш облечена така - отговори с плашещо спокоен тон, но очите му не се откъсваха от Уудс.

Какво им имаше на дрехите ми? Мама беше спестявала, беше пожертвала пари да ми купи тази рокля, която така и не успях да облека. Шестдесет долара бяха много пари за нас. Гадеше ми се от тези глупави, разглезени парвенюта, които се държаха така, сякаш съм облечена в нещо отвратително. Обичах роклята си. Обичах и обувките на мама. Моите родители са били влюбени и щастливи, когато мама ги е носила. Тези обувки бяха част от тяхното щастие.

Да вървят по дяволите. Всички до един.

Отскубнах се от Ръш и хукнах към кухнята. Ако не е искал да се появявам и да го излагам пред приятелите му, да беше казал. Вместо това той ме накара да изглеждам като пълен идиот.

- Какъв ти е шибаният проблем? - попита ядосано Уудс.

Не погледнах назад. Надявах се да се сбият. Надявах се Уудс да разбие противно красивия нос на Ръш. Но се съмнявах, че това може да се случи, защото, макар че Ръш беше един от тях, изглеждаше малко по-суров и доста здрав.

- Блеър, чакай - извика Грант.

Не желяех да се обръщам и исках да го подмина, но точно сега той беше единственото нещо, за което можех да се хвана. Най-близкото до приятел. Когато стигнах до коридора, намалих скоростта. Тук никой не ме виждаше и Грант успя да ме догони.

- Нали не вярваш, че сериозно го мисли?

Идеше ми да се изсмея с пълно гърло. Когато ставаше дума за брат му, Грант определено беше слепец. Така правят добрите братя.

- Няма значение. Не биваше да идвам. Трябваше да се сетя, че не ме кани сериозно. Ще ми се просто да ми беше казал да си седя в стаята, както по принцип е очаквал, че ще направя. Но аз не разбирам от тези игри на думи.

Обърнах се рязко и тръгнах към кухнята.

- Да, брат ми е доста труден и има проблеми, но не мога да отрека, че се опитваше да те предпази. По своя крайно изкривен и ненормален начин - каза Грант точно когато хващах дръжката на вратата към килера.

- Продължавай да вярваш в доброто у него, Грант. Така правят добрите братя - отворих вратата и я затръшнах зад гърба си.

Поех си дълбоко дъх, после още веднъж, за да успокоя болката в гърдите си, и

потънах в леглото.

Купоните не бяха място за мен. Това беше вторият, но и първият не беше подобър. Всъщност беше по-зле. Отидох да изненадам Кейн, а накрая аз бях изненаданата. Кейн беше в спалнята на Джейни Къркман и голите ѝ гърди бяха в устата му. Не бяха прави секс, но определено напредваха в тази посока. Тогава затворих вратата зад гърба си и си тръгнах през задната врата на къщата. Някои от хората на купона ме видяха и разбраха на какво съм се натъкнала. Един час по-късно Кейн се появи в къщата ни, умоляваше ме да му простя и плачеше на колене.

Обичах го от тринадесетгодишна. Той ми подари първата целувка. Не можех да го мразя. Просто го пуснах да си иде. Това беше край на нашата връзка, но успях да го накарам да не изпитва никаква вина и си останахме добри приятели. Понякога се прекършваше, плачеше и ми казваше, че ме обича и че иска да се върна в живота му, но в същото време всяка събота на задната седалка на мустанга му имаше ново момиче. Аз бях само един детски спомен.

Тази вечер никой не ме предаде. Само ме унизи.

Наведох се и събух обувките на мама. После ги сложих внимателно в кутията, в която винаги ги държахме, и ги прибрах в куфара си. Не трябваше да ги обувам тази вечер. Бях решила, че ще извадя тези обувки само ако си заслужава. Трябваше да е специален случай. Специален човек. Същото се отнасяше и до роклята. Щях да я облека само за някого, който я харесва, за някого, който ме обича. Тогава цената на роклята ми не би имала значение.

Пресегнах се да разкопча ципа, когато малката врата се отвори и в рамката се появи Ръш. Един много ядосан Ръш. Не каза нищо. Ръцете ми бавно се отпуснаха покрай тялото. Очевидно нямаше да се събличам точно сега.

Той влезе и затвори вратата след себе си. Този човек беше прекалено голям за малката стая. Наложих се да отстъпя назад и да седна на леглото, за да може да се побере, без да се докосваме.

– Откъде познаваш Уудс? – попита, а гласът му беше като на разгневено диво животно.

Погледнах го съвсем объркана. Не разбирах защо не му харесва познанството ми с Уудс. Нали бяха приятели? Или не ме искаше край приятелите си? Това ли беше?

– Баща му е собственик на клуба. И на голф игрището. Нося му напитки.

– Защо облече това? – попита студено.

И това беше последната капка. Изправих се, вдигнах се на пръсти, за да мога да

го гледам в очите.

- Защото мама ми я купи. За да я облека. По повод, който така и не се състоя, понеже ме излъгаха. Тази вечер ти ме покани и исках да се приобщя към вас. Така че облякох най-хубавото, което имам. Съжалявам, че не беше достатъчно хубаво за вас. Но знаеш ли какво? Не ми пука. Пет пари не давам. Ти и твоите разглезени, разлигавени приятелчета! Не сте нищо повече от надуты сноби. Въздух под налягане. Я не се вземайте толкова на сериозно.

Забих пръст в гърдите му. Само да посмееше да каже още една дума за роклята ми.

Ръш отвори уста, затвори я, поклати глава, затвори очи.

- Майната му на всичко - изръмжа и когато отвори очи, ръцете му вече бяха в косата ми, а устните му върху моите.

Не знаех как да реагирам. Устните му бяха меки, но настоятелни. Засмука долната ми устна, после - горната, издърпвайки я между зъбите си.

- От мига, в който влезе в къщата ми, искам да усетя вкуса на тази сочна устна - промърмори, преди да плъзне език в устата ми.

Ухаеше на мента и на нещо скъпо. Коленете ми омекнаха и аз се хванах за рамото му, за да не падна. Езикът му галеше моя, сякаш ме молеше да се присъединя. Погалих с език долната му устна и после я захапах. От гърлото му се откърти тих стон и следващото, което помня, бе, че се озовахме на леглото.

Тялото му беше върху моето, а ерекцията му се притискаше между краката ми. Очите ми се затвориха и с изненада чух безпомощния стон, който избяга между устните ми.

- Сладка, толкова сладка - прошепна в устните ми, откъсна уста от моята и скочи от мен. Очите му бяха фокусирани върху роклята ми, която се беше събрала около кръста. Бикините ми бяха на показ.

- Мамка му. Мамка му! - изпсува, удари с все сила стената, скочи от леглото и побягна от стаята, сякаш някой го гонеше.

Стената завибрира от силата, с която блъсна вратата.

Не помръднах. Не можех. Сърцето ми беше обезумяло, почувствах силна болка между краката. Познавах тази болка, бях я изпитвала, докато гледах секс по телевизията, но никога не е била така силна.

Ръш не искаше да му харесвам, но му харесвах. Усетих го. Но пък го бях виждала да прави секс ден след ден, бях го виждала все с различни момичета, бях го виждала как ги гони на сутринта или дори по-рано. Не беше кой знае какъв подвиг да възбудиш Ръш. А и не бях постигнала нищо. Той просто се ядоса,

защото аз бях тази, която го възбуди.

Болеше ме – знаех, че ме ненавижда толкова много, че не иска да признае, че ме намира за привлекателна.

Пулсирането между краката ми постепенно утихна. Защото на негово място ме заля реалността – Ръш не искаше да ме докосва и се ядоса, защото не успя да се стърпи и го направи. Но дори и възбуден, бе успял да стане и да ме изостави.

Вероятно аз бях единственото момиче, което не искаше да докосне. Повечето момичета го желаеха и го получаваха. Но с мен? Не можеше да се насили да го направи. Аз бях бедният бял боклук, който бе принуден да държи под покрива си, докато се изнесе.

Обърнах се настрани, свих се на топка. Може би никога повече нямаше да облека тази рокля. Сега с нея идваше още един лош спомен. Време беше да я опаковам и да я прибера завинаги. Това щеше да бъде моето сбогуване с една мечта. Онази мечта, в която аз самата щях да бъда достатъчно основание да ме обикнат.

ОСМА ГЛАВА

Когато се събудих на следващата сутрин, къщата отново беше обърната с краката нагоре. Но този път оставих всичко и заминах на работа. Не исках да закъснявам. Имах нужда от работата си повече от всичко. Очаквах и баща ми да се обади и да види как съм, но подозирах, че Ръш не е говорил нито с майка си, нито с него, защото не беше споменал нищо по въпроса. Не исках да го питам, защото се страхувах, че гневът му към баща ми ще се насочи директно към мен. Вече съществуваше съвсем реална вероятност да ме накара да напусна, когато се прибера от работа. Не изглеждаше никак щастлив снощи, когато изскочи от стаята ми.

Боже, аз бях отговорила на целувката му. И бях засмукала и хапала устната му. Господи! Какво съм си мислила? Точно там беше проблемът, нали? Че не бях мислила. Ръш ухаеше толкова хубаво, имаше божествен вкус – не можех да се контролирам.

Да, определено имаше голяма вероятност да намеря багажа си на верандата. Но този път имаш пари за хотел.

Качих се по стълбите към главния офис. Трябваше да се запиша в колко часа съм пристигнала и да взема ключа от количката. Дарла вече беше тук. Започвах да си мисля, че живее в офиса. Когато си тръгнах, я оставях тук, а на следващата сутрин пак я намирах вече на работа. Но нейната динамична и доста темпераментна натура понякога ме плашеше. Идеше ми да козирувам, когато лаеше като бясно куче и раздаваше заповеди. Сега беше в лошо настроение и вече крещеше с насочен пръст към едно момиче, което не бях виждала досега.

– Не можеш да имаш връзки с членовете. Това е първото правило. Подписала си документ за това, Бет Ан, знаеш правилата много добре. Господин Уудс се обади и ми каза, че и баща му не е доволен от това развитие на нещата. Имам само три момичета за количките. Ако не мога да ти се доверя, че ще спреш да спиш с редовните ни клиенти, ще трябва да те уволня. Това е последното ти предупреждение. Разбираш ли ме?

Момичето кимна.

– Да, лелю Дарла. Съжалявам – каза тихо тя.

Дългата ѝ черна коса беше вързана на опашка. Имаше огромни гърди. Тениската ѝ беше по-тясна и от моята. Дълги крака, обло дупе. И беше

племенница на Дарла. Интересно.

Гневният поглед на Дарла се премести върху мен и тя въздъхна облекчено.

– О, добре че вече си тук, Блеър. Може би ще успееш да направиш нещо с тая моя племенница. На изпитателен срок е, защото очевидно не може да спре да се чука с клиентите през работно време. Това не е публичен дом, а клуб. Ще я накарам да работи с теб през следващата седмица и искам да я наблюдаваш отблизо. Ще се учи от теб. Господин Уудс не може да спре да те хвали. Много е доволен от работата ти и ме помоли да започна да те пускам в ресторанта от другата седмица, поне два пъти седмично. В момента търся ново момиче за количките и не мога да си позволя да уволня Бет Ан – каза. Дарла произнесе името на племенницата си гневен и враждебен тон.

Момичето склони засрамено глава. Стана ми жал за него. Винаги се страхувах да не ядосам Дарла. Не можех да си представя някой да ми крещи по този начин.

– Да, госпожо – отговорих и тя ми подаде ключовете от количката. Взах ги и зачаках Бет Ан да тръгне с мен.

– Тръгвай с нея, момиче. Не ми стой тук да ми се цупиш. Редно е да се обадя на баща ти и да му кажа какви ги вършиш, но не искам да разбивам сърцето на брат си. Излизай и се научи на малко морал.

Дарла вече сочеше към вратата, а аз не чаках да повтаря – забързах навън и побягнах по стълбите да приготвя количката и да изчакам Бет Ан.

– Хей, чакай ме – извика момичето зад гърба ми.

Спрях и се обърнах. Тя тичаше да ме настигне.

– Извинявай. Това вътре беше доста брутално. Не ми се искаше да виждаш и да чуваш тези неща.

Бет Ан беше... мила.

– Няма проблем – отговорих.

– Между другото, казвай ми Бети. Не Бет Ан. Само баща ми и леля ми ме наричат така. От време на време. А ти си известната Блеър Уин. Толкова много съм чувала за теб – рече. Усмивката в гласа ѝ ми подсказа, че не го казва с лошо чувство.

– Съжалявам, че леля ти те принуди да работиш с мен. Не съм искала да се натрапвам – отвърнах, погледнах я и сочните ѝ червени устни се извиха в усмивка.

– О, не говорех за леля ми. Говорех за момчетата. Уудс много те харесва. Дочух, че снощи на рождения ден на Нан е имало малък инцидент заради теб. Искане ми се да бях видяла, но обслужващият персонал, за жалост, не е канен на такива

места.

Товарех количката, а тя ме гледаше и говореше. Завъртя пръст около един черен кичур и каза:

- Така че ти си единственият ми източник на информация. Разкажи ми.

Нямаше много за разказване. Свих рамене и минах от другата страна, за да седна зад волана.

- Бях на купона, защото спях в стая под стълбите в къщата на Ръш. Временно е, докато събера пари да се преместя, което ще е съвсем скоро. Направих грешка, че излязох на купона. На Ръш не му се понрави, че съм се появила сред гостите му. Това е в общи линии.

Бети се тръшна на седалката до мен и кръстоса крака.

- Чух съвсем друго. Джейс каза, че когато Ръш забелязал как Уудс те докосва, направо откачил.

- Джейс не е разбрал правилно. На Ръш не му пука кой ме докосва.

Бети въздъхна.

- Да, гадно е за нас, бедните. Най-хубавите момчета не гледат сериозно на нас. Ние сме само нещо за чукане и толкоз.

Възможно ли бе животът ѝ да се е превърнал в нещо такова? Предала се е и е станала едно от онези момичета, които изхвърчат през вратата, веднага след като ги прекарат през леглото? Беше прекалено хубава, за да има такава съдба. Момчетата у дома биха я боготворили. Лигите им щяха да текат по нея. Не бяха милионери, но бяха добри момчета от стабилни, здрави семейства.

- Няма ли хубави момчета в този край, които не са задължително пълни с пари? Не е възможно да няма и други освен тези тук. Със сигурност можеш да си намериш приятел, който да не те изхвърля на другата сутрин.

- Не знам - отговори тя замислено и леко смръщено. - Винаги съм искала да хвана милионер. Да живея хубав живот. Но започвам да осъзнавам, че това не е за мен.

Тръгнах към първа дупка.

- Бети, ти си красива. Заслужаващ повече от това, което получаващ. Започни да се оглеждаш за мъж, но не тук. Намери човек, който няма да те иска само за секс. Намери мъж, който иска теб, *само теб*.

- Май и аз се влюбих в теб - отговори Бети с усмивка, вдигна краката си на таблото, а аз спрях при първата група.

Не се забелязваше нито един по-млад мъж, защото обикновено не ставаха рано. Така че известно време не трябваше да се тревожа да не би да изпусна Бети

някъде из храстите или където там правеше секс по време на работа.

Четири часа по-късно за трети път спряхме на трета дупка. Веднага забелязах Уудс и компания. Бети седна прилично и развълнуваното ѝ лице веднага задейства алармата в съзнанието ми. Беше като малко кученце, което чака някой да му подхвърли кокал. Ако не я харесвах, не бих ѝ помагала да положи усилия, за да задържи работата си. Но пък и в длъжностната ми характеристика не пишеше, че трябва да гледам бебета на зряла възраст.

Когато спрях количката до компанията, Уудс веднага се смръщи.

– Защо разхождаш Бети в своята количка? – попита веднага.

– Защото ми помага да не чукам приятелите ти и да не те ядосвам. Защо изобщо си казал на леля Дарла? – нацупи се тя и скръсти ръце пред щедрата си гръд. Нямахше съмнение, че погледите на всички момчета са заковани там.

– Не съм я карал да прави такова нещо. Казах ѝ да повиши Блеър, а не да я товари с теб – отвърна рязко той и извади телефона от джоба си.

Какво правеше, за бога?

– На кого се обаждаш? – попита изплашено Бети.

– Дарла – изръмжа той.

– Не, чакай – извикахме и двете в един глас. – Не ѝ се обаждай – помолих. – Добре съм. И харесвам Бети. Тя е добра компания – опитах се да го уверя.

Той ме огледа изпитателно, но не затвори телефона.

– Дарла, Уудс на телефона. Промених решението си. Искam Блеър вътре четири дена в седмицата. Можеш да я сложиш на голф игрището в петък и събота, когато има повече хора. Знам, че е най-добрата, която имаш, но през останалото време я искам вътре.

Той не дочака отговора ѝ, направо затвори и пусна телефона в карираните си панталони за голф. На всеки друг мъж тези панталони биха стояли смешно, но Уудс им придаваше класа. Бялата му тениска беше изгладена до съвършенство. Запитах се дали не е нова.

– Леля Дарла ще полудее. Само Блеър може да ме следи през следващите две седмици. Кой ще се грижи за мен? – попита Бети и сладно погледна към Джейс.

– Моля те, човече, ако поне малко ме харесваш и уважаваш, затвори си очите и ми позволи да я заведа в клуба за няколко минути. Моля те – умоляваше Джейс, заковал поглед между краката на Бети, която ги бе вдигнала на табло и ги беше разтворила така, че всички можеха да видят какво има между тях. Белите ѝ панталонки бяха прекалено тесни и впити и не оставяха много за въображението.

– Не ми пука какво ще правиш. Чукай я, ако искаш. Но ако на баща ми пак му

заври лайното, ще я уволни. Писна му от оплаквания.

Знаех, че ако я уволнят, Джейс не би се застъпил за нея. Щеше да се обърне и да продължи живота си, все едно нищо не се е случило. В погледа му нямаше обич, а само похот.

- Бети, не го прави - помолих я тихо. - В почивния ми ден ще излезем само двете и ще си намерим за компания мъже, с които си струва да прекараш вечерта. Само не си губи работата заради него - говорех много тихо, така че само тя да може да ме чуе. Всички знаеха, че ѝ приказвам нещо, но не разбираха какво. Бети се обърна към мен и събра коленете си.

- Наистина? Ще излезеш с мен да си намеря момче? В моя квартал?

- Да.

- Ще отидем в някой бар с шумна музика, кънтри за предпочитане. Надявам се да имаш ботуши.

- Аз съм от Алабама. Имам ботуши, тесни джинси и пистолет - казах и ѝ смигнах.

Тя се засмя гръмогласно и свали краката си.

- Добре, момчета, какво искате да пиете? Имаме да обикаляме и по други места - каза Бети и излезе от количката.

Последвах я и им раздадохме бирата. Джейс няколко пъти се опита да я хване за задника и прошепна нещо в ухото ѝ. Най-накрая тя се обърна и му се усмихна.

- Край на това. Вече не съм ти секс другарче. Този уикенд излизам с моето момиче и ще си намерим истински мъже. От онези, които нямат тръст фондове, а мазоли на ръцете от тежката работа. Имам усещането, че знаят как да накарат едно момиче да се почувства специално.

Трябваше да положи усилия да преглътна смеха, който ме напуши, когато видях шокираното изражение върху лицето на Джейс. Завъртях ключа и Бети скочи до мен в количката.

- Мамка му, това е страхотно! Къде си била през всичките тези години? - попита тя, пляскайки с ръце, докато потегляхме и махахме весело на Уудс, който вече вървеше към следващата дупка.

Минахме през останалите дупки и спряхме да презаредим. Нямаше проблеми. Знаех, че можем да попаднем на Уудс и приятелите му, но вярвах в Бети и знаех, че е способна да отстоява позицията си.

Бети не спираше да говори. Темите варираха от цвета на косата ѝ до последната паника, предизвикана от един тест за бременност. Целият град говорел за връзката между една от служителките и член на клуба.

Докато карахме към първа дупка, не обърнах внимание на хората, които бяха застанали там – опитвах се да се концентрирам върху нещата, които Бети разказваше. Но когато тя тихо измърмори: „Мамка му“, сетивата ми веднага се изостриха. Проследих погледа ѝ.

На първа дупка бяха застанали мъж и жена. Мъжът беше Ръш. Нямаше начин да не го забележиш. Бежовите панталони и светлосинята тениска съвсем не бяха в негов стил. Не си пасваха с татуировките, които сега не се виждаха. Той беше син на рокаджия и това някак му се бе предало по наследство. Дори облечен като останалите, изглеждаше различен от тях. Не се усмихна. Просто извърна поглед, сякаш не бях там. Сякаш не ме познаваше. *Нищо, абсолютно нищо.*

– Внимание, кучка на хоризонта – прошепна Бети.

Преместих погледа си от Ръш към момичето до него. Нанет. Или Нан, както я наричаха галено. Сестра му. Тази, за която не искаше да говори. Беше облечена в много къса бяла поличка, сякаш бе тръгнала да играе тенис, а не голф. Бяла тениска и бяла козирка върху русата, с розови оттенъци коса, която да предпазва очите ѝ от слънцето.

– Не харесваш Нанет? – попитах, макар че вече знаех отговора.

Бети се засмя кратко.

– Не, не я харесвам. И ти не си ѝ фен. А за нея ти си враг номер едно.

Какво означаваше това? Не успях да я попитам, защото вече бяхме спрели доста близо до тях. Не се опитах дори да го погледна в очите. Очевидно не беше в настроение за празни приказки.

– Това шега ли е? Уудс я е взел на работа? – изсъска Нан.

– Недей – каза Ръш с предупредителен тон. Не бях сигурна дали ме защитава, или просто се опитва да предотврати грозната сцена. Каквото и да беше отговорът, бях крайно подразнена.

– Мога ли да ви предложа нещо за пиене? – попитах със същата усмивка, с която се обръщах към всеки един човек на голф игрището.

– Е, сега поне си знае мястото – каза Нан развеселено.

– Една „Корона“. Със зелен лимон – поръча Ръш.

Рискувах – погледнах го и очите ни се срещнаха само за миг, след което той се обърна към сестра си:

– Вземи си нещо за пиене. Топло е.

Тя се усмихна с превъзходство, подпря си ръката, впечатляваща с много добре оформен маникюр, на кръста и каза:

– Газирана вода, моля. И избърши шишето, когато го вадеш от контейнера.

Мразя, когато е мокро.

Бети се разбърза да извади водата от контейнера. Мисля, че се опасяваше, че ще разбия бутилката в главата ѝ.

- Не съм те виждала скоро тук, Нан - каза Бети, докато бършеше бутилката с кърпата, която ми бе дадена точно с тази цел.

- Сигурно защото си прекалено заета из храстите с кой знае кого и вириш крака, вместо да работиш - отвърна Нан.

Стиснах зъби и отворих бирата на Ръш. Сега вече наистина исках да метна бутилката по наглото ѝ, ухилено лице.

- Стига, Нан - скара се меко Ръш.

Каква беше тая? Защо се държеше с нея като с петгодишно дете? Та тя беше зрял човек! Не много мъдър, но нямаше нужда да я лигави.

Подадох му бирата. Внимавах да не поглеждам към Нан. Страхувах се, че може в момент на слабост да кажа или да направя нещо, за което да съжалявам. Но очите ми срещнаха погледа на Ръш.

- Благодаря - каза и пусна парите в джоба ми. Нямах време да реагирам, защото той вече я беше хванал за лакътя:

- Хайде сега ми покажи как можеш да ми сригаш задника днес - шегуваше се той.

Нан го подбутна с рамото си.

- Ще те размажа - неподправената обич и нежността в гласа ѝ ме изненадаха. До този миг не вярвах, че тази зла жена може да бъде мила с някого.

- Да вървим - рече настоятелно Бети и ме хвана за ръката.

Едва сега осъзнах, че стоя и ги гледам замислено.

Кимнах и точно се канех да тръгна към количката, когато Ръш се обърна и ме погледна през рамо. На устните му се появи едва забележима усмивка, след което пак се обърна към Нан и започна да ѝ обяснява кой стик да ползва.

Нашият миг приключи. Ако изобщо е било миг. Ако изобщо е бил наш.

Когато с Бети се отдалечихме достатъчно, за да не ни чуят, се обърнах към нея и попитах:

- Защо казваш, че съм ѝ враг номер едно?

Бети се размърда неудобно на седалката си.

- Честно казано, не знам. Но Нан е много ревнива сестра, от онези, които пазят братчетата си. Всички знаят, че... - не довърши изречението и не ме погледна в очите.

Знаеше нещо, което аз не знаех.

Какво криеха? Или аз пропусках нещо?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато се прибрах от работа, пред къщата бяха паркирани няколко коли. Поне нямаше да се натъкна на някоя еротична сцена.

Сега когато вече знаех колко хубаво целува Ръш и какво е да усещам ръцете му върху тялото си, не бях сигурна, че мога да понеса да гледам как го прави с друга жена. Нелепо, знам. Но това си беше самата истина.

Отворих вратата и влязох. Из цялата къща се носеше еротична музика – пълнеше пространството и ехтеше във всяка стая. Е, във всяка стая, но не и в моята.

Тръгнах към кухнята и точно тогава чух женски стон. Стомахът ми се сви на топка. Опитах да не обръщам внимание, но стъпалата ми бяха залепнали за пода. Сякаш бях пуснала корени в мрамора.

– Да, Ръш, да, бейби, точно така. По-силно. Засмучи го по-силно – почти пищеше жената.

Ревнувах. И това ме подлудяваше повече от звуците, които се носеха край мен. Не трябваше да ми пука. Беше ме целунал един път и толкова се отвори, че удари стената и избяга.

Тръгнах плахо в посока на звука. Осъзнавах, че не бива да гледам, но бях като влак преди катастрофа – не знаеш, че ще катастрофираш, преди да съзреш засилилия се срещу теб друг влак. Нямаше начин да не отида да видя, колкото и силно да ме умоляваше съзнанието ми.

– Да, моля те. Докосни ме – стенеше тя.

Тялото ми се сгърчи, но продължих да се движа. Влязох в хола.

Бяха на дивана. Блузата ѝ беше метната на пода. Зърното ѝ в устата му. Ръката му се движеше между краката ѝ.

Не, не можех да гледам. Трябваше да изляза. Веднага.

Завъртях се и хукнах към входната врата. Изобщо не ми пукаше дали съм била тиха, или не. Щях да стигна до колата си и да отпраша, преди да се осъзнаят, че някой ги е видял. Но Ръш много добре знаеше, че винаги се прибирам по това време. Тоест, той е искал да видя. Искал е да ми напомни, че никога няма да изживея такова нещо. Не и с него. Честно казано, в момента вече и не исках.

Карах из града и се ядосвах, че харча гориво. Трябваше да спестявам пари. Търсех уличен телефон, но никъде не видях. Дните на платените телефони бяха

отдавна забравени. Ако нямаш мобилен телефон, не можеш да се обадиш.

Не бях сигурна на кого искам да позвъня. Можех да се обадя на Кейн. Не му се бях обаждала, откакто заминах. Обикновено говорехме поне веднъж седмично, но аз няхах телефон и той не знаеше къде да ми се обади.

Имах телефона на Грант, но беше в багажа ми. Но защо да му звъня? Би било много странно. А и няхах какво да му кажа.

Паркирах пред единственото кафене в града. Можех да вляза, да изпия едно кафе, да разгледам малко списания, да остана час-два. Може би това време щеше да му е достатъчно да приключи със сексуалните тържества в хола.

Ако по този начин Ръш се опитваше да ми демонстрира нещо – да, разбирах намека. Не че трябваше да ми се напомня. Вече се бях примирила с факта, че момчетата с пари не са за мен.

Харесваше ми идеята да си намеря приятел с нормална работа. Някой, който би харесал червената ми рокля и сребърните обувки.

Скочих от джипа и тръгнах към кафенето, но забелязах Бети и Джейс, седнали на една от масите в дъното. Водеха оживена дискусия. Поне го беше довела на обществено място. Надявах се да вземе най-правилното решение. Не ù бях майка, момичето беше по-голямо от мен. Или поне изглеждаше по-голяма. Можеше сама да решава с кого и как да пропилява времето си.

Соленият морски въздух погъделичка носа ми и аз се отправих към обществения плаж, където поне щях да бъда сама. Вълните се разбиваха в тъмния бряг и ме успокояваха. Тръгнах по плажа. Спомних си за мама. Дори си позволих да си спомня за сестра си, нещо, което си забранявах, защото беше непоносимо болезнено. Но тази вечер исках да мисля за тях. Трябваше да си припомня колко много бях изстрадала, през какво бях минала. Нещата, с които се бях борила, бяха много повече от едно глупаво влечение към някакъв мъж, който дори не беше мой тип. Позволих на спомените от едни по-спокойни и щастливи дни да ме залееят. Тръгнах по плажа и дълго не спрях.

Когато паркирах пред къщата на Ръш, беше след полунощ и не се виждаше нито една кола. Която и да е била тук, отдавна си бе заминала. Затворих вратата на джипа и тръгнах към стълбите. Светлината пред къщата я правеше да изглежда още по-голяма и страшна на фона на тъмното небе. Като самия Ръш.

Преди да успея да хвана дръжката на вратата, той вече стоеше в рамката ù. В целия си ръст. Дали не бе излязъл да ми каже да си ходя. Е, очаквах го. Не се притесних, не се смутих, само се огледах за куфара си.

– Къде беше? – попита с дълбок, дрезгав глас.

Погледнах го.

– Какво значение има?

Той направи крачка към мен, застана на сантиметри.

– Има значение, защото се разтревожих.

Разтревожил се е?

Въздъхнах и прибрах разпиляната си коса зад ушите.

– Прекалено беше зает с компанията си за тази вечер, за да забележиш каквото и да било. Малко ми е трудно да ти повярвам – отвърнах, без да мога да преглътна отровата в думите си. Просто капеше от езика ми.

– Прибра се по-рано. Не съм искал да ставаш свидетел на... това.

И това трябваше да ме накара да се почувствам по-добре? Кимнах и преместих тежестта на тялото си върху другия крак.

– Прибрах се като всеки друг ден. Мисля, че ти *искаше* да те видя. Не съм сигурна защо. Нямам чувства към теб, Ръш. Имам нужда от място, където да остана още няколко дни. Скоро ще се изнеса от къщата ти. Съвсем скоро.

Той изпсува тихо, погледна към тъмното небе, после – в очите ми:

– Има неща за мен, които не знаеш. Не съм от онези момчета, които можеш да завъртиш на пръста си. Имам товар, багаж, минало. Много голям багаж. Прекалено е много за момиче като теб. Очаквах да си съвсем различна... просто защото познавам баща ти, но ти не си като него. Ти си всичко, от което мъж като мен трябва да стои настрана. Защото не съм подходящ за теб, не съм правилният за теб човек.

Засмях се от сърце. Това беше възможно най-лошото извинение за поведението му.

– Сериозно ли ми говориш? Това ли е най-доброто ти извинение? Не съм те молила за нищо повече освен за стаята. Не очаквам да ме искаш. Никога не съм очаквала. Напълно разбирам, че играем в различни отбори. Твоят отбор е нещо, за което никога няма да съм достойна – просто защото не съм със синя кръв и потекло. Нося евтини червени рокли и съм силно привързана към обувките, които майка ми е обула на сватбата си. Не ми трябва дизайнерски дрехи. А *ТИ*, Ръш, ти си дизайнер.

Тогава той ме хвана за ръката и ме придърпа вътре, опря ме на стената и закова длани от двете страни на главата ми.

– Не съм дизайнер. Избий си го от главата. *Не бива* да те докосвам. Искам, толкова искам, мамка му, толкова силно искам, но не бива. Няма да обърквам

живота ти. Ти си... съвършена и недокосната. Чиста. И след време... никога няма да ми простиш.

Сърцето ми блъскаше болезнено в гърдите. Вън, в тъмното, не бях успяла да забележа тъгата в очите му. Но тук вече можех да видя емоция. Дълбоко в тези сребристи очи имаше болка. Челото му беше набръчкано, сякаш изживяваше агония.

- А ако искам да ме докоснеш? Може би не съм чак толкова чиста, може би вече съм опетнена?

Тялото ми наистина беше недокосвано, но сега, докато гледах в очите му, исках да облекча болката му. Исках да го накарам да се усмихне. Това красиво лице не биваше да изглежда обсебено от скръбта.

Той прокара пръст по лицето ми, мина по извивките на ухото ми, после леко по брадичката.

- Бил съм с много момичета, Блеър. Повярвай ми, никога не съм срещал по-съвършена жена от теб. Невинността ти креши в лицето ми. Искам да сваля всяка дреха от тялото ти и да се зароя в теб. *Но не мога.* Ти ме видя тази вечер. Аз съм болно, откачено копеле. Не бива да те докосвам.

Бях го видяла тази вечер, бях го виждала и преди. Той спеше с различно момиче всеки ден. Но с мен? Мен не искаше и да докосне. Мислеше, че съм прекалено съвършена за него. Беше ме сложил на пиедестал и искаше да ме държи там?

Може би така беше редно. Не можех да легна с него, без да му дам частичка от сърцето си. А той вече бавно, но сигурно си пробиваше път натам. Ако рискувах да му позволя да има тялото ми, щеше да ме нарани така, както никой не го бе правил. Всички мои защитни стени щяха да паднат.

- Добре - казах. Не исках да споря с него. Това беше правилно решение. - Но можем ли поне да бъдем приятели? - добавих. Бях жалка. Бях толкова самотна, че вече се молах поне за приятелството му.

Той затвори очи и си пое дълбоко дъх.

- Ще бъда твой приятел, ще се опитам, по дяволите, ще направя невъзможното, но трябва много да внимавам, не бива да се доближавам. Караш ме да искам неща, които не мога да имам. Това сладко малко телце. Невероятното усещане да те чувствам под себе си - изрече, а гласът му заглъхваше, устата му се доближаваше до ухото ми. - И божественият ти вкус. Пристрастен съм. Сънувам го, копнея за него, знам, че ще бъдеш така сладка и... на други... места...

Облегнах сена гърдите му, затворих очи. Усещах тежкия му дъх в ухото си.

- Не можем. Мамка му. Не можем. Приятели, сладка Блеър. Само приятели – прошепна и се оттласна от стената.

Облегнах се и го загледах как се втурна по стълбите. Не бях готова да мръдна. Тялото ми пламтеше от думите и близостта му. Изведнъж спря.

- Не искам да си под тези проклети стълби. Мразя самата мисъл, че си там. Но ако те преместя тук, горе, никога няма да мога да стоя настрани от теб. Трябва да си на сигурно място, далеч от мен.

Не се обърна да ме погледне. Ръцете му стискаха парапета толкова силно, че кокалчетата му побеляха. Остана така цяла минута и после пак побягна нагоре. Когато чух как затръшва вратата, бавно плъзнах гръб по стената и се свлякох на пода.

- О, Ръш, как ще го направим? Трябва ми някого, който да ми помогне да не мисля за теб – прошепнах в празното фоайе.

Трябваше да намеря някой друг мъж, мъж, върху когото да концентрирам вниманието си. Някой на разположение. Това беше единственият начин да забавя прекалено бясната скорост, с която пропадах. Към него.

Ако щяхме да бъдем само приятели, трябваше много бързо да си намеря някого, някого, който... не е Ръш.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дарла не беше доволна от преместването ми в столовата. Искаше да остана на голф игрището и да наблюдавам Бети.

Според Бети с Джейс не се виждали повече. Срещнали се в кафенето, защото ѝ се обадил да поговорят за двадесет минути. Казала му, че ако ще бъде неговата малка мръсна тайна, приключват. Той я умолявал почти със сълзи, но отказал да я представи на приятелите си. И тя го зарязала. Бях горда с нея.

Следващият ден ми беше почивният, така че Бети мина да ме пита дали не съм променила решението си да излезем. Разбира се, че бях с две ръце „за“. Имах нужда от мъж. Който и да е мъж, за да забравя Ръш.

През целия ден вървах с Джими, сервитьора, който ме обучаваше. Беше привлекателен, висок, много чаровен и много гей. Членовете на клуба не знаеха последната подробност, защото Джими флиртуваше с жените най-безсрамно и те се хващаха. Поглеждала ме, намигаше ми и после се навеждала до ухото на някоя от тях и ѝ прошепваше мръсни неща. Момчето беше истински плейбой и адски добър в това, което правеше.

Когато смяната свърши, влязохме в стаичката за персонала и закачихме дългите черни престилки, които трябваше да носим върху униформата.

– Ще бъдеш брилянтна, Блеър. Мъжете те обичат, а жените са впечатлени от теб. Не се обиждай, скъпа, но по принцип момичета с руса коса като твоята не могат да минат по права линия, без да се кикотят.

Коментарът му ме разсмя. Джими завъртя очи и ме потупа по главата.

– Не, не си се обидила. Ти си една много страшна и зла руса сексбомба.

– Вече се пускаш на новото момиче ли, Джими? – чух познатия глас на Уудс, който стоеше до вратата.

Джими ми се усмихна доволно.

– Знаеш ме какъв съм. И знаеш също, че имам специфични предпочитания – прошепна той със съблазнителен глас и бавно плъзна поглед по тялото на Макс.

Погледнах към Уудс, който го наблюдаваше леко смръщен и очевидно се чувстваше неловко под щателния оглед. Не можах да не се засмея. Джими се разсмя с мен.

– Разговорите за секс подпалват кръвта на хетеросексуалните момчета – прошепна в ухото ми, плесна ме по дупето и излезе.

Уудс завъртя очи и веднага щом Джими излезе, влезе в стаята. Очевидно знаеше за сексуалните предпочитания на Джими.

– Добре ли мина денят ти? Харесва ли ти? – попита вежливо той.

О, да, денят мина прекрасно. Беше много по-лесно от това да се потиш на слънцето и да се занимаваш само с похотливи мъже.

– Да, мина страхотно. Благодаря, че ми предостави тази възможност.

– Няма защо да ми благодариш. Сега какво ще кажеш да отидем да отпразнуваме повишението ти в най-добрия мексикански ресторант в града?

Пак ме канеше да излезем. Време беше да изляза с него. Не беше точно мъж от работническата класа, какъвто търсех, но кой е казал, че трябва да се омъжвам за него и да му раждам деца?

Образът на Ръш изникна в съзнанието ми. Видях измъчените му очи, болката на лицето му. Не можех – или може би не исках – да излизам с човек, с когото бяха приятели. Ако това, което каза снощи, беше истина, трябваше да стоя много надалеч от неговия свят. Мястото ми не беше там.

– Дали ще е много нагло, ако се извиня и откажа. Снощи не спях добре и съм ужасно изморена.

Видях разочарованието му, но Уудс знаеше, че ще е много трудно да намери някоя на мое място, затова вероятно нямаше да ме уволни.

– Тази вечер има купон в къщата на Ръш, но предполагам, че вече знаеш – каза, като ме наблюдаваше отблизо и следеше реакцията ми.

Не знаех за никакъв купон, но пък и Ръш не ме предупреждаваше за такива неща.

– Мога да спя и на шум. Свикнах.

Това беше лъжа. Не заспивах, докато и последният човек не се изкатереше по стълбите.

– А ако дойда, мислиш ли, че можеш да прекараш малко време с мен, преди да си легнеш?

Уудс беше непоклатим и твърдо решен да се бори за тази вечер. Признавах му го. Отворих уста да му откажа, но тогава се сетих, че Ръш най-вероятно щеше да чука някое момиче. Щеше да я заведе в спалнята си и щеше да я накара да изпита такива неща, каквито на мен ми се отказваха по някакви неясни за мен причини. Имах нужда да мисля за нещо или за някого другото. Вероятно по това време някоя вече седеше в скута на Ръш, който ме чакаше да ме посрещне от вратата с тази гледка.

– С Ръш май не сте в блестящи отношения. Може да се разходим по плажа. Не

знам дали е добра идея да идваш там и да рискуваш да те види.

Уудс кимна.

– Добре, така става. Но имам един въпрос, Блеър – добави. Гледаше ме напрегнато, изучаваше ме, а аз чаках. – Защо стана така? До онази вечер, когато бях на рождения ден на сестра му, с Ръш бяхме приятели. Израснали сме заедно. В един и същи кръг. Никога не сме се карали, никога не сме имали неприятности. Какво го подпали така? Има ли нещо между вас двамата?

И как трябваше да отговоря на такъв въпрос? Не, няма нищо, защото не позволява и защото е по-безопасно за мен да бъдем само приятели?

– Приятели сме. Мисля, че се опитва да ме защитава повече, отколкото е нужно.

Уудс бавно кимна, но знаех, че не ми вярва.

– Нямам нищо против конкуренцията. Просто трябва да знам с какво си имам работа, срещу какво се изправям.

Не се изправяше пред нищо, защото аз и Уудс никога нямаше да бъдем нещо повече от приятели. Не търсех момче от тези среди.

– Не съм и никога няма да бъда част от вашия кръг. И не възнамерявам да започвам сериозна връзка с когото и да било от вашето елитно общество.

Не изчаках да ми отговори. Минах покрай него и излязох. Трябваше да се прибера, преди купонът да се е завихрил. Не исках да видя Ръш с някое момиче на коленете.

В къщата нямаше много хора. Само около двадесет души. Докато вървах към стаята си, минах покрай някои от тях. В кухнята имаше двама, правеха си питиета. Усмихнах им се, влязох в килера и затворих вратата зад гърба си.

Ако приятелите му не знаеха, че спя под стълбите, вече не беше тайна за никого. Съблякох униформата си и сложих светлосиня лятна рокля. Краката ме боляха.

Реших да ходя боса. Напъхах куфара под леглото и отворих вратата, за да изляза в килера, но се оказах лице в лице с Ръш.

Беше се облегнал на вратата на кухнята с кръстосани пред гърдите ръце. Лицето му беше гневно.

– Ръш? Какво има? – попитах.

– Уудс е тук.

– Да. И? По последна информация той ти е приятел, нали?

Ръш поклати глава и погледът му обходи тялото ми.

– Не, не е дошъл заради мен. Дошъл е заради някого друго.

Скръстих ръце пред гърдите си и заех същата отбранителна позиция.

– Може би. Има ли проблем приятелите ти да се интересуват от мен?

– Не е достатъчно добър за теб. Той е един кисел нещастник. Няма право да те докосва – каза. Гласът му беше гневен и груб.

Може би наистина Уудс беше такъв. Съмнявах се, но имаше вероятност да се окаже, че е такъв. Това нямаше значение. И бездруго никога нямаше да му позволя да ме докосне. Близостта с тялото на Уудс не караше сърцето ми да се преобръща в гърдите, нито подклаждаше болката между краката ми.

– Не се интересувам от Уудс по този начин. Той ми е шеф и може би приятел. Това е.

Ръш прокара ръка през косата си. Сребърната халка на палеца му улови погледа ми. Не я бях виждала преди. Кой му я бе дал?

– Не мога да спя, когато хората топуркат по стълбите. И вместо да седя в стаята си сама и да се чудя коя чукаш тази вечер, реших, че не е лоша идея да поговоря малко с Уудс на плажа. Да проведе един разговор с човешко същество. Имам нужда от приятели.

Тялото му се сгъна напред, лицето му се изкриви. Сякаш току-що го бях ударила.

– Не искам да излизаш, за да говориш с Уудс.

Това вече беше смешно.

– Е, може би пък аз не искам да чукаш някоя горе, но ти ще го направиш.

Ръш се отблъсна от вратата и тръгна към мен, а аз заотстъпвах към стаята си. След две крачки и двамата се оказахме вътре. Още пет сантиметра и щях да падна на леглото.

– Не искам да чукам никоя тази вечер – каза, после ме погледна и се усмихна. – Не, това не е вярно, не искам да чукам никоя *извън тази стая*. Остани тук и говори с мен. И аз ще говоря. Казах, че можем да бъдем приятели. Не ти трябва да се сприятеляваш с Уудс.

Сложих ръце на гърдите му, за да го избутам, но когато дланите ми опряха в тялото му, не можах да се насиля да го отблъсна от себе си.

– Ти никога не говориш с мен. Ако задам неправилния въпрос, ще станеш и ще си излезеш.

Ръш поклати глава.

– Сега няма да го направя. Нали сме приятели. Само... моля те, остани тук и говори с мен.

Огледах малкия куб, в който едва се побираше едно легло.

- Тук няма достатъчно място - казах и с огромни усилия на волята успях да задържа дланите си върху гърдите му, вместо да увия тениската му около юмруците си и да го притегля към себе си.

- Можем да седнем на леглото. Няма да се докосваме. Само ще говорим. Като приятели - увери ме той.

Въздъхнах и кимнах. Нямаше да мога да устоя на молбата му. Освен това знаех толкова малко за него, а исках да разбера, исках да питам. Седнах на леглото, изтеглих се към облегалката и пъхнах крака под дупето си.

- Тогава ще говорим - казах с усмивка.

Ръш седна на леглото и се облегна на стената. Тялото му се разтърси от дълбок гърлен смях. На лицето му грейна усмивка.

- Не мога да повярвам, че току-що се молих на колене на жена да седне да говори с мен.

Аз също не можех да повярвам.

- За какво ще говорим? - попитах. Исках пръв да започне. Не желях да се чувства като на разпит пред Испанската инквизиция. Имах толкова много въпроси, щях да го задуша с любопитството си.

- Какво ще кажеш да започнем с това как на деветнадесет си все още девствена, по дяволите - попита и ме погледна. Очите му бяха като две езера от сребро.

Никога не му бях казвала, че съм девствена. Онази вечер отбеляза, че съм чиста, но... наистина ли толкова ми личеше?

- Кой ти е казал, че съм девствена? - попитах по възможно най-раздразнения начин, но истината бе, че не се сърдех. Той се засмя.

- Познавам девствениците още по целувката.

Дори не исках да споря по въпроса.

- Бях влюбена. Казваше се Кейн. Беше първият ми приятел, първата ми целувка, първото натискане с момче, ако щеш. Казваше, че ме обича, и се кълнеше, че за него съществувам само аз. После мама се разболя. Нямах време да излизам на срещи и да прекарвам уикенда с него. А той имаше нужда от това, имаше нужда от свободата си. Имаше нужда да намери такава връзка. С някоя друга. И аз го пуснах да си отиде. И след Кейн нямах време да излизам с никого.

Лицето на Ръш помръкна.

- Не е бил с теб, когато майка ти е била болна?

Не ми харесваше този разговор. Щеше да е много трудно да не изпитвам

горчиви чувства към Кейн, ако и някой друг започнеше да ми изтъква очевидното. Отдавна го бях забравила. Бях го приела. Не исках точно сега огорчението, породено от Кейн, да влиза под кожата ми. Това нямаше да ми помогне.

- Бяхме млади. Той не ме обичаше. Само си мислеше, че ме обича. Ясно и елементарно за разбиране.

- Ти си все още много млада - въздъхна той.

Не бях сигурна, че тонът в гласа му ми харесва.

- На деветнадесет съм, Ръш. Грижих се за мама три години. И я погребях сама. Без помощта на баща ми. Повярвай ми, в повечето дни се чувствам на четиридесет.

Ръш протегна ръка и стисна дланта ми.

- Не е трябвало да го правиш сама.

Не, не беше редно, но няхах друг избор. Обичах мама. Тя заслужаваше много повече от това, което получи. Единственото, което съвсем леко облекчаваше болката, беше мисълта, че сега с Валери са заедно, че се имаха една друга.

Не исках да говоря за моята история. Искях да разбере нещо повече за него.

- Имаш ли работа? - попитах.

Той се засмя, стисна ръката ми, но не ме пусна.

- Вярваш ли, че всеки, който завърши колеж, трябва веднага да си намери работа?

Винаги бях мислила, че хората работят върху целите си. Имат някакви стремежи. И той вероятно имаше някаква цел... колкото и да не се нуждаеше от пари.

- Когато завърших колежа, в банковата ми сметка имаше достатъчно пари да живея охолно, без да работя, до края на живота си. Това е благодарение на баща ми - изтъкна и ме погледна със съблазнителните си очи с гъсти черни мигли. - Но след няколко седмици купони и правене на нищо реших, че искам да имам живот. Затова започнах да играя на стоковата борса. Оказва се, че съм доста добър. Винаги съм бил добър с числата. Освен това предоставям финансова помощ на благотворителната организация „Дом и хуманност“[**](#). Два месеца в годината работя за тях, на самите обекти. През лятото се откъсвам от всичко и идвам да почивам тук.

[**](#) Организацията се бори за правото на всеки човек да има дом. - Бел.пр.

Това не го бях очаквала.

– Изненадата на лицето ти леко ме обижда – каза Ръш с известна доза ирония в гласа.

– Просто не очаквах такъв отговор – отвърнах откровено.

Ръш отмести ръката си, а аз исках да я грабна и да не я пускам.

Но не помръднах. Ръш беше приключил с докосването за тази вечер.

– На колко години си?

Той се усмихна широко:

– Прекалено стар, за да бъда в една стая с теб, и още по-стар за мислите, свързани с теб, които ми се въртят из главата.

Не беше на повече от двадесет и пет. В никакъв случай не изглеждаше по-голям.

– Ще ти напомня, че съм на деветнадесет, а след шест месеца ще бъда на двадесет. Не съм бебе.

– Не, сладка Блеър, определено не си бебе. Но аз съм на двадесет и четири и съм напълно опустошен. Не съм водил нормален живот и имам доста сериозни проблеми. Аз съм напълно луд. Казах ти, има неща, за които не знаеш. И ако си позволя да те докосна, това ще е голяма грешка.

Е, пет години по-голям от мен. Не беше кой знае колко зле. Даваше пари за благотворителност и дори полагаше реален физически труд, за да помогне на хората без дом. Колко лош можеше да е такъв човек? Ръш имаше сърце. Позволи ми да живея тук, макар че искаше да ме изпрати на хотел.

– Мисля, че се подценяваш. Това, което виждам в теб, е един различен, един добър човек.

Той поклати глава и стисна устни.

– Но ти не виждаш истинския Ръш. Не знаеш какво съм правил през всички тези години.

– Може би е така – казах и се наведох напред. – Но малкото, което виждам, не е само лошо. Започвам да си мисля, че някъде там, вътре, има един друг Ръш.

Той вдигна глава и ме погледна в очите. Исках да се сгуша в него и да гледам тези очи с часове. Той отвори уста да каже нещо, но после се отказа. И точно преди да я затвори... забелязах метала на езика му. Застанах на колене и се приближих до него.

– Какво е това в устата ти?

Гледах устните му и чаках да си отвори устата. Той бавно разтвори устни и показа езика си, където имаше сребърен пиърсинг.

– Не боли ли? – попитах и внимателно огледах езика му. Никога не бях виждала

човек с перфориран език.

– Не.

Спомних си за татуировките на гърба му, които бях видяла, докато правеше секс с момичето на верандата.

– Какво има на татуировките на гърба ти?

– В долната част на гърба ми има орел с разперени криле. Има и емблема на „Слакър Димън“. Когато бях на седемнадесет, баща ми ме покани на техния концерт в Лос Анжелис и след концерта ме заведе да ми направят първата татуировка. Искаше да си татуирам емблемата на групата му. Всички в бандата я имат на едно и също място – точно под лявото рамо. Баща ми беше друсан до козирката в онази нощ, но ми е останал хубав спомен. Не прекарвах много време с баща си, но всеки път, когато ме вземеше, или ми правеше нова татуировка, или пиърсинг.

Имаше ли пиърсинг и на други места? Огледах лицето му и погледът ми бавно се спусна към гърдите му. Той се засмя тихичко. Беше ме хванал как го оглеждам като изтървана.

– Там няма пиърсинг, сладка Блеър. Другите са на ушите ми. Когато станах на деветнадесет, сложих край на татуировките и пиърсинга.

Баща му имаше много татуировки и пиърсинг. Като всички от „Слакър Димън“. Дали Ръш е бил принуждаван да прави тези неща с тялото си. Да не би баща му да го е насилвал?

– Какво казах, че лицето ти изведнъж стана така тревожно? – попита и плъзна пръст под брадичката ми, за да го погледна. Не можех да му отговоря честно. Този разговор и времето, прекарано с него, ми харесваха прекалено много, за да разваля момента. Знаех, че ако започна да ровя твърде дълбоко, ще го подплаша и ще избяга.

– Когато ме целуна снощи, не усетих сребърното топче.

Той сведе поглед и се наведе напред.

– Защото не го бях сложил.

Но сега го беше сложил?

– Когато целуваш момичето, то може ли да го усети?

Ръш си пое дъх през зъби и устните му се доближиха до моите.

– Блеър, кажи ми да изляза от стаята ти, моля те.

Ако искаше да ме целуне, нямаше да му казвам нищо такова. Искях да е тук. Искях да ме целуне с това нещо в устата.

– Щеше да го почувстваш. На всяко място, където искам да те целуна, щеше да

го почувствах – прошепна в ухото ми и притисна устни към рамото ми. Пое си дълбоко дъх. Какво правеше? Душеше ли ме?

– Ще ме целунеш ли пак? – попитах без дъх, когато опря носа си до врата ми и вдиша дълбоко.

– Искам, мамка му, колко много искам, но се опитвам да бъда добър – каза с впити в кожата ми устни.

– Може ли да не си добър поне за една целувка време? – попитах и се свих до него. Всеки момент щях да се покатеря в скута му.

– Сладка Блеър. Така изумително сладка.

Устните му докоснаха извивката на шията ми, после рамото. Ако продължаваше така, скоро щях да го моля на колене. Усетих как подава езика си и хладният метал се плъзва по шията ми, по линията на челюстта ми и накрая устните му бяха пред моите. Започнах да го моля, но той ги притисна в лека целувка и ме спря. После леко се отдръпна назад. Усещах дъха му върху устните си.

– Блеър, аз не съм романтичен мъж. Не целувам, не гушкам. За мен всичко опира до секса. Заслужавах някого, който да те целува, да те прегръща, да те гушка. И това не съм аз. Аз само чукам. Не съм за момиче като теб. Никога не съм си позволявал да се лишавам от нещо, което искам, но сега трябва да си кажа НЕ.

Докато се опитвах да проумея думите му, тялото ми се сгърчи от пулсираща болка. Думите му звучаха толкова еротично, изтърколваха се от езика му. Едва когато го видях с ръка на дръжката на вратата, разбрах, че пак ме напуска. Оставя ме сама. Тръгва си.

– Не мога да говоря повече. Не и тази вечер. Не и насаме с теб – рече. Тъгата в гласа му прободеше сърцето ми.

И после изчезна. Вратата се затвори зад гърба му. Облегнах се и изръмжах от яд. Защо ме остави тук? Тази игра на студено и топло не беше по силите ми, не я разбирах.

Питах се къде ще отиде. Навън имаше толкова много момичета. И той би целунал всяко едно от тях. Момичета, които му се молеха за една целувка, а той нямаше проблем да им я даде.

Над главата ми топуркаха краката на хората, които се качваха на горния етаж или слизаха долу. Нямаше да мога да заспя скоро. Не исках да седя тук, а и Уудс ме очакваше. Нямаше никаква причина да не изпълня обещанието си и да го карам да виси напразно. Не бях в настроение да говоря с него, но поне можех да му кажа, че не съм в състояние да тръгна да се разхождам по брега и че не ми се

говори.

Влязох в кухнята. Грант беше притиснал някакво момиче към плота. Ръцете ѝ бяха вплетени в рошовата му кестенява коса. Изглеждаха доста заети, за да ми обърнат внимание. Излязох на пръсти през задната врата с надеждата да не попадна на някоя друга двойка.

– Не вярвах, че ще се появиш – чух гласа на Уудс някъде в мрака.

Обърнах се и го видях. Беше облегнат на парапета. Гледаше ме. Изпитах ужасно чувство на вина. Защо не излязох първо тук и не му казах навреме, че уговорката ни отпада. Очевидно не можех да вземам мъдри решения, когато Ръш беше край мен.

– Извини ме. Малко се забавих – казах. Не исках да му обяснявам.

– Видях Ръш да излиза от малката дупка, в която те е набутал.

Захапах устна и кимнах. Уудс се беше досетил – беше по-добре да си призная.

– Не остана дълго. С добри намерения ли дойде, или искаше да те гони?

Да, определено беше приятна визита. И поговорихме. До момента, в който го помолих да ме целуне, всичко беше много хубаво. Компанията му ми харесваше.

– Само си поприказвахме по приятелски – обясних.

Той въздъхна и поклати глава.

– Защо не мога да го повярвам?

Защото си умен, ето защо не ми вярваш.

– Ще се разходим ли до плажа?

– Не – поклатих глава. – Много съм уморена. Излязох да подишам малко въздух и да те намеря, за да ти обясня.

Уудс ме погледна разочаровано и се оттласна от парапета.

– Е, добре тогава. Няма да те моля.

– Не съм и очаквала да ме молиш.

Той тръгна към вратата и едва след като влезе вътре, въздъхнах облекчено. Не мина много зло. Може би сега щеше да ми даде малко пространство да дишам. Докато не реша какво да правя и как да се преборя с привличането, което изпитвах към Ръш, нямах нужда някой друг да ме обърква още повече. Изчаках няколко минути и влязох след Уудс.

Грант и момичето бяха изчезнали. Вероятно на някое по-уединено местенце. Тръгнах към вратата на килера и точно тогава Ръш влезе в кухнята, следван от една кикотеща се брюнетка. Висеше на ръката му и едва се крепеше на краката си. Или беше от алкохола, или заради ужасно високите обувки, които се кривяха под краката ѝ.

- Но ти каза... - заваляше думите. Да, определено беше пияна. После целуна ръката, на която се беше облегнала.

Погледът му срещна моя. Ето, тази пияна жена щеше да целува тази вечер. Нямаше нужда дори да му се моли. Освен това вероятно смърдеше на бира. Дали се възбуждаше от такива жени?

- Ще си събуя бикините още тук, ако искаш - каза тя, без дори да обръща внимание на присъствието ми.

- Бабс, вече ти казах. Не. Не се интересувам - отговори Ръш, без да откъсва очи от мен.

Отказваше ѝ. И искаше да знам, че ѝ отказва.

- Ще бъда палава - каза тя високо и избухна в смях.

- Не, ще бъдеш досадна. Пияна си и говоренето и смехът ти ми причиняват главоболие.

Очите му все така бяха заковани в моите. Сведох поглед и сложих ръка на вратата към килера. Едва сега момичето ме забеляза.

- Ей, тази ще ти открадне храната - прошепна много високо.

Лицето ми пламна. Мамка му. Как може да се смущавам от такива неща? Беше пияна и не знаеше какво говори. На кого му пука какво мисли?

- Тя живее тук и всичко е на нейно разположение - отвърна той.

Обърнах рязко глава. Той все още ме гледаше.

- Живее тук? - попита с недоверие момичето.

Ръш не каза нищо повече. Намръщих се и реших да говоря, защото знаех, че единственият свидетел на думите ми няма да си ги спомня на сутринта.

- Не му позволявай да те заблуждава. Аз съм неканената гостенка, която живее под стълбите. Малко неща съм искала, но той все отказва.

Не изчаках отговора. Отворих вратата и се скрих.

Една точка за мен.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Изядох последния си сандвич с фъстъчено масло и събрах трохите в шепа. Тези дни трябваше да отида до супермаркета и да си купя храна. Фъстъченото масло свършваше и хлябът беше сух.

Днес беше почивният ми ден и още нямах планове. Почти цяла нощ лежах в леглото и мислех за Ръш и за това колко съм глупава. Какво още трябваше да направя, за да ми покаже, че иска да бъдем само приятели? Каза го толкова много пъти. И не той, а аз направих скандала снощи. Не биваше. Не беше виновен. Човекът не искаше да ме целуне, а аз го умолявах. Не можех да повярвам на глупостта си!

Отворих вратата на килера и влязох в кухнята. Подуших аромата на бекон и веднага след това видях Ръш, застанал до печката само по долнището на пижамата си. Изглеждаше толкова апетитно на фона на божествената миризма от бекона. Гледката към голия му гръб обаче веднага ме накара да забравя за храната. Той ме погледна през рамо и ми се усмихна.

– Добро утро. Днес е почивният ти ден, нали?

Стоях, гледах го и се питах какво би казал един „приятел“ в тази ситуация. Не исках да нарушавам правилата, които той постави. Щях да се придържам към тях и да ги спазвам. И бездруго нямаше да е задълго.

– Ухае страхотно – казах.

– Извадийи две чинии. Правя жесток бекон.

Щеше ми се да не бях изяла сандвича с фъстъчено масло.

– Вече ядох, но благодаря.

Ръш остави вилницата и се обърна към мен.

– Как така си яла? Та ти едва сега се събуди!

– В стаята си имам хляб и фъстъчено масло. Хапнах, преди да дойда.

Той ме огледа, челото му се сбръчка недоволно.

– Защо държиш хляб и фъстъчено масло в стаята си?

Защото не исках приятелите му да ми изядат храната. Но това не можех да го кажа на глас.

– Това не е моята кухня. Държа нещата си в стаята.

Ръш изглеждаше ужасно напрегнат. Какво толкова казах? С какво го ядосах?

– Искаш да ми кажеш, че когато си тук, ядеш само това? Това ли ми казваш?

Купуваш си хляб и фъстъчено масло и ги държиш в стаята си и това е единственото, което ядеш?

Не разбирах какво толкова странно намира.

Той удари с ръка по плота, обърна се към печката и изпсува.

– Отиди и си събери багажа и се премести горе. Вземи която стая искаш. Вляво на коридора. И... моля те, изхвърли проклетото фъстъчено масло. Храни се тук, яж каквото искаш.

Не можех да мръдна, не разбирах откъде се взе тая реакция.

– Ако искаш да останеш тук, дигай си задника, Блеър. Качвай се горе. И после слизай да се нахраниш. С храна от шибания хладилник. Аз ще гледам, докато се нахраниш като хората.

Ядосан? На мен?

– Защо искаш да се преместя горе? – попитах крайно предпазливо.

Ръш пусна последното парче бекон върху готварската хартия и изключи газта на печката. После се обърна и ме погледна.

– Защото така искам. Не мога да заспивам с мисълта, че аз съм горе, а ти си под стълбите ми. И сега вече си представям как ядеш тези проклети сухи сандвичи, съвсем сама, а това е една идея повече, отколкото мога да понеса.

Значи... значи го е грижа за мен... в някаква степен. Не оспорих решението му.

Върнах се в стаята си и измъкнах куфара изпод леглото. Фъстъченото масло беше там. Отворих куфара и извадих почти празния буркан и торбичката с четирите филийки хляб. Реших да ги оставя в кухнята и да се кача да намеря стая.

Сърцето ми биеше в гърдите. Тази малка стая се беше превърнала в моето скривалище, моето сигурно място. Горе нямаше да съм така уединена. Но нямаше и да съм самотна.

Излязох от килера, оставих продуктите до хладилника и тръгнах към коридора. Не се опитах дори да го погледна в очите. Той се беше облегал на плота и го стискаше с все сила, сякаш се притесняваше, че ако се пусне, ще изпотроши кухнята. Дали не се бе замислил да ме метне обратно в килера? Нямах нищо против да остана и там.

– Не се налага да се качвам горе. Онази стая ми харесва – обясних, но той стисна плота още по-силно.

– Трябва да си в някоя хубава стая. Горе. Не ти е мястото под стълбите. Никога не е било.

Добре, искаше да се кача. Само не разбирах защо изведнъж промени

решението си.

– Поне би ли ми казал коя стая да взема? Не ми е удобно сама да си избирам, все пак това е твоята къща.

Ръш най-сетне се пусна от плота и ме погледна.

– Всички стаи вляво са за гости. Има три. Мисля, че най-много ще ти хареса гледката, която предлага последната. Прозорците са към океана. Но средната е цялата в бяло и с малко розово тук-там. Напомня ми на теб. Така че... отивай да избереш. Която искаш. Остави багажа и ела да ядеш с мен.

Ето, пак ме караше да ям.

– Но аз не съм гладна. Току-що изядох...

– Ако още веднъж ми кажеш, че си яла от онова проклето масло, ще строша буркана в някоя стена – закани се, после спря, пое си дъх и каза по-спокойно: – Моля те, Блеър, ела и хапни нещо. Заради мен.

Няма жена на света, която да откаже на такава молба. Кимнах и тръгнах към стълбите. Трябваше да си избира стая.

Първата не беше много хубава. Беше в тъмни цветове и прекалено близо до стълбището. Предположих, че шумът от музиката и говора ще е ужасен.

Влязох във втората стая. Огромното легло беше покрито с бяла копринена завивка, върху която бяха наредени розови възглавнички. От тавана висеше розов полилей. Беше много красива стая. Не очаквах да видя такова нещо в къщата на Ръш. Но после се сетих, че през по-голямата част от времето майка му също живее тук.

Отворих вратата на последната стая. Прозорците бяха от пода до тавана, гледаха към океана. Беше неземно красиво. Стаята беше боядисана в бледосиньо и бледозелено. Голямото двойно легло изглеждаше като направено от плавеи, които океанът е изхвърлил на брега. Хареса ми. Не, излъгах. Обожавах тази стая. Оставих куфара на пода и тръгнах към вратата, която водеше към самостоятелна баня. Пухкави хавлии, скъпи сапуни, бял мрамор, обзавеждането беше в синьо и зелено, но предимно в бяло. Ваната беше голяма и обла. Не бях виждала джакузи в живота си, но веднага разбрах, че е такова.

Може би бях объркала стаите? Това не можеше да е стая за гости. Ако тази къща беше моя, бих живяла в тази стая. Но беше вляво, както ми каза. *Това* беше стаята, за която ми говореше.

Излязох от банята. Реших да отида да му кажа, че съм избрала тази стая, и ако не бях разбрала правилно, той със сигурност щеше да ми каже.

Оставих куфара си до стената и слязох долу. Ръш седеше до масата. В чинията му имаше бекон и бъркани яйца. Очите му веднага уловиха моите.

– Избра ли стая? – попита.

Кимнах и тръгнах към другия край на масата.

– Така мисля. Онази, за която каза, че има прекрасна гледка, е в зелено и синьо, нали?

– Да, същата – усмихна се той.

– И нямаш нищо против да остана там? Ако тази къща беше моя, бих взела тази стая за себе си.

Усмивката му стана още по-широка.

– Така казваш, защото не си виждала *моята* стая.

Вероятно неговата беше още по-хубава.

– Твоята стая на същия етаж ли е?

– Не, моята е на целия трети етаж – отговори и отрязва парче бекон.

– Искаш да кажеш... всички онези прозорци?

Последният етаж изглеждаше като направен само от стъкло. Винаги се бях питала дали не е някаква илюзия, или са няколко отделни стаи.

– Да.

Исках да видя стаята му, но той не предложи, затова и не помолих.

– Прибра ли си нещата? – попита и лапна парче бекон.

– Не, преди да разопаковам, исках да се уверя, че не съм объркала стаята. А и не знам дали има смисъл. Към края на тази седмица ще съм готова да се изнеса. Вземам добри бакшиши и съм спестила почти всичко.

Ръш спря да дъвче и се загледа в нещо навън. Проследих погледа му, но не видях нищо, само празната пейка.

– Можеш да останеш колкото искаш, Блеър.

Откога? Беше ми казал месец. Не отговорих.

– Седни до мен и хапни малко бекон – настоя, издърпа стола до себе си и аз седнах, без да споря повече.

Беконът наистина миришеше хубаво, а и ми се хапваше нещо различно от фъстъчено масло. Ръш премести чинията към мен.

– Яж.

Набодох парче бекон и го сложих в устата си. Беше хрупкав. Точно както го обичах. Когато преглътнах, той ме подкани пак.

– Хайде, вземи си още едно парче.

Едва удържах смеха си, като го гледах с каква готовност се кани да ме храни в

устата. Какво му ставаше? Взех си още едно парче и този път истински се насладих на вкуса му.

– Какви са ти плановете за днес? – попита той, след като преглътнах.

– Не знам още. Мислех си да търся апартамент.

Тялото му се напрегна, челюстта му изпука.

– Престани да говориш за това изнасяне. Не искам да се местиш, преди родителите ни да се приберат. Трябва да говориш с баща си, преди да се изнесеш да живееш сама. Не е много безопасно. Прекалено си малка.

Този път вече се засмях. Ставаше смешен.

– Не съм малка. Какво ти става? Винаги говориш колко съм малка. Аз съм голямо момиче. Мога да се грижа за себе си и да се пазя. Освен това мога да уцеля движеща се мишена по-добре от повечето полицаи. Имам изумителни умения в боравенето с огнестрелни оръжия. Затова престани.

– Значи наистина имаш пистолет? – попита учудено. Кимнах. – Мислех, че Грант само се шегува, а чувството му за хумор никак го няма.

– Не, не се шегуваше. Когато пристигнах, той отвори вратата на колата ми, изплаши ме и аз наврях пистолета в лицето му.

Ръш се засмя, облегна се на стола си и кръстоса ръце пред широките си гърди. Насилих се да задържа поглед върху лицето му и да не гледам надолу.

– Какво ли не бих дал да можех да го видя с очите си.

Не отговорих. Онази нощ беше кошмарна за мен. Не желяех да си развалям деня със спомени от този епизод.

– Искам да останеш тук не само защото си млада. Разбирам, че можеш да се грижиш за себе си. Или поне така си мислиш. Искам те тук, защото... Обичам, когато си тук. Не тръгвай. Изчакай, докато баща ти се върне. Мисля, че е крайно време да се видите и да поговорите. След това ще решиш какво да правиш. Какво ще кажеш да се качиш и да разопаковаш нещата си? Помисли колко много пари ще спестиш, ако живееш тук. И когато някой ден се изнесеш, ще имаш прилична сума в сметката.

Той искаше да остана. Усмивах се глупаво. Не можех да скрия идиотската си ухилена физиономия. Щях да остана. И той беше прав за спестяването на пари. Когато баща ми се прибереше, щях да говоря с него и да се изнеса. Нямаше нужда да се местя, ако той ме искаше тук.

– Добре. Ако го казваш сериозно, благодаря, ще остана.

Ръш се наведе напред, облегна лакти на масата и закова сребърните си очи в мен.

– Да, сериозно го казвам. Но също означава, че това, което говорихме... за приятелството, трябва да важи с пълна сила.

Беше абсолютно прав. Не можехме да живеем заедно и да се забъркваме в нещо повече, защото това щеше да доведе само до усложнения. Освен това според информацията, която ми даде Грант, когато лятото свършеше, Ръш щеше да се премести в друга къща. Не исках да ме боли сърцето. Не можех да го допусна.

– Съгласна съм.

Раменете му не се отпуснаха облекчено. Тялото му остана напрегнато. Изопнато.

– И ще започнеш да се храниш с това, което се пазарува в този дом.

Поклатих глава. Не, нямаше да стане. Не бях използвачка.

– Блеър, това не подлежи на спор. Казвам го съвсем сериозно. Яж. От. Храната. Ми.

Избутах стола назад.

– Не. Ще купувам храна. Не съм... не съм като баща си.

Ръш измърмори нещо и стана.

– Мислиш ли, че не го знам? До днес спеше в килер, в който не може да се събере и една метла, и не си се оплакала. И чистиш след мен. Не се храниш добре. Много добре знам, че не си като баща си. Но ти си гост в къщата ми и искам да се храниш, да се чувстваш у дома си, тази кухня да е и твоя.

Това с храната се очертаваше проблем.

– Ще слагам храната, която купувам, в кухнята и ще ям тук. Така по-добре ли е?

– Ако възнамеряваш да купуваш хляб и фъстъчено масло, не е по-добре. Искам да се храниш – повтори. Започнах да клатя глава, когато той се пресегна и стисна китките ми. – Блеър, наистина ще се почувствам много по-добре, ако знам, че се храниш с хубава храна. Хенриета пазарува един път в седмицата и купува много, защото знае, че винаги имам гости. Има повече от достатъчно. Моля. Те. Яж. От. Храната. Ми.

Гледах умоляващия му поглед и прехапах устни, за да не се разсмея.

– Смейеш ли ми се? – попита и лека усмивка разпъна устните му.

– Да, малко – признах.

– Това означава ли, че ще се храниш?

Въздъгнах.

– Само ако ми позволиш да плащам един път седмично.

Той поклати глава, а аз издърпах ръцете си от неговите и се обърнах да тръгвам.

– Къде отиваш? – попита зад гърба ми.

– Не мога повече да споря с теб. Ще ям от храната ти, ако плащам своя дял.

Това е единствената сделка, на която ще се съглася. Така че от теб зависи дали ще приемеш.

– Добре, плащай ми тогава – изръмжа недоволно Ръш.

Обърнах се към него.

– Отивам да си разопаковам багажа. После ще си взема вана в онова огромно нещо в банята и... после не знам. Нямам планове до вечерта.

– Тази вечер? С кого?

– С Бети.

– Бети? Момичето на количката, с което Джейс се е забъркал?

– Поправка: момичето, с което *се беше* забъркал. Помъдря и сега продължава напред с живота си. Тази вечер отиваме в *истински* кънтри клуб, с *истинска* музика, за да си намерим *истински* мъже от работническата класа.

Не изчаках да отговори. Забързах по стълбите и побягнах нагоре. Когато затворих вратата на новата си стая, въздъхнах дълбоко и с облекчение.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Може и да нямах дрехи за купоните на Ръш, но имах всичко необходимо за кънтри бар. От доста време не бях обувала синята си пола от деним. Оказа се малко по-къса, отколкото я помнех. Особено когато се качих на ботушите.

Ръш беше излязъл сутринта, след като си взех вана, и не се беше връщал цял ден. Питам се дали, ако има парти, на хората ще бъде позволено да влизат в стаята ми. Никак не ми харесваше мисълта, че някой ще прави секс на леглото, в което ще спя. Искан да питам, но не бях сигурна как се пита за такива неща по възможно най-деликатния начин. Ако тръгнеш, преди Ръш да се прибере, нямаше да знам какво да очаквам, като се върна. Дали да си изпера чаршафите, преди да си легна? Стана ми зле само при мисълта за такава вероятност.

Когато слязох и от последното стъпало, входната врата се отвори и Ръш влезе в къщата. Когато очите му ме намериха, той застина и много бавно ме огледа от главата до пръстите на краката. Не бях облечена като за пред неговите приятели, но навън имаше мъже, които със сигурност биха одобрили и оценили облеклото ми.

– Мамка му! – прошепна и затвори входната врата.

Стоях и не мърдах. Мислех как да го попитам дали някой ще прави секс в леглото ми и как изобщо да подхвана темата.

– С това ли ще ходиш на клуб? – попита.

– Казва се кънтри бар. И съм убедена, че е доста различно от представата ти за бар.

Ръш ядно прокара ръка през косата си, но в същото време и с някакво весело пламъче в очите. Само да посмеееш да се подиграва на дрехите ми! Щях да го замеря с ботуша си.

– Може ли да дойда с вас? Никога не съм ходил на такова нещо.

Моля? Правилно ли го чух?

– Искаш да дойдеш с нас? – попитах объркано.

Ръш кимна и очите му пак огледаха тялото ми.

– Да, искам.

Нямаше проблем да дойде. Нали бяхме приятели – нямаше нищо лошо в това да излизаме заедно.

– Добре. Ако наистина искаш. Трябва да тръгнем след десет минути. Бети ме

чака да я взема.

- Ще съм готов след пет - каза и хукна по стълбите. Вземаше по две наведнъж.

Това беше последното, което очаквах. Странно развитие на нещата. Седем минути по-късно той се появи на стълбите с тесни джинси и черна тениска с надпис *Слакър Димън*. Изглеждаше готик. Това беше същият надпис, който видях на рамото му. Сребърният пръстен за палец пак беше на ръката му и за пръв път, откакто го познавах, на ушите му видях чифт обеци - малки халки. За пръв път беше себе си - син на рокзвезда. Гъстите му черни мигли ограждаха очите му като очна линия, което подсилваше готик ефекта.

Когато погледът ми най-сетне достигна до лицето му, той изплезе езика си да ми покаже металното топче и ми намигна.

- Помислих си, че ако ще ходя в кънтри бар сред хора в каубойски ботуши, най-добре е да остана верен на корените си. Рокът е в кръвта ми. Не мога да се преструвам, че мястото ми е някъде другаде.

Засмях се, а той ми се усмихна широко.

- Ще изглеждаш така, както аз изглеждам на твоите купони. Ще е супер забавно. Хайде. Време е да изведем младата рокзвезда на истинско забавление - казах с усмивка и тръгнах към вратата.

Ръш обаче стигна до нея преди мен, отвори я и ми направи път да мина. Този мъж беше толкова странен. Без да полага усилия, изглеждаше различен от всички.

- Понеже и приятелката ти ще идва с нас, защо не вземем една от моите коли. Ще ни е по-удобно - предложи той.

Спрях и се обърнах към него.

- Да, но моята кола няма да прави впечатление на паркинга.

Ръш извади малко дистанционно и отвори вратата на един от гаражите. Лъскав черен джип „Рейндж Роувър“! Не можех да не се съглася с Ръш. Щеше да е много по-удобно в неговия джип.

- Внушително... Няма спор.

- Това означава ли, че можем да вземем моята кола? Не съм особено запален по идеята да стоя до Бети. Момичето обича да пипа разни неща, без да ѝ е позволено - каза той.

Засмях се.

- Така е. Обича да флиртува, нали?

- Флиртува? Това е много меко казано - обясни с многозначително повдигната вежда.

- Добре. Да вземем колата трепач на злото копеле Ръш Финли и да тръгваме.

Ръш ми хвърли самодоволна усмивка и тръгна към гаража. Вървах след него. После ми отвори вратата, което беше много мил жест, но започвах да се чувствам като на среща. Не исках да ме объркава. Вече бях успяла да си внуша, че сме само приятели. Ръш трябваше да спазва правилата на играта.

- Винаги ли отваряш вратата на всички свои приятели? - попитах, заставайки до него и впервайки поглед в очите му.

Исках да разбере, че прави грешка с тези свои изискани маниери. Усмивката му се стопи и лицето му отново стана сериозно.

- Не - отговори, отстъпи назад и тръгна към своята врата.

Почувствах се като пълен идиот, груба и нетактична. Не можеше ли просто да благодаря и да не правя проблем, че ми е отворил една врата? Защо аз трябваше да му напомням за правилата, които *той* наложи?

Влязохме, той въртна ключа и потеглихме в пълно мълчание. Непоносима тишина, за която бях виновна само аз.

- Съжалявам, не исках да прозвуча така грубо.

Ръш въздъхна и напрежението в раменете му спадна. После поклати глава.

- Не, права си. Просто нямам нито една приятелка, така че не знам как да балансирам нещата. Не знам кое е правилно и кое не е.

- Значи отваряш вратата на момичета, с които излизаш. Много галантно, наистина. Майка ти те е възпитала добре.

Докато говорех, изпитах лекото пробождане на ревността. Имаше момичета, с които Ръш се държеше като джентълмен. Момичета, които искаше да изведе някъде и да му бъдат нещо повече от приятелки.

- Всъщност не. Аз... ти... ти си момиче, което заслужава такова отношение. Просто ми се стори нормално... но може би бъркам. Всъщност разбирам какво се опитваш да ми кажеш. Ако ще бъдем приятели, трябва да теглим една граница и двамата да застанем от двете ѝ страни, без да я прекрачваме.

Сърцето ми се топеше.

- Благодаря ти, че ми отвори вратата. Беше много сладък жест.

Ръш сви рамене и не каза нищо повече.

- Трябва да вземем Бети от клуба. Ще бъде зад офиса, на игрището за голф. Днес беше на работа. Наложил се там да си вземе душ и да се преоблече.

Ръш зави към клуба.

- Как се сприятели с Бети?

- Работихме заедно един ден. Мисля, че и двете имаме нужда от приятелка. Тя е

забавна, освободена, приказлива. Всичко, което аз не съм.

- Казваш го, сякаш е лошо, че не си като Бети - засмя се той. - Повярвай ми, не ти трябва да си като нея.

Прав беше. Не исках да съм на мястото на Бети, но тя беше хубава компания.

Седях си тихичко и гледах как Ръш нагласява сложната стереоуредба в това безобразно скъпо возило. От колоните се разнесе „Ангелски устни“ на Хиндър. Песента ме накара да се усмихна. Бях изненадана, защото бях почти сигурна, че ще пусне нещо на „Слакър Димън“.

Когато пристигнахме, излязох от джипа и се огледах за Бети. Със сигурност нямаше да очаква такава луксозна кола, щеше да гледа за моята. Вратата на офиса се отвори и тя се появи в червени кожени къси шорти и силно изрязан потник. Ботуши до коленете.

- По дяволите, какво правиш в една от колите на Ръш? - попита с огромна усмивка.

- Идва с нас. Искаше да види какво представлява кънтри барът, така че... - отвърнах и погледнах към големия джип.

- Това ще е сериозна пречка, ако си решила да си търсиш мъж. Само казвам - добави, слезе по стълбите и ме огледа внимателно. - Или може би греша. Искам да кажа... със сигурност знаеш, че изглеждаш страхотно, но в това облекло си дяволски секси. И аз искам да си купя такива каубойски ботуши. Откъде купи твоите?

Беше хубав комплимент. Не бях имала приятелка от толкова много години. С Валери имахме общи приятелки, но след като тя почина, те някак изчезнаха от живота ми. Сякаш беше прекалено болезнено да са с мен, защото аз ги карах да си спомнят за нея. Кейн остана единственият ми приятел.

- Благодаря. А ботушите ги купих преди две години за мама. За Коледа. Бяха нейни. И след като... след като се разболя... Даде ги на мен.

- Майка ти е болна? - попита Бети разтревожено.

Не исках да развалям вечерта, затова не се впуснах да ѝ обяснявам. Кимнах, усмихнах се широко:

- Да, но това е друга история. Хайде да вървим да си намерим по един каубой.

Бети ми се усмихна на свой ред и отвори задната врата на джипа.

- Ще те оставя да се возиш отпред, защото имам подозрението, че шофьорът те иска точно там.

Нямах време да отговоря. Тя вече беше влязла и затвори вратата. Минах от другата страна, седнах на мястото си, погледнах Ръш с усмивка и казах:

- Време е за истинско кънтри.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бети беше дала на Ръш указания как да стигне до любимия ѝ кънтри бар. Намираше се на четиридесет минути от Розмари Бийч. Не че се изненадвах. Единственият кънтри клуб в града беше този, в който работех. И там не пускаха такава музика и атмосферата беше на светлинни години от това, към което се бяхме запътили.

Барът беше голям и изглеждаше направен от дървени трупи. Очевидно беше известен. Сигурно защото нямаше много такива места в този район. Ярките флуоресцентни реклами на бира бяха закачени отвън и по стените вътре. Когато влязохме, от уредбата се разнасяше гласът на Миранда Ламбърт. „Барут и стомана“.

– Имат музика на живо, но започват след около тридесет минути. Тогава е най-подходящото време да се танцува. Имаме време да си намерим хубава маса и да изпием по няколко текили – крещеше Бети сред шумната музика.

Никога не бях пила текила. Не бях пила и бира. Но тази вечер всичко щеше да се промени. Тази вечер бях свободна и щях да ѝ се насладя.

Ръш застана зад мен и усетих ръката му под талията си. Това не беше много приятелско докосване, нали? Реших да не му се карам този път, защото трябваше да се надвиквам с музиката.

Той ни поведе към едно от сепаретата малко зад дансинга. Застана встрани и ми направи път да седна. Бети се мушна от другата страна, а той до мен, на което приятелката ми реагира със сърдит поглед.

– Какво искаш да пиеш? – попита Ръш в ухото ми, за да не крещи.

– Не съм сигурна – отговорих и погледнах към Бети за съвет. – Какво да пия?

Тя ме изгледа с неприкрито изумление.

– Не си ли пила алкохол досега?

Поклатих глава.

– Не съм достатъчно голяма, за да си купувам алкохол. А ти?

Тя започна да пляска с ръце.

– Ще е толкова забавно. Да, аз съм на двадесет и една. Поне така пише в книжката ми – отвърна, погледна остро към Ръш и му каза: – Пусни я да излезе. Ще я заведа до бара.

Ръш дори не помръдна.

– Никога не си пила?

– Не, но ще поправа грешката тази вечер – побързах да го уверя.

– В такъв случай трябва да започнеш много бавно и внимателно – каза, пресегна се и хвана сервитьорката за ръката. – Имаме нужда от меню.

Бети сложи ръце на кръста си:

– Защо поръчваш храна? Тук сме, за да пием и да танцуваме с каубои. Не да ядем.

Ръш се обърна към нея. Не можех да видя изражението му, но раменете му се бяха сковали от напрежение.

– Искаш да пие за пръв път, без да яде? Много добре знаеш, че след два часа ще си повръща червата.

О, не исках да повръщам. Никак не исках.

Бети завъртя очи и започна да маха с ръка пред лицето си, сякаш Ръш беше идиот.

– Както кажеш, *татенце*. Отивам да си взема нещо за пиене. Ще взема и за нея. Така че я нахрани бързо.

Сервитьорката вече се беше върнала с менюто. Ръш го взе от ръцете ѝ, обърна се към мен и го отвори.

– Избери нещо за хапване. Не слушай какво ти казва Дивата на Текилата. Трябва да ядеш, преди да пиеш.

Не исках да ми става лошо.

– Картофките със сирене май изглеждат добре.

Ръш повдигна менюто и сервитьорката се върна на бегом.

– Две порции картофи със сирене и чаша вода.

Момичето кимна и се отдалечи. Ръш се обърна към мен, наклони глава и попита:

– Е, вече сме в кънтри бар. Отговаря ли на очакванията ти? Защото – и тук ще бъда съвсем откровен – тази музика ми причинява нечовешка болка.

Усмихнах се и се огледах. Имаше мъже с каубойски шапки и мъже в съвсем обикновени дрехи. Повечето носеха колани с големи токи и приличаха на мъжете в родния ми град.

– Влязохме преди минути. Не съм пила и не съм танкувала още, затова ще ти кажа, след като това се случи.

Ръш се засмя.

– Искаш ли да танкуваш?

Да, исках да танкувам, но не и с Ръш. Знаех колко лесно мога да забравя, че е

само приятел.

– Да, искам. Но имам нужда от един шот за кураж. И някой да ме покани на танц.

– Мисля, че току-що те поканих – отговори той.

Опрях лакти на масата и облегнах брадичка.

– Мислиш ли, че идеята е добра?

Исках да ми каже, че идеята е страхотна.

– Вероятно не е – въздъхна той.

Оставаше ми само да се съглася.

Две чинии с пържени картофки и сирене кацнаха пред нас, придружени от голяма, запотена чаша вода за Ръш. Храната изглеждаше изненадващо добре. Едва сега разбрах колко съм гладна, но трябваше да правя сметка на парите, които харча. Това дотук беше седем долара. За тази вечер си бях определила лимит до двадесет, което означаваше, че мога да си позволя само едно питие, но Ръш настоя и да ям.

Боднах един картоф с много сирене и го лапнах.

– Това е по-хубаво от сандвичи с фъстъчено масло, нали? – попита закачливо Ръш.

Кимнах и лапнах още един картоф.

Бети се настани на мястото си с две малки чашки. Течността беше жълта.

– Реших да започнеш с нещо по-леко. Текилата е напитка за големи момичета. Не си готова още. Това е „Капка лимон“[***](#). Сладко е и е вкусно.

[***](#) Коктейлът се прави с равни количества водка, лимон и трипъл сек – Бел.пр.

– Хапни още малко – прекъсна я Ръш.

Изядох още няколко картофа и се пресегнах към чашата.

– Добре, готова съм.

Бети се усмихна, вдигна малката чашка, отметна глава назад и я изпи наведнъж. Направих същото. И наистина беше сладко и вкусно. Усетих много леко опарване в гърлото. Най-много ми хареса лимонът. По принцип обичах лимони. Оставих празната чаша на масата и се обърнах към Ръш, който не откъсваше очи от мен.

– Яж – каза настоятелно.

Опитах се да не му се изсмея, но не успях. Вече наистина ставаше смешен. Взех си още един картоф, а Бети бръкна в чинията ми и заграби няколко.

– Запознах се с няколко мъже на бара. Посочих те и откакто съм седнала, не са

спрели да те зяпат. Готова ли си да се запознаеш с новия си приятел?

Ръш се намести по-близо до мен. Топлината на тялото му и напитката в стомаха ми ме караха да не мърдам от мястото си, да се сгуша до... приятеля, когото вече имах. *Само приятел...*

Ето защо трябваше да стана.

– Пусни я, Ръш. Можеш да ни пазиш местата топлички, ако изобщо се върнем – каза Бети.

Ръш не стана веднага. Започвах да си мисля, че или не ѝ обръща внимание, или ще ме кара да ям още картофи, но след малко се изплъзна настрани и стана. Искях да му кажа нещо, каквото и да е, само да го накарам да се усмихне. Но не знаех какво.

– Внимавай. Ако имаш нужда от мен, аз съм тук – прошепна в ухото ми.

Гърдите ми се свиха болезнено. Искях да се върна и да се свия до него.

– Хайде, Блеър. Време е да те използвам да ни снабдиш с безплатни напитки и мъже. Ти си най-сексапилният нападател в отбора ми. И казвай, че си на двадесет и една.

– Добре.

Бети ме задърпа към мъжете, които открито и безсрамно ни оглеждаха. Единият беше висок, с руса коса, прибрана зад ушите. Изглежда не се беше бръснал от няколко дни. Под тясната тениска тялото му изглеждаше доста внушително. Очите му не се откъсваха от мен, после погледна към Бети – очевидно не можеше да реши коя от двете иска.

Другият имаше къса, леко начупена тъмнокафява коса. Очите му бяха сини и много красиви. Онова чисто синьо, което те кара да въздъхнеш. Бялата му тениска очертаваше тялото му – имаше красиви мускулести гърди. Това бяха обикновени работещи момчета. Винаги бих разпознала чифт джинси „Вранглер“. И му стояха много добре. Очите му бяха само върху мен. Не поглеждаше встрани. На устните му танцуваше лека усмивка. Може би тази вечер нямаше да е чак толкова зле.

– Момчета, това е Блеър. Успях да я измъкна от брат ѝ и мисля, че е редно да пийне нещо.

Момчето с тъмната коса стана и протегна ръка.

– Аз съм Далтън. Приятно ми е да се запознаем, Блеър.

Мушнах длан в неговата и се здрависахме.

– Радвам се да се запознаем, Далтън.

– Мога ли да те почерпя едно питие? – попита, а усмивката му вече не се

побираше на лицето. Очевидно одобряваше това, което вижда.

- Иска „Капка лимон“. Това ѝ е любимото питие - намеси се Бети.

- Здравсти, Блеър. Аз съм Наш - каза русият и протегна ръка.

- Здравей, Наш - поздравих и се ръкувахме.

- Добре, момчета, да не се караме сега. Две сме. Успокой се, Наш. Знам, че това нейно невинно лице те е разгорещило - каза Бети раздразнено. - Ела да потанцуваме и да те почеша там, където те сърби.

След тези думи Наш обърна цялото си внимание към Бети. Покрих уста с ръка, за да не се разсмея - беше много добра. После тя ми смигна и поведе Наш към дансинга.

- Каква приятелка имаш! Предлагаше да ни вземе и двамата, но ѝ обясних, че не си падам по тройки, и тогава тя те посочи. Видях само русата къдрава коса, но това беше достатъчно да възбуди интереса ми - каза Далтън и ми подаде шота.

- Благодаря. Да, Бети е много забавна. Тя ме доведе тук. За пръв път идвам на такова място.

Далтън посочи с брадичка към масата, където седеше Ръш, но той вече не беше сам. На облегалката беше кацнала дългокрака, русокоса жена. Наблюдавах как пръстът му бавно се плъзва по бедрото ѝ. Не му трябваше много време.

Защо ли се учудвах?

- Затова ли брат ти дойде с теб тази вечер?

Въпросът на Далтън ми напомни защо бях дошла, откъснах очи от Ръш и русата жена и го погледах.

- Нещо такова.

Вдигнах чашата към устните си и изпих питието на една глътка.

- Може ли... искам да кажа... искаш ли да танцуваме? - попитах, след като оставих чашата на бара.

Далтън стана, плъзна ръка по гърба ми и ме поведе към дансинга. Бети вече бе притиснала тяло към Наш по начин, който според мен беше на границата на позволеното от закона поведение на обществени места. Аз нямаше да танцувам така. Надявах се Далтън да не очаква такова нещо от мен.

Партньорът ми ме хвана за ръцете и ги уви около врата си, веднага след това плъзна длани около кръста ми и ме притегли към себе си. Беше... хубаво... Почти. Музиката беше бавна, секси. Не беше точно песен, на която бих танцувала с непознат мъж.

- Из тези места ли живееш? Никога преди не съм те виждал - каза Далтън с допрени до ухото ми устни, за да мога да го чуя. Поклатих глава.

- Живея на четиридесет минути оттук. Преместих се неотдавна. Иначе съм от Алабама.

Той се усмихна.

- Това обяснява лекия ти акцент. Местните не говорят с толкова силен акцент.

Ръката му се плъзна по-надолу и пръстите му вече докосваха извивката над дупето ми. Това започваше да ме безпокои.

- В колежа ли си? - попита и ръката му се плъзна още по-надолу.

- Не... работя.

Огледах се за Бети, но тя не се виждаше никъде. Къде ли беше изчезнала? Колкото и да не ми се искаше да поглеждам към масата ни, очите ми потърсиха Ръш. Блондинката вече се беше настанила на масата ни. Очите му - и може би и устните му - вече бяха върху нея.

Ръцете на Далтън се плъзнаха още по-надолу и в следващата секунда вече стискаше задника ми.

- Мамка му, момиче! Тялото ти е божествено - прошепна в ухото ми.

Червен флаг! Имах нужда от помощ.

Чакай. Та аз никога не съм имала нужда от помощ! От години не бях разчитала на никого. Нямаше нужда точно сега да започвам да се правя на беззащитна.

Сложих длани върху гърдите на Далтън и го избутах назад.

- Имам нужда от въздух и не обичам непознати мъже да ми пипат задника - казах с информативен тон, обърнах се на пети и тръгнах към изхода.

Не исках да се връщам на масата и да гледам как Ръш се натиска с някаква непозната. И със сигурност не исках да търся нов партньор за танци. Все още не. Просто исках да подишам въздух.

Излязох навън, направих няколко крачки и се облегнах на стената на сградата.

Може би не ставах за такива неща. Или беше прекалено рано? Каквато и да беше истината, имаше нужда от глътка въздух и от нов партньор за танци. С Далтън нищо нямаше да се получи.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Блеър?

Разтревоженият глас на Ръш ме изненада. Отворих очи и се взрях в мрака. Вървеше право към мен.

– Да?

– Къде изчезна? Търсих те навсякъде? Какво правиш навън? Не е безопасно.

Писна ми да ми се прави на големия батко. Можех да се справя и сама. Трябваше да се махне от мен. *Исках да се махне от мен.*

– Добре съм. Влез вътре и продължавай да се натискаш с онази – не се стърпях. Отровата в думите ми изкънтя дори в собствените ми уши.

– Защо си тук? – попита пак и бавно направи още една крачка към мен.

– Защото така искам – отговорих със същия бавен тон и го изгледах с гняв.

– Купонът е вътре. Нали това искаше? Искаше кънтри с мъже и пиене.

– Разкарай се, Ръш.

Той направи още една крачка. Деляха ни сантиметри.

– Не. Искам да знам какво се случи.

Нещо в мен се прекърши – сложих ръце на гърдите му и го бутнах с все сила, но той почти не помръдна.

– Искаш да знаеш какво се случи ли? *ТИ*. Това се случи. *ТИ се случи* – казах и профучах покрай него към паркинга.

Една силна длан се уви около ръката ми и ме спря. Опитах се да се отскубна, но нямаше смисъл – Ръш стискаше прекалено здраво.

– Какво означава това, Блеър? – попита и ме притисна към гърдите си.

Гърчех се в тялото му и се борех с импулса си да пищя. Мразех аромата на тялото му, мразех как кара сърцето ми да препуска и тялото ми да пулсира. Исках да се махне, а не да притиска топлото си, апетитно тяло в моето.

– Пусни. Ме – извиках рязко.

– Не и докато не ми кажеш какъв ти е проблемът – отвърна ядосано.

Въртях се в ръцете му, но той беше като скала. Това беше нелепо. Със сигурност не трябваше да чуе това, което имах да казвам. Осъзнавах, че това, което ще изрека, ще го притесни и ще унищожи цялата тая глупава идея за приятелството. И може би точно затова отворих уста и излях всичко:

– Не обичам да гледам как докосваш други жени. Мразя, когато други мъже

докосват задника ми. Исках ти да ме докосваш там. Но ти не го правиш и няма да го направиш и аз трябва да го преглътна. Сега ме пусни – настоях, изскубнах се и побягнах към джипа му.

Можех да се скрия там, докато стане време да се прибираме у дома. Сълзите опариха очите ми. Побягнах. Когато стигнах до джипа, спрях, облегнах се на вратата и затворих очи. Току-що му бях казала, че искам да ми пипа задника! Каква глупост! Нечувана! Ръш ми беше дал покрив, стая, предложи ми да остана, докато баща ми се върне, за да спестя пари, а аз постоянно му давах повод да ме изрита.

Вратите на джипа изщракаха и когато отворих очи, Ръш вървеше към мен с бърза крачка. Спря до мен и рязко отвори задната врата. Сега пък ме прибираще в колата. Колко по-унизително щеше да стане?

– Влизай в колата, преди аз да съм те напъхал – изръмжа той.

Свих се на задната седалка, преди да ме е хвърлил, но той не затвори вратата, а се мушна до мен.

– Какво правиш? – попитах, но секунда след това той ме притисна към седалката и покри устата ми с устните си.

Още в мига, в който подаде езика си, вече бях отворена за него. Металът в устата му ме възбуждаше. Тази вечер вкусът на мента не беше примесен с нищо друго. Можех да му се наслаждавам с часове, без да ми омръзне.

Ръцете му намериха таза ми. Бързо ме нагласи с един крак горе на облегалката, а другият остана спуснат на пода. Докато разбере какво става, беше разтворил краката ми и се беше настанил между тях. Устните му се откъснаха от моите и гладно се спуснаха надолу по шията ми. Захапа голото ми рамо и цялото ми тяло се разтърси от вълнение. Ръцете му бяха вече под ризата ми.

– Махни това – каза, но не дочака да го направя сама. Измъкна я през главата ми и я метна на предната седалка, без да откъсва очи от гърдите ми.

– Искам цялата... цялата сладка Блеър.

Ръцете му се плъзнаха зад гърба ми и за по-малко от секунда разкопча сутиена ми, който полетя след тениската.

– Ето защо се опитвах да стоя настрани. Точно затова. Защото няма да мога да спра, никога.

Наведе глава, пое зърното ми в устата си и го засмука силно. Между краката ми се случваше нещо като експлозия. Извиках силно, вкопчих се в раменете му. Държах се за него, за да не се разпадна. Гледах как подава езика си, как прокарва металното топче по кожата ми. Това беше най-еротичното нещо, което

някога бях виждала.

- Като бонбон. Никое момиче не бива да има такъв влудяващ вкус - прошепна върху кожата ми и прокара нос между гърдите ми, вдишвайки аромата ми. - А ти ухаеш неземно.

Устните му отново бяха върху моите, а големите му длани - върху гърдите ми. Масажираше ги леко и си играеше със зърната ми.

Исках да го усетя. Прокарах ръце по гърдите му под тениската. Бях гледала тези гърди достатъчно дълго - знаех как изглеждат. Но сега исках да разбера какво е да ги докоснеш. Кожата, която покриваше мускулите му, беше гладка. Прокарах пръсти по всяка извивка на корема му и се опитах да запомня усещането. Нямахме никаква гаранция, че това ще ми се случи втори път, затова исках да изживея всичко.

Ръш изхлузи с една ръка тениската си през главата и я метна настрани. Устните му моментално погълнаха моите. Извих тяло нагоре, за да съм по-близо до него. Копнеех да усетя голите му гърди до моите. Той явно разбираше какво искам, защото ме прегърна силно и ме притисна до себе си. Влагата от устните му по гърдите ми беше хладна, но контрастът с горещата му кожа беше умопомрачителен.

Извиках и се опитах да го привлека по-близо до себе си - изведнъж изпаднах в паника, че мога да загубя усещането от допира му. Бях копняла за това от мига, в който го видях на терасата с онова момиче. Сега аз бях тази, която го държеше между краката си.

- Сладка Блеър - прошепна и засмука долната ми устна.

Размърдах се под него. Почувствах ерекцията му върху крака си и сега исках да я усетя между бедрата си. Пулсирах, желаех го. Ръката на Ръш се плъзна по бедрото ми към коляното, а после обратно нагоре по вътрешната част на бедрото. Усетих как краката ми сами се разтварят. Болката растеше и мисълта, че ръката му е близо до пулсиращата ми потребност, ме подлудяваше. В мига, в който пръстът му мина под копринената дантела на бикините ми, цялото ми тяло се разтrese и аз изскимтах.

- Спокойно. Исках само да видя дали и там си така сладка - каза с пресипнал глас.

Опитах се да кимна, но единственото, което успях да направя, бе да си припомня, че трябва да дишам. Гледах сребърните му очи. Сега горяха като разпалена жарава, имаха някакъв опушен блясък. Не откъсваше поглед от мен, докато пръстът му се плъзгаше под дантелата на бикините ми.

- Ръш - прошепнах. Стисках раменете му и не исках да откъсва очи от мен.

- Всичко е наред, не се плаши.

Но аз не бях изплашена. Опитваше се да укроти страховете ми, но такива просто липсваха. Възбудата и потребността бяха прекалено силни, за да оставят място за опасения. Исках да побърза. Нещо силно и голямо се трупаше в тялото ми. Пулсиращата болка впиваше нокти между краката ми и ставаше все по-непоносима. Ръш зарови глава в шията ми и въздъхна дълбоко.

- Това е много, прекалено много - изръмжа и аз веднага отворих уста да го моля да не спира. Имах нужда от него. Имах нужда от облекчението, което знаех, че скоро ще дойде. Пръстът му се плъзна по влагата ми и после леко и много бавно влезе вътре в мен. Застинах - не знаех какво да очаквам. Пръстът му се движеше навътре мъчително бавно и аз исках да хвана ръката му и да я накарам да се движи бързо и силно. Беше хубаво. Ужасно, плашещо хубаво.

- Мамка му, мамка му. Мокра, гореща... толкова гореща. Исусе, колко си стегната! - възкликна. Дишането му беше станало по-тежко, а гласът му ме възбуждаше още повече. Тялото ми реагираше на всяка мръсна дума.

- Ръш, моля те - скимтях и стенех, едва се борех с импулса да го хвана за ръката и да го принудя да ми даде така желаното облекчение, да ме отърве от пулсиращата болка. - Искам...

Не знаех какво искам. Просто исках.

Ръш вдигна глава, прокара носа си по шията ми и ме целуна по брадичката.

- Знам какво искаш. Просто не знам как ще издържа да те гледам, докато го получаващ. Опитвам се, по дяволите, наистина се опитвам да бъда доброто момче на задната седалка на шибаната си кола.

Поклатих глава, не можеше да спре сега. Не исках да е добър. Исках го в мен. Сега.

- Моля те, не бъди добър. Моля те.

Дъхът му беше груб и насечен.

- Мамка му, бебо, не прави така. Ще гръмна. Ще ти дам това, което искаш, ще ти го дам сега, но когато най-сетне се заровя в теб за първи път, няма да си на задната седалка на колата ми, а просната в леглото ми.

Ръката му се раздвижи, преди да успея да отговоря.

Затворих очи.

- Точно така. Направи го, сладка Блеър, направи го заради мен. Искам да свършиш на ръката ми и да те усетя. Искам да те гледам как свършваш.

Думите му ме вкараха във въртяща се бързо спирала, метнаха ме през ръба на

скала, който отдавна се опитвах да достигна.

- РЪЪЪЪЪШ! - чух силния писък, който очевидно идваше от мен.

Излетях в рая. Знаех, че викам, че пища името му, мисля, че дерях гърба му, но не можех да се контролирам. Екстазът беше повече, отколкото можех да понеса.

- Дааааа, да, точно така. Това е! Мамка му, това е. Толкова си красива - думите му се изливаха върху тялото ми, но бяха някак далечни.

Когато започнах да се спускам към земята, не можех да усетя краката и ръцете си, мускулите ми бяха сякаш от желе. С мъка повдигнах единия си клепач да се уверя, че не съм го уплашила с дивите си викове, и да видя как възприема реакцията ми по отношение на това, което според мен беше първият ми оргазъм. Толкова много бях чувала за оргазмите, но самата аз така и не бях успяла да изживея такъв. До тази вечер. Разбира се, че бях опитвала няколко пъти, но може би не ми бе достигнало въображение. Току-що, без дори да събуе джинсите си, Ръш ми бе дал достатъчно материал да го подхранвам.

Погледнах го и се взрях в пръста в устата му. Отне ми време, докато разбере кой точно пръст облизва. Извиках от ужас, а това само го разсмя. После бавно извади пръста от устата си и се засмя до ушите.

- Прав бях. Това горещо, стегнато малко пиче е точно толкова сладко като устните ти. Сладко като на всяко едно друго място.

Ако не бях толкова изтощена, вероятно бих се засмяла. Единственото, което успях да направя обаче, бе да стисна очи. Ръш се разсмя още по-високо.

- О, стига, сладка Блеър. Преди секунди свърши по възможно най-дивия и възбуждащ начин върху ръката ми и дори остави кървави следи от ноктите си по гърба ми. Не бива да се срамуваш от такива неща. Защото преди нощта да свърши, ще бъдеш гола в леглото ми.

Погледнах го предпазливо и с надеждата, че съм чула добре. Искях повече. Много повече. Още много пъти.

- Нека те облека и ще отида да намеря Бети. Да видя дали иска да я закараме, или си е намерила някой каубой, когото да язди по пътя към дома.

Протегнах се и успях да кажа:

- Добре.

- Ако не бях надървен като камък, бих останал с теб да се наслаждавам на сънливото щастие в очите ти. Защото ми се ще да си напомням, че това се дължи на мен. Но искам повече.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ръш не се беше шегувал, когато каза, че иска да ме облече. Сложи ми сутиена и целуна голото ми рамо, преди да ми нахлузи тениската.

- Предпочитам да останеш тук, докато отида да намеря Бети. Имаш онова опасно привлекателно мързеливо, задоволено изражение на лицето. Не искам да се бия с никого тази вечер.

Още комплименти? Не бях сигурна, че някога ще свикна да ги чувам от неговата уста. Не бях сигурна и че някога ще ми омръзне.

- Дойдох тук с Бети, защото исках да я насърча да не спи с мъже, които не гледат на нея с уважение и за които е само няколкоминутно развлечение. После ти дойде с нас, а аз се оказах на задната седалка на колата ти. Мисля, че ѝ дължа обяснение.

Ръш не отговори веднага. Изучаваше лицето ми, но не можех да разчета изражението му.

- Не мога да разбера дали се опитваш да ми кажеш, че я насърчаваш да се откаже от нещо, което самата ти правиш - попита, притисна ме под тялото си и заплете пръсти в косата ми. - Защото сега когато опитах от забранения плод, нямам намерение да го деля с никого. И това не е за забавление. Може да се окаже, че вече съм леко пристрастен.

Сърцето ми блъскаше в гърдите. Поех си дълбоко дъх. Боже, какво да отвърна на това? Успях да кимна, а той ме целуна леко по устните и прокара език по долната ми устна.

- Ммммм, да. Ти остани тук, а аз ще я доведа да говори с теб.

И пак единственото, на което бях способна, бе да кимна.

Ръш се надигна от мен, затвори вратата и тръгна към бара с бавна крачка. Все още не можех да дишам нормално. Ръш може и да си мислеше, че е леко пристрастен, но нямаше идея какво става в мен и как ме беше накарал да се чувствам. Той поне можеше да върви, а аз не.

Седнах, оправих си полата и се свих до вратата. Трябваше да стана и да се преместя отпред, но не знаех дали мога да имам доверие на краката си. Това нормално ли е? Това ли прави един мъж с една жена? Това ли я кара да чувства? Може би нещо с мен не беше наред? Не беше нормално да реагирам на допира му по този начин, нали?

Ето в такива времена имах нужда от приятелка. Единствената, с която разполагах, беше Бети, но когато ставаше дума за мъже, едва ли би могла да ми даде най-добрия съвет. Имах нужда от мама.

Със спомена за нея се върна и болката в гърдите ми. Затворих очи да я преодолея. Не можех да пусна в душата си тази тъга. Не сега.

Вратата се отвори. Ухиленото лице на Бети се подаде в колата.

– Я виж ти. Натискаш се с най-сексапилното същество в Розмари Бийч, а аз си мислех, че искаш работещо момче.

Заваляше думите.

– Качвай се, Бети, преди да си паднала на задника си – обади се Ръш зад нея.

Погледнах над рамото ѝ. Изглеждаше раздразнен.

– Не искам да си тръгвам. Ърл ми харесва. Или... не, май се казваше Кевин. Не, чакай, какво стана с Наш? Мисля... че го загубих някъде – не спираше да говори, докато се качваше в колата.

– Кой е Ърл? Кой е Кевин? – попитах.

Тя се хвана за облегалката на предната седалка и после тежко се отпусна назад.

– Ърл е женен. Каза, че не бил, но е женен. Веднага го надуших. Женените мъже миришат по онзи специфичен начин.

За какво говореше?

Започнах да я разпитвам за повече подробности, но тогава вратата до мен се отвори и видях протегнатата ръка на Ръш.

– Не се опитвай да разбереш. Говори глупости. Намерих я на бара. Точно довършваше шестте шота текила, които жененият Ърл ѝ беше купил. Пияна е.

Не мислех, че тази вечер ще завърши така. Смятах, че обикновените момчета са по-нормални и добри. Надявах се да се държат с Бети почтително. Но пък и тя беше тръгнала по къси кожени шорти. Червени. Какво си бях въобразила?

Сложих ръка в неговата.

– Не е нужно да ѝ се обяснява нищо тази вечер. И бездруго на сутринта няма да помни.

Вероятно беше прав. Излязох от джипа и той ме притисна към гърдите си, преди още да е затворил вратата на колата зад гърба ми.

– Искам да вкуся тези сладки устни, но се налага да побързаме и да я закараме до тях, преди да започне да повръща – каза с тих, дрезгав глас.

Копнеех да ме целуне, но ако Бети започнеше да повръща, преди да сме я закарали, щеше да е много неприятно. Трябваше да побързаме. Направих крачка

към моята врата, но той ме стисна за ръката и ме завъртя към себе си:

– Но това, което казах преди малко, беше съвсем сериозно. Искам те в леглото си тази вечер.

Отново единственото, на което бях способна, бе да кимам с глава. В крайна сметка, когато ставаше дума за мъже, може би бях глупава като Бети.

Ръш отвори вратата ми.

– Майната ѝ на тая глупост с приятелството – промърмори, хвана ме за китката и ми помогна да седна.

Усмихнах се и го загледах как върви към неговата врата.

– Защо си така усмихната? – попита той, когато се качи зад волана.

– „Майната ѝ на тая глупост с приятелството“. Накара ме да се усмихна.

Ръш се засмя с глас, поклати глава и след секунди вече излизахме от паркинга.

– Знам нещо, което ти не знаеш. О, знам. О, знам – каза Бети с напевен глас.

Обърнах се да я погледна. Не се усмихваше. Лицето ѝ бе изкривено в недоволна, кисела гримаса.

– Знам нещо – прошепна високо.

– Чух – казах и погледнах към Ръш.

Думите на Бети никак не му се струваха забавни. Определено не харесваше Бети, а пияна – никак.

– Голяма тайна. Много голяма тайна. И аз я знам. Не бива да я знам, но я знам. Знам нещо, което ти не знаеш – започна пак да пее.

Отворих уста да я питам какво знае, но Ръш се обади:

– Стига, Бети.

Предупреждението и студенината в гласа му ме накараха да потръпна. Бети стисна устни, завъртя въображаемия ключ и после го изхвърли зад гърба си. Обърнах се напред и се зачудих дали знае нещо, което трябва да знам и аз. Съдейки по поведението на Ръш, ми се стори, че тази тайна не е за моите уши. Изглеждаше готов да спре колата и да изхвърли Бети насред пътя.

Настана тишина и Ръш се захвана да търси музика по радиото, а аз се отказах да питам. Ако Бети знаеше нещо, което не е трябвало да научава, Ръш просто се ядосваше, че тази дълбоко пазена тайна е достигнала и до нейните уши.

Замислих се. Този човек беше обграден с тайни. Имаше неща, за които определено отказваше да говори. Ние се привличахме, да, но това не означаваше, че бе длъжен да ми разказва всички свои тайни. Така е, нали?

Не, разбира се, че не е така. Но аз отново бях готова да дам част от сърцето си на човек, когото почти не познавах. Той беше като добре охраняван замък. Щях

ли да успея да остана край него, без да сепривързвам? Ето в това не бях сигурна.

Ръката му се плъзна върху моята. Погледнах го, но той се взираше напред в пътя. Искаше ми се да мога да го попитам направо, но отношенията ни не бяха достигнали до такова ниво. И може би никога нямаше да достигнат. Дали трябваше да дам девствеността си на човек, който скоро щеше да излезе от живота ми и да ме остави без надеждата, че някога ще се върне.

– Това беше най-хубавата вечер в целия ми живот. Харесвам обикновени работещи момчета. Те са толкова по-забавни – обади се сънливо Бети от задната седалка. – Трябваше да се огледаш по-добре, Блеър. Щеше да е разумна стъпка. Ръш... не, идеята не е добра. Защото Нан винаги ще е там.

Обърнах се да я погледна. *Нан*? Но очите ѝ вече бяха затворени, а устата ѝ – широко отворена. Измежду устните ѝ се чуваше леко похъркване и аз знаех, че няма да получа никакво обяснение. Не и тази вечер. И не от Бети.

Погледнах към Ръш, чиято ръка беше обратно на волана. Стискаше го с все сила. Челюстта му изпука. Каква беше цялата тази мистерия около сестра му? Дали наистина му беше сестра?

– Нан сестра ли ти е? – попитах и внимателно следях реакцията му.

Той само кимна, но не каза нищо повече. Така реагира и последния път, когато го питах за нея. Просто се затваряше в себе си.

– Какво се опитваше да каже Бети? Как така сексът между нас може да влиза в работата на сестра ти?

Цялото му тяло се изопна като струна. Не отговори. Сърцето ми потъна. Може би точно тази тайна щеше да ни попречи да направим каквато и да е крачка напред? Щом за него беше толкова важно, за мен определено беше предупредителен сигнал. Ако не можеше да ми каже нещо, което дори Бети знаеше, значи имахме проблем.

– Нан е по-малката ми сестра. Няма... не мога да говоря за нея с теб.

От тона, с който каза „с теб“, стомахът ми се обърна. Нещо не беше наред. Искях да задавам още въпроси, но изведнъж тъгата и усещането за загуба ме заляха – нямаше да спя в неговото легло тази вечер. Може би никога нямаше да спя там. Това беше мисълта, която ме накара да млъкна и да не задавам повече въпроси.

Не трябваше да му позволявам да ме докосва, защото много добре знаех, че може да ме разкара, когато си иска.

Никой не каза нищо. Пътувахме в гробовна тишина чак до офисите. Ръш стана, отвори вратата на Бети и я събуди. После ѝ помогна да влезе вътре. Нямаше

никого, но тя имаше ключ. Беше споменала, че иска да остане тук, защото ако баща ѝ я видел такава, щял да я убие.

Не станах да ѝ помогна. Нямах сили. Исках само да си легна. Исках си леглото под стълбите. Не онова голямо, празно легло.

Ръш се върна в колата, но остана мълчалив. Опитвах се да разбера защо се затвори, когато Бети направи този коментар за Нан. Не проумявах и какво искаше да каже Бети. Не намирах никаква логика.

След няколко минути бяхме пред големия гараж. В мига, в който колата спря, отворих вратата и изскочих. Не го изчаках, тръгнах направо към къщата.

Разбира се, беше заключено и трябваше да го изчакам да ми отключи.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ръш отвори вратата и направи крачка назад, за да ми направи път. Влязох и тръгнах към кухнята.

- Стаята ти е горе - каза зад гърба ми.

Много добре знаех къде ми е стаята, но съзнанието ми беше на друго място. Обърнах се и тръгнах към стълбите. Ръш не ме последва. Искях отново да се обърна и да видя какво прави, но не можех да събера смелост.

- Опитах се да стоя далеч от теб - изрече. Думите му бяха мрачни.

Спрях и се обърнах към него. Той беше на най-долното стъпало и ме гледаше. Болката, която видях на лицето му, сви сърцето ми.

- Първата вечер се опитах да се отърва от теб. Не защото те презирах или не те харесвах - замълча и се засмя с горчивина. - А защото знаех. Знаех, че ще пролазиш под кожата ми. Знаех, че няма да мога да стоя встрани. Може би дори мъничко те мразех, защото знаех, че ще видиш моите слабости.

- Какво лошо има в това да изпитваш привличане към мен? - попитах. Искях да ми отговори поне на този въпрос.

- Защото не знаеш всичко и не мога да ти кажа. Не мога да ти споделя тайните на Нан. Те са нейни. Обичам я, Блеър. Винаги съм я обичал и съм я защитавал. През целия си живот. Просто не мога иначе. Тя е по-малката ми сестра. Това, че те желая повече, отколкото някога съм желал нещо в живота си, не означава, че мога да ти кажа тайните на Нан.

Всяка дума от устата му звучеше като изтеглена насила. Нан наистина беше негова сестра и аз разбих лоялността и предаността му. Ако можех, бих умряла за Валери. Беше само петнадесет минути по-малка от мен, но винаги бях правила всичко, което се искаше от мен. Никой мъж, никаква друга емоция не би могла да ме накара да я предам.

- Разбирам, наистина. Няма проблем. Не биваше да питам. Съжалявам.

И наистина съжалявах, че си наврях носа в отношенията със сестра му. Очевидно това, което Бети знаеше, не е трябвало да стига до ушите ѝ. Ако Бети мислеше, че потребността на Ръш да защитава сестра си ще е проблем между нас, мисля, че дълбоко се заблуждаваше.

Ръш стисна очи и промърмори нещо, което не чух. Определено се бореше с нещо. Може би този разговор му навяваше лоши спомени? Колкото и да исках да

се върна долу, да го прегърна и успокоя, знаех, че сега не е моментът за това. Аз бях забъркала тази каша.

– Лека нощ, Ръш – казах и се обърнах.

Този път не погледнах назад. Влязох направо в стаята си.

С тези огромни прозорци нямаше как да не разбера, че вече е сутрин. Дори нямаше нужда да навивам алармата. Слънцето ме събуди час преди часовникът ми да звънне.

Взех си душ и се облякох за работа. Не бях в настроение да ям от храната на Ръш тази сутрин. Всъщност не бях никак гладна, но ме чакаха две смени и трябваше да хапна. Реших да спра на някое кафене и да си взема един мъфин.

Бях облякла късата черна ленена пола и бялата памучна риза. Това беше униформата ми, когато работех вътре, а задължението всичко да е изпрано и перфектно изгладено беше мое. Предния ден бях изгладила няколко униформи, които ми дадоха. Обух гуменките си и слязох по стълбите.

Не бях чула никакъв шум – бях сигурна, че Ръш все още спи. За пръв път бях благодарна, че няма да се наложи да се изправя лице в лице с него. С настъпването на утрото изпитвах крайно неудобство заради развитието на събитията предната нощ. Не само защото Ръш ме бе докосвал на места, където никой не ме бе пипал, но и защото се бях държала като побъркана любопитна кучка и трябваше да му се извиня, но точно за това извинение все още не бях готова.

Бавно затворих входната врата и забързах към колата си. Тази вечер щях да се прибера по тъмно. Мисълта ме успокои. През следващите дванадесет часа нямаше да се налага да се изправям лице в лице с Ръш.

Джими вече беше в стаичката за персонала и беше успял да си сложи престилката. Усмихна ми се широко и после лицето му повехна.

– Опа, някой май е станал с дупето нагоре.

Не можех да му споделя проблема си, защото той също познаваше тези хора. Трябваше да задържа думите за себе си.

– Не спях добре – отговорих.

– Сънят е такова прекрасно нещо. Срамота е, че не те е споходил.

– Така е. Днес сама ли съм?

– Разбира се. Всичко ти стана ясно на втория час, така че няма да имаш никакъв проблем.

Поне някой от двамата ни мислеше позитивно.

Взех един от таблетите за вписване на поръчки и го пхнах в джоба на черната си престилка.

– Време за закуска – смигна ми Джими и отвори вратата към заведението. – О, шефът и приятелите му са на маса осем. Колкото и да ми се иска да отида да огледам хубавите им дупета, мисля, че предпочитат теб. Аз ще поема мамите на десета маса. Много рано са дошли днес. Ще ми дадат добър бакшиш.

Точно тази сутрин не ми се искаше да сервирам на Уудс и приятелите му, но не можех да споря с Джими, защото беше прав. Винаги получаваше добри бакшиши от жените, но не и от мъжете. Жените го обожаваша.

Тръгнах към масата им. Уудс вдигна поглед и веднага се усмихна.

– Ето къде ти е било мястото през цялото време. Тук изглеждаш много по-добре – каза той, когато спрях пред масата им.

– Благодаря. Вътре е прохладно.

– Блеър е получила повишение. Май ще се наложи да се храня по-често тук – каза русият мъж, чието име така и не запомних.

– Да, така ще помогне на бизнеса ми – съгласи се Уудс.

– Как мина вечерта ти с Бети? – попита Джейс.

Усетих напрежението в гласа му. Мисля, че ми се сърдеше, задето я изведох. Не ми пукаше. За мен Джейс беше боклук.

– Прекарахме добре. Какво ще желаете да пиете, господа? – попитах, за да сменя темата на разговора.

– Кафе за мен, моля – обади се русият.

– Добре, разбрах. Женски код да си пазим тайните от момчетата и вашите там женски неща. Портокалов сок, моля.

– И за мен кафе – каза Уудс.

– Веднага се връщам с напитките ви – казах и се обърнах.

Бяха пристигнали още хора. Още две маси бяха заети. Джими вече обслужваше едната, а аз се отправих към другата. Отне ми секунда да разбере кой седи на тази маса. Краката ми спряха да се движат.

Беше Нан. Гледаше ме с такава омраза! Обърнах се към Джими, който вземаше поръчките на втора маса. Не, трябваше да го направя сама. Това беше глупаво. Какво можеше да ми стори? Та тя беше сестра на Ръш.

Принудих краката си да помръднат. На масата седеше и друго момиче, също толкова красиво.

– Уебстър е започнал да назначава какви ли не в това заведение. Трябва да говоря с Уудс да каже на баща си да подбира персонала си малко по-внимателно

– каза доста високо Нан.

Усетих топлината по лицето си. Знаех, че съм пламнала. Не, сега трябваше да си докажа, че мога да се справя професионално. По някаква неизвестна причина Нан ме ненавиждаше. Или пък Ръш ù беше казал, че съм разпитвала за нея? Не, не ми се струваше възможно Ръш да направи такова нещо, но пък и не го познавах чак толкова добре.

Не, не можеше да ù е казал.

– Добро утро. Какво ще желаете за пиене? – попитах колкото е възможно по-вежливо.

Другото момиче се изсмя злобно и наведе глава. Нан ме гледаше така, сякаш бях влечуго.

– Нищо не желаем от теб. Когато идвам тук, очаквам подобаващо обслужване. А ти не ставаш.

Огледах се за Джими, но той беше изчезнал. Нан може и да беше сестра на Ръш, но беше и отвратителна кучка. Ако не се нуждаех толкова много от работата си, бих ù казала да ми целуне задника и бих си тръгнала.

– Проблем ли има? – чух гласа на Уудс зад гърба си. За пръв път в живота си бях безкрайно благодарна за присъствието му.

– Има, да. Назначаваш боклуци. Разкарай я. Плащам прекалено много пари за членството си тук, за да търпя такова обслужване.

Дали защото живеех в къщата на брат ù? И тя ли мразеше баща ми? Не исках да ме мрази. Ако тя ме мразеше, Ръш никога нямаше да се отвори за мен. Вратата към него щеше да остане заключена.

– Нанет, никога не си плащала и цент за членство в клуба. Тук си, понеже брат ти ти го осигурява. Блеър е един от най-добрите ни служители и никой от хората, които *наистина* плащат, не се е оплакал от нея. И най-малко брат ти. Така че си прибири ноктите, скъпа, и не се вземай толкова на сериозно.

Уудс щракна с пръсти и Джими се появи до масата. Сигурно бе излязъл по време на драмата.

– Джими, ще обслужиш ли Нан и Лола. Нан има някакъв проблем да бъде обслужвана от Блеър, а аз не искам да принуждавам Блеър да ù носи кафето.

Джими кимна, а Уудс ме хвана нежно за лакътя и ме поведе към кухнята. Знаех, че всички ни гледат, но не ми пукаше. Бях благодарна, че за секунда ще се махна от погледите на сеирджиите и ще мога да си поема дъх. Когато вратата на кухнята се затвори зад гърба ми, издишах въздуха, който бях държала в дробовете си прекалено дълго.

- Ще ти го кажа само веднъж, Блеър. Онази вечер в къщата на Ръш не дойде при мен, както се бяхме разбрали. Нямаше нужда да те питам защо. Когато не видях и Ръш, веднага разбрах. Ти беше направила избора си и аз отстъпих назад. Но това, което се случи сега, е само замявка. Кучката има силна отрова в кръвта си. Тя е кисела, ядосана и зла. И когато дойде времето Ръш да избира, той ще избере нея.

Обърнах се и го изгледах несигурно. Не разбирах какво се опитва да ми каже. Уудс ми се усмихна тъжно, пусна лакътя ми и влезе в заведението.

И Уудс беше наясно с тази тайна. Сигурна бях. Това нещо започваше да ме побърква.

Каква беше въпросната тайна, която толкова много хора вече знаеха?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щастлива, че работният ден свърши, отворих вратата на колата. Погледът ми попадна върху малката кутийка, оставена на седалката. Към нея имаше бележка. Пресегнах се и взех бележката.

„Блеър, това е телефон. Имаш нужда. Говорих с баща ти и той каза да ти купя. Разговорите и изпращането на съобщения са неограничени, така че го ползвай както намериш за добре.

Ръш“

Баща ми му беше казал да ми купи телефон? Наистина ли?

Отворих кутията. Вътре беше поставен бял айфон в защитно калъфче. Извадих го и го огледах. Натиснах малкото кръгло копче и екранът светна. Баща ми не ми беше подарявал нищо от рождения ми ден, преди да ни изостави. Преди Валери да почине. Тогава ни беше купил еднакви скутери и каски.

Качих се в колата, стискайки телефона в ръка. Дали можех да се обадя на баща си от този телефон? Би било хубаво да ми обясни защо не е тук, къде е и кога ще си идва. Защо ме беше изпратил на място, където никой не ме иска? Дали познаваше Нан? Със сигурност е знаел, че няма да ме приеме добре. Освен това, ако е сестра на Ръш, значи е моя доведена сестра. Защо ме мразеше толкова? Аз бях израснала с много по-малко пари от нея, но каква жестокост имаше в това момиче, господи.

Отидох на контакти и видях, че имам вкарани само три телефона. На Бети, Дарла и Ръш. Беше сложил номера си в телефона ми, което силно ме изненада. Телефонът започна да вибрира и се разнесе песен на „Слакър Димън“, която бях чувала по радиото преди време. Името на Ръш също се появи на екрана.

Обаждаше ми се?

– Ало? – все още не знаех какво да мисля за това.

– Виждам, че си го намерила. Харесва ли ти? – попита Ръш.

– Да. Много е хубав. Но защо баща ми изведнъж е решил, че трябва да имам телефон?

Баща ми не се бе интересувал от мен през последните години и това ми изглеждаше много странно.

– Това е за безопасност. Всички момичета и жени имат нужда от телефон. Особено тези, които карат коли, по-стари от самите тях. Всеки миг тази кола ще

се разпадне.

- Имам пистолет - напомних му.

- Да - засмя се той. - Ти си зло каубойско куче. Но пистолетът не може да ти послужи за манивела или да ти помогне, ако се наложи да си сменяш гумата. - Така беше. - Прибираш ли се у дома?

Начинът, по който произнесе „у дома“, стопли сърцето ми, макар да знаех, че го казва по инерция.

- Да, ако няма проблем. Ако имаш нещо... друго, мога да отида някъде за няколко часа.

- Не, искам те тук. Сготвил съм.

Сготвил е? За мен?

- О, идвам до няколко минути.

- Ще се видим след малко тогава - каза и затвори.

Ето, всичко пак ставаше странно и необяснимо.

Когато влязох в къщата, ароматът на такос веднага погъделичка обонянието ми. Затворих вратата и тръгнах към кухнята. Ако наистина беше готвил мексиканско, щях да бъда силно впечатлена.

Ръш стоеше с гръб към мен. От стереото се носеше песен, която не бях чувала, и той си тананикаше. Мелодията беше по-мека и бавна от музиката, която обикновено слушаше. На плота беше оставена бутилка „Корона“ с парче зелен лимон на ръба. Бях правила много такива питиета, докато работех по цял ден на голф игрището.

- Мирише чудесно - казах и Ръш ме погледна през рамо с широка, топла усмивка.

- Да, наистина - отвърна и избърса ръцете си в кърпата до печката. Взе напитката и ми я подаде. - За теб е. Енчиладите са почти готови. Трябва да обърна тези кесадии, но им трябва само няколко минути. Скоро ще сме готови да седнем да вечеряме.

Опрях питието до устните си и отпих малко. Най-вече за кураж. Не очаквах, че днешният ден ще се развие така. Ръш беше загадка, която може би никога нямаше да разбере.

- Надявам се да обичаш мексиканска храна - каза, докато вадеше енчиладите от фурната.

Ръш Финли определено нямаше вид на мъж, който е хващал черпак в кухнята или знае откъде се включва печката. Но... по дяволите, тази вечер изглеждаше невероятно съблазнителен.

- Обожавам мексиканска храна. Трябва да призная, че съм наистина впечатлена да те видя да готвиш.

Ръш ме погледна и ми намигна.

- Ако знаеш какви други таланти имам...

Нямах никакво съмнение в достоверността на думите му. Отпих една доста голяма глътка.

- Карай я по-спокойно с пиенето. Трябва да се храниш. Когато ти казах, че е за теб, нямах предвид да я изпиеш наведнъж.

Кимнах и избърсах капката, която бе останала на устната ми. Ръш ме гледаше напрегнато. Погледът му караше ръцете ми да треперят. После откъсна очи от мен, обърна се и започна да вади готовите кесадии, да ги нарежда върху платото с твърд и мек такос и нещо, което ми приличаше на бурито. Беше направил от всичко по много.

- Всичко останало вече е на масата. Вземи ми една „Корона“ от хладилника и идвай.

Побързах да извадя бирата му и тръгнах след него. Той не спря в столовата - излезе на задната веранда с гледка към океана. В средата на масата имаше свещи, поставени в специални фенери, за да не ги гаси вятърът.

- Сядай. Ще ти приготвя чинията - каза и ми посочи първия стол. Имаше само два.

Седнах и Ръш започна да реди в чинията ми от всяко нещо по едно. После я остави пред мен, взе салфетката, която беше сгъната до приборите, и я сложи в скута ми. Устата му беше толкова близо до ухото ми - настръхнах от топлия му дъх.

- Искаш ли да ти донеса още едно питие? - прошепна в ухото ми, преди да се изправи.

Поклатих глава. Нямах да мога да пия, ако се канеше да прави такива неща. Сърцето ми блъскаше като лудо. Нямах да мога да преглътна и хапка.

Ръш взе бутилката си и седна срещу мен. Гледах как приготвя чинията си, а после очите му бавно се вдигнаха към мен.

- Ако не ти хареса, не ми го казвай. Егото ми няма да го понесе.

Бях сигурна, че всичко, което прави, е хубаво. Усмихнах се, взех вилицата и ножа и отрязах малко парче от енчиладата, която бе сложил в чинията ми. Нямах начин да изям всичко, но трябваше поне да опитам. В мига, в който хапката докосна езика ми, бях изумена: ястието беше като приготвено в мексикански ресторант и може би дори по-вкусно. Усмихнах се.

- Разкошно е. Не мога да не кажа, че съм крайно изненадана.

Ръш сложи една голяма хапка в устата си и се усмихна. Неговото его никога не можеше да бъде смачкано. По-скоро се нуждаеше от леко пренастройване на малко по-ниска степен. Опитах и от другите неща и се оказа, че съм много по-гладна, отколкото си мислех в началото. Всичко беше превъзходно. Не исках Ръш да изхвърля храна, но след четири хапки от всичко не можех повече.

Отпих една глътка от бирата и се облегнах в стола си. Ръш беше изял всичко и сега допиваше своята бира. След като изпи остатъка в бутилката, очите му изведнъж станаха сериозни.

О, май щяхме да говорим за случилото се снощи. А аз така исках да забравя. Особено след като тази вечер се оказа толкова хубава.

- Съжалявам за начина, по който Нан се е отнесла днес с теб - в гласа му имаше болка и звучеше съвсем откровен.

- Как разбра за това? - попитах неловко.

- Уудс ми се обади. Предупреди ме, че следващия път, когато Нан се държи зле с някого от персонала, ще бъде помолена да напусне.

Уудс беше наистина мило момче. Може би на моменти присъствието му ми идваше в повече, но беше добър шеф.

- Не е трябвало да ти приказва така. Говорих с нея и тя обеща, че това никога няма да се повтори. Но ако се случи пак, моля те да ми кажеш.

Тази вечеря е била неговото извинение за поведението на сестра му, а не опит да оправим отношенията си след снощи? Да, това беше начинът, по който Ръш се извиняваше за поведението на сестра си.

Избутах стола назад и взех чинията си.

- Благодаря. Оценявам жеста. Много мило, наистина. Уверявам те, че няма да отида да се оплаквам на Уудс, когато сестра ти се държи грозно. Просто днес се случи така, че той видя със собствените си очи и чу думите ù - вдигнах бутилката си. - Вечерята беше прекрасна. Много е хубаво да хапнеш така добре след дълъг работен ден. Много благодаря.

Не го погледнах в очите. Исках само да избягам от него.

Забързах към кухнята, изплакнах чинията си и я сложих в миалната. После изплакнах бутилката и я сложих в контейнера за рециклиране на стъкло.

- Блеър - чух гласа му зад гърба си и тялото му се долепи до моето, обви ме като птиче в клетка. Ръцете му бяха от двете страни на плота. Не можех да мръдна. Забих поглед в мивката. Твърдото му тяло докосваше гърба ми и се наложи да прехапя устни, за да не заскимтя. Никога не бих си позволила да му покажа как

ми действия.

– Тази вечеря не беше опит да се извинявам заради Нан. Това беше опит да се извиня заради себе си. Съжалявам за снощи. Не мигнах цяла нощ. Копнеех да си с мен. Искаше ми се да можех да върна времето назад, да не те бях отблъснал. Това правя, Блеър – отблъсквам хората. За мен е защитен механизъм, но не исках да отблъсквам *теб*.

Всяко разумно момиче би му обърнало гръб и би стояло далеч. Ръш не беше и никога нямаше да бъде принц на бял кон. Не можех да си позволя да вярвам, че би ме обикнал и би ме ценил и уважавал. Той никога нямаше да бъде този мъж. Не и за мен. Но сърцето ми полека и сигурно се привързваше към него. Не завинаги, но поне засега исках Ръш да бъде моят първи мъж. Не, нямаше да е последният. Просто щеше да бъде една спирка по дългата пътечка на живота ми.

Спирка, след която може би никога нямаше да мога да продължа. И това ме плашеше най-много. Че нямаше да мога да продължа.

Той прибра косата от врата ми и опря устни в сгъвката на рамото ми.

– Моля те, прости ми. Дай ми само още един шанс. Блеър. Искам това. Искам *теб*.

Ръш щеше да е моят първи мъж. Просто ми се струваше правилно решение. Имах усещането, че той би могъл да ме научи на много неща за живота. Дори и да трябваше да платя с цената на разбитото си сърце. Обърнах се в ръцете му и увих своите около врата му.

– Ще ти простя при едно условие – казах и погледнах в грейналите му от емоция очи. Тези очи ме караха да се надявам, да мечтая за много повече.

– Добре – каза предпазливо.

– Искам да бъда с теб тази вечер. Край на флиртовете. Край на чакането.

Тревогата на лицето му се стопи и на нейно място се появи гладен пламък.

– Мамка му, да – изръмжа и ме стисна в прегръдката си.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ръш не започна никак нежно. Устата му беше настойчива, искаща. И аз бях щастлива. Беше романтично. Беше истинско. Тази вечер бе сложил топчето на езика си. Не го бях забелязала, но го усетих. Езикът му ми причиняваше нечувани неща и до известна степен това се дължеше и на металното топче. Сякаш вкусвах от забранения плод, който по принцип никога не е бил предназначен за мен. Нещо недосегаемо и изключително привлекателно.

Дланите му обвиха лицето ми, целувката му стана по-бавна и мека, отдръпна се леко назад, за да огледа лицето ми, но ръцете му все още държаха главата ми като в люлка.

- Ела с мен горе да ти покажа стаята си - каза с палава усмивка. - И леглото.

Кимнах. Той пусна лицето ми, плъзна длан по ръката ми, вплете пръсти в моите и ме стисна лекичко. После, без да каже и дума повече, ме поведе по стълбите. Дори леко ме теглеше в бързината си да стигнем по-скоро до стаята му. Когато се качихме на втория етаж, той ме притисна към стената и ме целуна силно, почти освирепял, хапеше устните ми и смучеше езика ми. После отстъпи назад и си пое дълбоко дъх.

- Още един етаж - каза с гробовен глас и ме поведе нагоре към вратата в дъното на коридора.

Минахме покрай моята стая. Помислих, че може би е решил да влезем там, но той не намали темпото, докато не стигнахме до тясна врата в дъното. Запитах се дали това не са стълби, които водят към стаята му.

Ръш извади ключ, отвори вратата и ми направи път да мина пред него. Да, наистина се оказаха стълби от масивно дърво - същите като тези между първия и втория етаж, но бяха много по-тесни и стръмни.

Когато се изкатерихме, буквално замръзнах на мястото си. Гледката спря дъха ми. Луната се оглеждаше в океана и в тъмнината стаята имаше най-приказния цвят, който някога бях виждала.

- Накарах майка ми да купи къщата именно заради тази стая. Макар че бях едва на десет, знаех, че е специална - прошепна Ръш зад гърба ми и уви ръце около кръста ми.

- Невероятно е - казах тихо, опиянена от гледката. Имах чувството, че ако говоря прекалено високо, ще разваля мига.

- Помня, че се обадох на баща си и му казах, че съм намерил къща, в която искам да живея. Той изпрати парите на майка ми и тя я купи. Разположението ѝ харесваше, така че това е мястото, където прекарваме летата. Тя има къща в Атланта, но предпочита да е тук.

Ръш говореше за себе си, за семейството си. Опитваше се. Сърцето ми продължаваше да се топи. Може би трябваше да го спра, преди напълно да го завземе. Боях се, че ще ме боли, когато всичко свърши, когато си отиде от мен, но исках да знам за него, исках да знам всичко.

- Ако живеех в този дом, никога не бих си тръгнала оттук - казах съвсем откровено.

Ръш нежно целуна ухото ми.

- Казваш го, защото не си виждала вилата ми във Вейл и апартамента ми в Манхатън.

Не, не бях ги виждала и никога нямаше да ги видя. Но можех да си представя. Бях гледала телевизия и знаех как изглеждат тези прекрасни места. Тази зима щеше да седи във вилата си сред планините, край някоя камина с истински огън, а навън белият сняг ще е затрупал всичко. Или пък ще си почива в големия си апартамент с изглед към Манхатън. Може би от прозорците му се виждаше голямото коледно дърво.

Ръш ме обърна надясно и тогава видях голямото легло. Напълно черно. Не само дървото, но и завивките и възглавниците. Всичко беше черно.

- А това е моето легло - каза и ме поведе към него.

Пръстите му бяха впити в хълбоците ми. Не, нямаше да мисля за всички момичета, които са били тук преди мен. Нямаше да мисля. Затворих очи и блокирах всичко останало.

- Блеър, дори и да искаш само да лежим един до друг и да се целуваме, за мен ще означава много. Просто искам да си тук. Близко до мен.

Още една бучка лед се откърти от сърцето ми. Обърнах се и го погледнах.

- Не го казваш сериозно, Ръш Финли. Виждала съм те в действие. Не водиш момичета в стаята си, за да си поприказвате - опитах се да прозвучи като шега, но когато споменах другите момичета, гласът ми се скърши.

- Не водя момичета тук, Блеър - каза смръщено той.

Какво? Защо ме лъжеше. Разбира се, че водеше момичета.

- Първата вечер, когато дойдох, каза, че леглото ти е вече пълно - напомних.

Той се засмя:

- Да, защото аз спя в него. Не водя момичета в спалнята си. Не искам това

място да бъде опетнено от безсмислен секс. Това е *мое* място и аз си го обичам.

- Но на следващата сутрин момичето беше тук. Беше я оставил в леглото и тя слезе след теб. Нали те търсеше из къщата по бикини и сутиен?

Ръш плъзна ръка под ризата ми и започна да рисува малки кръгчета по гърба ми.

- Преди родителите ни да се разведат, първата стая по коридора беше на Грант. Сега я ползвам като... ергенска стая. Там водят момичета. Не тук. Никога тук. Ти си първото момиче, което се качва тук. Е, да, Хенриета влиза един-два пъти в седмицата да почисти, но се кълна, че не си обменяме телесни флуиди.

Това дали означаваше, че съм различна? Не бях една от многото? Боже, така се надявах да е така. Не, не... едва ли. Трябваше да се взема в ръце. Скоро щеше да ме остави. Моят и неговият свят дори нямаше да се засекат. Нямаше дори да се доближат.

- Целуни ме, моля те - казах, заставах на пръсти и притиснах устни към неговите, преди да е предложил да говорим. Не желаех да говоря. Ако започнехме да си приказваме, щях да искам повече от секс.

Ръш ме бутна на леглото и покри тялото ми със своето. Ръцете му се плъзнаха по ребрата ми и после надолу. Намери коленете ми и разтвори краката ми. Секунди след това се настани между тях. Хванах тениската му в юмрук и започнах да я дърпам. Той разбра намека ми, изхлузи я и я метна настрана.

Този път имах пространство и време да го разгледам, да го докосвам навсякъде. Прокарах длани по бицепсите му, плъзнах ги към гърдите и въздъхнах от удоволствие при допира с мускулестото му тяло и гладката кожа. Прокарах палци по зърната му и те се втвърдиха. О, боже, това беше адски възбуждащо.

Ръш се отдръпна и започна да разкопчава бялата риза на униформата ми. Беше като обезумял. Когато разкопча и последното копче, я смъкна по раменете ми, разкопча сутиена и гърдите ми изскочиха на свобода. Той прокара език по едното зърно и се премести на другото. Тялото ми отскочи към неговото. Бях усетила ерекцията му и исках да я почувствам между краката си. Да я притисна директно върху ужасната пулсираща болка. Исках да го почувствам в мен. Той пусна зърното ми и се изплъзна надолу. Отново ме остави без удоволствието, за което копнеех.

Ръцете му разкопчаха полата ми и бавно започнаха да я дърпат надолу заедно с бикините. Не откъсваше очи от мен. Повдигнах бедра, за да може да ме притегли към себе си. Той застава на колене и ме подкани с пръст да седна. Бях готова да

направля всичко, което ми каже.

- Невероятно красива. Ти... в моето легло. По-красива, отколкото някога съм си представял. А аз съм си го представял много пъти, повярвай ми.

Той се отдръпна назад, сложи ръка под коленете ми и леко ме вдигна нагоре. Не разбирах какво правеше. Защо все още беше облечен? Искях да махне късите гащи.

Но той се наведе напред, целуна пъпа ми, ръцете му хванаха вътрешната част на бедрата ми, а устните му се придвижваха все по-надолу.

Този човек трябваше да си пусне по-дълга коса. Искях да скубя нещо. Сребристите му очи се вдигнаха към мен. Закова поглед в моите точно когато металното топче на езика му мина по клитора ми. Изпищях името му и се хванах за чаршафите, за да се задържа на леглото, защото имах чувството, че ще се изстрелям в космоса като совалка.

- Господи, колко си сладка - каза, когато сведе глава и сложи езика си върху мен.

Бях чувала за тези неща, но никога не си бях представяла, че може да е толкова хубаво.

- Ръш, моля те - скимтях.

Той спря и дъхът му погали пулсиращата болка.

- Моля те, бебо, кажи ми какво искаш.

Поклатих глава, стиснах очи. Не можех да му кажа. Не знаех как да го кажа.

- Искам да те чуя да го изричаш, Блеър - добави, а гласът му беше като задавен шепот.

- Моля те, лижи ме пак - казах със свито гърло.

- Мамка му!

И секунда след това езикът му беше върху мен. Засмука клитора ми и ме изстреля директно в космоса. Светът избухна в изумителни цветове. Удоволствието напълни вените ми. Едва когато успях да слеза на земята, разбрах, че Ръш е вече напълно гол и тялото му е върху моето.

- Презерватив. Искам вътре - каза в ухото ми, докато отваряше краката ми. Усетих връхчето на пениса му на входа на влагалището си.

- Толкова си мокра! Ще е много трудно да се въздържа да не вляза директно до края. Ще опитам бавно. Обещавам.

Гласът му беше напрегнат, вените на врата му изпъкнаха, когато влезе още малко в мен. Не изпитах болката, която очаквах. Размърдах тялото си и отворих краката си максимално. Ръш преглътна тежко и застина на място.

– Не мърдай, бебо, моля те, не мърдай – умоляваше и се опитваше да остане неподвижен.

И след това натисна по-дълбоко. Усетих болката. Сковах се. Той пак застина.

– Това е. Сега ще вляза рязко, но пак ще спра, за да имаш време да свикнеш с мен.

Кимнах и затворих очи. Стиснах ръцете му за всеки случай, ако ме заболи силно. И тогава той тласна един-единствен път. Гореща болка разцепи тялото ми. Извиках, стискайки ръцете му. Болката ме разтrese. Чувах дълбокото му, напрегнато дишане, докато се опитваше да не мърда. Не знам дали е лесно за момчетата, но по това, което виждах, съдех, че май на Ръш му беше много трудно. Мисля, че изпитваше някаква болка.

– Добре съм, добре съм – прошепнах, когато болката се успокои.

Ръш отвори очи и ме погледна. Бяха опушени, мътни.

– Сигурна ли си? Защото искам да се движа. По дяволите, много искам да се движа в теб.

Кимнах и продължих да се държа за ръцете му, ако случайно болката се върне. Тазът му се отдръпна назад и за секунда си помислих, че ме изоставя. Отново.

Но след миг ме изпълни отново и този път нямаше болка. Усещах само как ме разпъва и пълни.

– Боли ли? – попита и пак застина.

– Не, харесва ми.

Той пак се оттегли назад, потопа се в мен и този път усетих удоволствието. Беше хубаво. Повече от хубаво.

– Харесва ли ти така?

– Да, много е хубаво.

Ръш затвори очи, отметна глава назад и простена. И след това започна да се движи наистина бързо. Усещах как тялото му се катери по моето все по-високо и по-високо, а с тласъците започвах да трупам напрежение. Дали беше възможно да изживея втори оргазъм? Толкова скоро? Не знаех. Знаех само, че искам повече. Повдигнах бедра, за да го посрещна, и мисля, че това го подлуди.

– Да. Господи, невероятна си. Толкова стегната. Блеър, толкова си тясна. Мамка му!

Говореше задъхано между тласъците. Вдигнах колене нагоре и обвих крака около кръста му.

– Близо ли си, бебо? – попита задавено. Гласът му беше много напрегнат.

– Мисля, че да.

Определено се приближавах до оргазма, но не съвсем. Болката в началото бе намалила темпото, с което желанието се натрупваше. Ръш пхна ръка между нас и палецът му се плъзна по клитора ми.

– Да, точно там! – извиках и се оставих на вълната да ме залее.

Ръш изрева, застина и тласна в мен за последен път.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Усещах мъчителното му дишане в ухото си и тежестта на тялото му. Беше приказно. Исках да остане така завинаги. В мен. Неподвижен, заровен в мен.

Когато повдигна тялото си и се изправи нагоре, аз затегнах ръце около него. Това го накара да се разсмее.

– Ще се върна. Нека първо се погрижа за теб – изрече, целуна ме по устните и ме остави сама в леглото.

Гледах как разхожда голия си задник и се скрива зад вратата на друго помещение, което очевидно беше баня. Чух как пуска водата, след малко излезе и тръгна към леглото. Напълно гол. Очите ми веднага се залепиха за онази великолепна част под пъпа му. Чух как се смее и засрамено затворих очи да не гледам повече.

– Не се срамувай – отбеляза и разтвори стиснатите ми колене. – Отвори се за мен – добави меко и разтвори краката ми още по-широко. Едва сега забелязах малката мокра кърпа в ръката му.

– Не чак толкова – каза развеселено и старателно ме изми между краката. – Боли ли? – попита загрижено, докато нежно бършеше чувствителната ми кожа.

Поклатих глава. Сега когато и двамата се бяхме успокоили, това ми се стори ужасно неловко и смуцаващо, но пък какъв мил жест да ме почисти! Не бях виждала това във филмите. Така ли правеше след секс с всяка жена?

След малко ме погледна, доволен от свършената работа. Хвърли мръсната кърпа в кофата за боклук до леглото му. После се качи до мен, легна и ме придърпа към себе си.

– Мислех, че не гушкаш, Ръш – казах, а той прокара нос по врата ми и вдиша дълбоко.

– Така беше. Само теб, Блеър. *Ти* си моето изключение – прошепна, нагласи главата ми на рамото си под брадичката и придърпа завивките върху нас.

Сънят не се забави. Бях на топло. Бях на сигурно. Бях щастлива.

Първото нещо, което усетих, бяха меки, бавни целувки по глезените. Едва се усилих да отворя очи. Ръш беше застанал в долния край на леглото и целуваше краката ми с дяволита усмивка.

– Ето ги очите ѝ. Вече се чудех дали да не започна да те целувам по-нагоре по

крака, за да се събудиш. Не че имам възражения. Напротив. Но това би довело до невероятен, фантастичен секс, а след двадесет минути трябва да си на работа.

На работа! Мамка му!

След една секунда вече бях седнала и той се принуди да пусне крака ми.

– Имаш време. Докато се приготвиш, ще отида да направя нещо за ядене.

– Благодаря, но наистина не се налага. Ще си взема нещо от автомата в стаята на персонала.

Наистина правех всичко по силите си, та да не разваля утрото. Не биваше да позволявам да се държим странно един с друг. Да, бях правила секс с този разкошен мъж. Истински, страхотен секс. Или поне според моите представи беше такъв. Сега обаче беше ден и аз лежах гола в леглото му.

– Искам да се нахраниш тук, моля те.

Искаше да остана тук? Сърцето ми подскочи.

– Добре. Трябва да отида до стаята си и да си взема душ.

Ръш погледна към банята си, после към мен.

– Разкъсан съм, защото искам да се изкъпеш тук, но не мисля, че ще мога да се въздържа да не дойда с теб, когато знам, че тялото ти след секунди ще е мокро и обвито в пухкава пяна. Ще искам да съм вътре с теб.

Притиснах чаршафите към гърдите си и му се усмихнах.

– Колкото и примамливо да звучи, ще закъснея за работа.

Ръш въздъхна.

– Да. Ще трябва да отидеш в своята стая.

Огледах се за дрехите си, но не ги видях никъде.

– Облечи това. Хенриета идва днес. Ще я накарам да изпере и изглади дрехите ти от вчера.

Метна ми тениската, с която беше предната нощ. Когато тя кацна на гърдите ми, усетих аромата му. О, щеше да ми е много трудно да му я върна. Опитах се да я облека, без да позволя на завивката да падне от гърдите ми.

– Сега стани. Искам да те видя – каза тихо и направи крачка назад.

Беше по долнище на пижама. Застана до ръба на леглото и изчака да се изправя. Сторих го, като оставих завивката да падне. Тениската му стигаше под коленете ми.

– Можеш ли да се обадиш и да кажеш, че си болна? – попита, докато очите му обхождаха тялото ми. Заля ме гъделичкаща топлина.

– Не съм болна – отговорих.

– Сигурна ли си? Защото аз определено имам треска – каза и ме притегли към

гърдите си. – Снощи беше... изумително – прошепна в косата ми.

Не се бях надявала на такава реакция от него. Очаквах да ме изхвърли, както постъпваше с другите. Но той не направи нищо такова. Той беше сладък. И толкова вкусен и апетитен. Изкушавах се да се обадя и да кажа, че съм болна, но беше петък и трябваше да съм на количката. Ако не отидех, Бети щеше да работи сама, и то в един от най-натоварените дни. Би било жестоко от моя страна. Не можех да ѝ погодя такъв номер.

– Трябва да отида. Разчитат на мен – обясних.

Той кимна и направи крачка назад.

– Знам. Бягай, Блеър. Размърдай това сладко дупе по стълбите и се приготи. Не мога да обещавам, че ще те пусна да отидеш на работа, ако продължаваш да стоиш тук и да изглеждаш така съблазнителна.

Засмях се и побягнах покрай него надолу по стълбите. Начинът, по който реагирах, го развесели още повече.

Какъв красив смях!

Ръш беше абсолютно свършен.

С всеки изминал ден ставаше все по-горещо. Наистина ми се искаше Дарла да ми разреши да прибирам косата си. Идеше ми да извадя една бутилка от хладилния контейнер и да я изсипя на главата си. Щеше да изсъхне за секунди. Защо мъжете излизат да играят голф в такъв пек? Луди ли са?

Спрях зад първа дупка и веднага забелязах тъмната коса на Уудс. Страхотно. Изобщо не бях в настроение да говоря с него. Джейс най-вероятно чакаше Бети да им занесе напитките, така че можех спокойно да ги подмина. Уудс се обърна и когато ме видя, устните му се извиха в лека усмивка.

– Пак на количката днес? Колкото и да ми е хубаво да те виждам вътре, присъствието ти тук прави голфа наистина интересен – каза закачливо Уудс, докато паркирах количката. Не исках да насърчавам флирта му, но той ми беше шеф и не биваше да го ядосвам.

– По-спокойно, Уудс. Дай няколко крачки назад – чух гласа на Ръш зад гърба си.

Обърнах се и го видях да крачи към нас в сини къси шорти и бяла тениска. И той ли щеше да играе голф днес?

– О, ето защо изведнъж реши да играеш голф с нас? – рече с въпросителен тон Уудс.

Не можех да откъсна очи от Ръш. Беше тук заради мен. Поне така си мислех и се надявах. По време на закуска ме бе попитал къде ще работя днес.

Ръката му се плъзна около кръста ми, придърпа ме към себе си и прошепна в ухото ми:

– Боли ли те?

Тревожеше се, че може да ме боли след снощи и че сега се налага да работя цял ден. Казах му, че съм добре. Наистина бях добре. Просто усещах кожата си малко по-обтегната. Но той продължаваше да се притеснява.

– Добре съм – казах пак тихичко.

Той притисна устни към ухото ми:

– Обтегната ли си? Можеш ли да усетиш, че аз съм бил в теб?

Коленете ми се подкосиха от тона на гласа му. Кимнах.

– Добре. Харесва ми да знам, че можеш да усетиш къде съм бил – каза, отдръпна се от мен и погледна към Уудс.

– Знаех си, че това ще се случи – отбеляза раздразнено Уудс.

– Нан знае ли вече? – попита Джейс, но онзи русият го сръчка в ребрата.

Защо името на Нан се споменаваеше във всеки разговор? Дали някога щях да разбера?

– Това не ù влиза в работата. Не влиза и в твоята – отговори гневно Ръш. Очите му бяха заковани върху Джейс.

– Дошъл съм да играя голф. Да не говорим за това сега. Блеър, защо не раздадеш напитките на всички и да тръгнеш към следващата дупка – предложи Уудс. Знам, че се шегуваше, но усетих напрежението в тялото на Ръш.

Уудс ме изпитваше. Искаше да види дали сега ще се държа по различен начин, след като Ръш беше готов да покаже пред всички, че съм негова. Бях тук да работя. Това, че бях спала с него, не означаваше, че нещо се е променило в цялата схема на нещата. Това вече го знаех.

Измъкнах се от прегръдката на Ръш и раздадох напитките. Бакшишите ми рязко намаляха в тази група. С изключение на Уудс, разбира се. Грешно бях предположила, че и това ще се промени днес. Видях стодоларовата банкнота, която пхна в ръката ми. Бях сигурна, че и Ръш я видя. Бързо затворих пръстите си около нея и я набутах в джоба си. Ръш се приближи, пхна пари в джоба ми, целуна ме нежно и ми смигна, след което отиде да си вземе един стик.

Не исках да давам повече поводи на Уудс да ми напомня за задълженията ми, затова се качих бързо в количката и се отправих към следващата дупка. Телефонът в джоба ми започна да вибрира. Ръш го беше напъхал там тази сутрин, преди да изляза. Беше ми много трудно да свикна с мисълта, че имам телефон. Спрях количката и го извадих.

Ръш : Съжалявам за това, което стана с Уудс.

Защо съжаляваше? Нямаше причина да съжалява.

Аз: Всичко е наред. Той ми е шеф. Нищо не се е случило.

Пуснах телефона в джоба си и продължих напред.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Не очаквах да заваря целия път до къщата блокиран от коли. Голф игрището беше претъпкано с народ и успях да мина да дам напитки на Ръш и компания само още веднъж до края на деня, когато вече бяха на шестнадесета дупка.

Не ми беше писал цял ден. Стомахът ми се сви на топка. Какво е това? Нима мигът на нежност и сладост бе избледнял толкова бързо? Часове след като отне девствеността ми?

Паркирах, където намерих място. Затворих вратата и бавно тръгнах към входната врата.

– Не те съветвам да влизаш там – чух познатия глас на Грант в мрака.

Спрях, огледах се и видях малко оранжево пламъче. Проследих го как пада на земята и загива под ботуша му. Чак след това Грант излезе от скривалището си.

– Не разбирам защо идваш на тези партита, след като винаги висиш отвън – казах.

За втори път го заварвах навън. Сам.

– Май не мога да откажа цигарите, а Ръш мисли, че отдавна съм ги спрял. Така че, когато ми се пуши, се крия тук.

– Тютюнопушенето убива – отвърнах не само защото така казваха всички, а защото, докато водех майка си на химиотерапия, бях гледала как пушачи умират пред очите ми и как се борят с рака.

– Да, така казват всички – въздъхна той.

Погледнах към къщата, от която музиката се изливаше като лавина.

– Не знаех, че тази вечер има парти – отбелязах. Надявах се Грант да не улови разочарованието в гласа ми.

Той се засмя и се облегна на едно волво.

– Нима тук всяка вечер не е купон?

Не, не всяка. След това, което се случи снощи, си мислех, че е редно Ръш да ми се обади или да пусне съобщение.

– Просто не очаквах точно тази вечер.

– И Ръш не го очакваше. Купонът е на Нан. Натресе му го в последната секунда. И винаги ù се разминава. Каквото и да направи, Ръш винаги ù прощава. Колко пъти ми е наригвал задника, когато не съм се хващал на номерата ù. Не може да ми се прави на изоставено кученце с рана на крачето.

Отидох до него и се облегнах на волвото със скръстени ръце.

– Значи и ти си израснал с нея? – попитах. Имах нужда от някаква светлина. Някакво обяснение.

– Да, разбира се. Джорджиана ѝ е майка. Тя е единственият ѝ родител – отвърна, а после рязко се отблъсна от колата. – Не, не мога да ти кажа нищо повече, Блеър. За малко да ме подлъжеш. Но се кълна, че когато дойде време някой да ти каже, не искам да съм наоколо.

Грант тръгна към къщата с бърза крачка. Гледах го как влиза и затваря вратата след себе си, чак тогава тръгнах. Молах се някой да не е окупира вече стаята ми. Ако случаят беше такъв, щях да се върна в килера. Никак не бях в настроение за нови срещи с Нан. Нито пък за тайните около нея, които всички знаеха, но не и аз. И със сигурност не бях в настроение да се виждам с Ръш.

Отворих вратата и въздъхнах с облекчение – в антрето нямаше никого. Тръгнах направо към стълбите. Цялата къща гърмеше от гласове и смях. Нямах работа сред тези хора. Нямаше смисъл да слизам при тях и да се преструвам, че мога да бъда част от компанията. Погледнах към вратата, която водеше към стълбите за стаята му, и спомените от предната нощ ме заляха. Започвах да вярвам, че това никога няма да се повтори, че съм от момичетата за една нощ.

Отворих вратата на стаята си и влязох, преди да запаля осветлението. Ръката ми веднага полетя към устата, за да задуши вика ми. Не бях сама в стаята си.

Беше Ръш. Седеше на леглото ми и гледаше през прозореца, но когато ме видя, веднага стана и тръгна към мен.

– Здравсти – каза с мек глас.

– Здравсти – отговорих колебливо.

Какво правеше в стаята ми, при положение че имаше къща, пълна с гости?

– Чаках те – изрече, сякаш прочел мислите ми. – Мислех, че е очевидно.

Усмихнах се и наведох глава. Понякога очите му ми идваха твърде много, толкова много, че чак болеше.

– Виждам, но имаш гости.

– Не са мои гости. Повярвай ми, исках празна къща – добави и постави длани на лицето ми. – Ела горе с мен. Моля те.

Нямаше защо да ме моли. С радост щях да отида. Пуснах чантата си, увих пръсти около неговите и казах:

– Ти водиш.

Ръш стисна ръката ми и тръгнахме нагоре. Когато се изкачихме до последното стъпало, той ме притисна до тялото си и ме целуна. Силно. Може би в неговите

очи изглеждах леснодостъпна, но не ми пукаше. Беше ми липсвал през целия ден. Увих ръце около врата му и го целунах с изгаряща емоция, която все още не разбирах.

Когато Ръш откъсна устните си от моите, и двамата бяхме останали без дъх.

– Ще говорим. Първо ще говорим. Искам да видя как се усмихваш. Искам да се смееш. Искам да знам кое е било любимото ти анимационно филмче, когато си била дете, кой те е разплаквал в училище, плакатът на коя момчешка група е висял на стената ти. И след това те искам гола в леглото си.

Усмихнах се. Това беше най-очарователният начин да ми каже, че иска повече от секс. Тръгнах към големия диван пред прозореца, който гледаше към океана. В повечето къщи диваните са обърнати към телевизорите, но не и тук.

– Жадна ли си? – попита и тръгна към хладилника, който едва сега забелязах. До него имаше малък бар.

– Само вода с лед. Това е достатъчно.

Той се залови с напитките, а аз погледнах към океана.

– Любимото ми детско филмче беше „Дребосъчетата“. Кен Норис ме разплакваше поне веднъж седмично, но после разплакваше и Валери, аз се ядосвах и му го връщах. Най-успешната ми атака беше неочакван ритник в топките. И за мой срам... на стената ми имаше плакат на „Бекстрийт Бойс“.

Ръш застана до мен и ми подаде висока чаша с вода и лед. На лицето му видях колебание. После седна до мен и попита:

– Коя е Валери?

Бях я споменала, без дори да се замислям, защото с него се отпусках. Чувствах се комфортно. Искях да ме опознае. Ако се отворех за него и му разкажех своите тайни, може би той би ме посветил в неговите, въпреки че вероятно нямаше да ми сподели тайните на Нан.

– Валери беше близначката ми. Почина в пътна злополука преди пет години. Баща ми караше колата. Две седмици след това той излезе от дома и от живота ни и никога не се върна. Мама каза, че е редно да му простим, защото не е можел да живее с мисълта, че е бил зад волана и е убил Валери. Дори когато не дойде на погребението на мама, исках да си мисля, че все още не може да се изправи очи в очи с истината. И му простих. Не го бях намразила, не си позволих горчивината да ме владее и контролира. Но после дойдох тук и... е, вече знаеш. Мисля, че мама е грешала за него.

Ръш се наведе, плъзна чашата по направената от грубо дърво масичка до дивана и мушна ръка зад гърба ми.

– Нямах представа, че си имала сестра – изрече с нежност и съжаление в гласа.

– Бяхме идентични близнаци. Никой не можеше да ни различи. Много се забавлявахме с момчетата в училище. Само Кейн ни разпознаваше.

Ръш се заигра с един от кичурите ми. Седяхме и гледахме океана.

– Колко време са се познавали майка ти и баща ти, преди да се оженят?

Въпросът ми се стори странен и определено ме изненада.

– Било е нещо като любов от пръв поглед. Мама била на гости на своя братовчедка в Атланта. Баща ми наскоро бил скъсал с братовчедка ѝ и дошъл една вечер в дома ѝ, когато мама била сама в апартамента на братовчедка си. Баща ми я погледнал само веднъж и се влюбил безвъзвратно. Разбирам го. Мама беше прелестна жена. Косата ѝ беше като моята, имаше най-големите зелени очи, които някога съм виждала. Бяха като скъпоценни камъни. И мама беше много забавна, с нея винаги беше весело. Самата ѝ компания правеше хората щастливи. Нищо не можеше да я събори. Тя се усмихваше дори в най-големите беди и трудности. Единственият път, когато я видях да плаче, беше, когато ѝ казаха за Валери. Тя се строполи на пода и плака, ви от болка дни наред. Ако не се чувствах по същия начин, щях да се изплаша. Имах усещането, че някой е откъснал сърцето ми и половината ми душа.

Млъкнах. Очите ми горяха. Бях се увлякла, бях казала прекалено много. От години не бях говорила с никого по този начин. Ръш опря брадичка на главата ми.

– Съжалявам, Блеър, нямах никаква представа.

За пръв път, откакто Валери ме напусна, имаш усещането, че най-сетне мога да говоря и че някой наистина ме слуша. Нямах нужда да преглъщам болката и сълзите си. Обърнах се в ръцете му и устните ми намериха неговите. Имах нужда от близостта му. Бях допуснала болката в сърцето си и сега исках той да я вземе. Ръш умееше да кара лошите неща да избледняват. И когато всичко друго изчезнеше, оставаше само той.

– Обичам ги. Винаги ще ги обичам, но сега съм добре. Те са заедно. Имат се една друга – казах, когато усетих, че не отговаря на целувката ми.

– Но ти, кого имаш *ти*? – попита с изтерзан глас.

– Имам себе си. Преди три години, когато мама се разболя, разбрах, че докато имам себе си, ще мога да се държа, стига да не забравям коя съм. Ето защо винаги ще съм добре – отвърнах.

Когато Ръш отвори очи, отчаянието в тях ме изненада и изплаши.

– Нуждая се от теб. Сега, веднага. Тук. Позволи ми, моля те.

Съблякох тениската си и се пресегнах да сваля и неговата. Той вдигна ръце и аз я издърпах през главата му. Той бързо разкопча сутиена ми и когато и той падна, между нас не остана нищо. Дланите му обвиха гърдите ми, палците му леко минаха по втвърдените ми зърна.

- Толкова невероятно красива. И отвън, и отвътре - прошепна. - И колкото и да не го заслужавам, искам да се заровя в теб. Не мога да чакам. Искам да съм възможно най-близо до теб, в теб.

Изправих се, разкопчах късите шорти и ги плъзнах по краката си заедно с бикините. Той седеше и ме наблюдаваше, сякаш бях най-красивото нещо, което някога бе виждал. Погледът му ме караше да се чувствам силна. Смущението, което очаквах, че ще изпитам, щом застана гола пред него, така и не дойде.

- Съблечи се - казах и погледнах към издутите му джинси. Не знам защо очаквах да се засмее, когато чуе командата ми, но той остана сериозен. Изправи се и бързо събу джинсите си, хвана ме за ръката и ме придърпа обратно на дивана.

- Обкрачи ме.

Изпълних инструкцията.

- Сега леко се спусни по мен.

Погледнах надолу и видях, че държи пениса си в основата му. Хванах се за раменете му и бавно започнах да се спускам по него.

- Внимателно, бавно. Не искам да те боли.

Кимнах и прехапах долната си устна, когато връхчето бавно влезе в мен. Той започна да го движи между устните ми и да ме дразни. Стиснах раменете му. Беше хубаво. Толкова хубаво.

- Това е. Готова си. Толкова мокра. Господи, искам да усетя вкуса ти.

Когато видях животинския поглед в очите му, сякаш някой ме подпали. Искях да го накарам да ме запомни. Да запомни това, тази вечер. Знаех, че нямаме много време, но трябваше да съм сигурна, че когато си тръгне от мен, ще ме запомни с нещо. Не исках да бъда онова девствено момиче, което е правило секс с него за пръв път в живота си.

Наведох се напред, изчаках, докато прокара главичката до влагалището ми, и се спуснах по него. Бързо и силно. Като потъване. Той ме обтегна и изпълни, а аз виках от удоволствие.

- МАМКА МУ - изкрещя и той.

Не го изчаках да ме пита дали съм добре, нямаше време да се тревожи. Желаех да го яздя. Сега вече разбихах какво искат да кажат хората с този... термин. Аз

имах пълен контрол. Ръш отвори уста да каже нещо, но аз веднага плъзнах език между устните му и пак повдигнах бедра, плъзгайки се по него. Тялото му трепереше. Това ми даваше увереност, че го правя както трябва. И тогава започнах да го яздя наистина бързо. Нежната ми кожа пишцеше, но това беше сладка болка.

– Блеър, мамка му, Блеър – изръмжа. Ръцете му стиснаха хълбоците ми.

Вдигна ме и ме стовари върху себе си. Силно и гладно. И после пак. И пак. Всяка мръсна дума, излязла от устата му, всеки стон ме побъркваше, полудявах с него. Имах такава нечовешка потребност да изживея това с него. Оргазмът ми набираше скорост. Още няколко тласъка и щях да излетя, но исках и той да свърши. Започнах да се движа върху него. Освободих се от смущението и срама и виках така силно, както винаги бях копняла. Нямаше защо да се контролирам.

– Ще свърша – простенах, когато усетих края.

– Мамка му, бебо, толкова е хубаво!

И двамата излетяхме заедно. Тялото му трепереше под моето и след секунда застина, а името ми разкъса устните му.

Когато и двамата започнахме да дишаме почти нормално, увих ръце около врата му и се сринах отгоре му. Ръцете му бяха около кръста ми, притискаше ме, държеше ме да не падна. Дишането му се успокояваше.

Хареса ми сладкият секс, който правихме предната вечер, но това вече си беше истинско чукане. Мисълта ме накара да се усмихна. Целунах врата му.

– Никога. Никога в живота си... – каза задъхано и прокара ръка по долната ми устна. – Това е. Това е. Това беше. Боже, нямам думи.

Усмихнах се, защото знаех, че по някакъв начин бях успяла да оставя отпечатък в живота на този красив, така объркващ ме и смущаващ мъж.

– Мисля, че думата, която търсиш, е „легендарно“ – казах и се засмях с глас.

Отдръпнах се от него и го погледнах. Нежността в очите му стопли сърцето ми.

– Да, най-легендарният секс в историята на човечеството – отговори и прибра косата ми зад ушите. – С мен е свършено. Знам го отсега. Ти ме съсипа.

– Хм, мисля, че машинката все още работи – казах и размърдах бедрата си.

– За бога, жено, в състояние си да ме докараш до ерекция, преди още да съм излязъл от теб. Трябва да те почистя.

Прокарах пръст по долната му устна.

– Няма да кървя повече. Това си беше за вчера.

Ръш придърпа пръста ми в устата си и го засмука.

– Не сложих презерватив. Но съм здрав. Винаги ползвам и редовно минавам на

преглед.

Не знаех как да тълкувам думите му. Не бях и помислила за презерватив.

- Съжалявам. Когато се съблече, мозъкът ми престана да функционира. Но се кълна, че нямам заболявания.

- Няма проблем - поклатих глава. - Вярвам ти. И аз не се сетих за презерватив.

Ръш ме придърпа в ръцете си.

- Добре. Защото беше абсолютно неопикуемо... невероятно. Никога не съм правил секс без презерватив и да ми се случи за пръв път с *теб*... това ме прави дяволски щастлив. Толкова си мокра и гореща. И стегната. Божествена.

Завъртях таза си по-скоро по инстинкт. Думите му, прошепнати в ухото ми, отново подклаждаха пулсиращата болка. Усетих ерекцията му, чувствах как бързо става по-голям и твърд в мен.

- Блеър, вземаш ли контрацептиви?

Нямах причина да пия хапчета против забременяване. Поклатих глава, а той с крайно нежелание размърда таза ми и бавно излезе от мен.

- Не можем да го правим пак, докато не започнеш да вземаш контрацептиви, но... погледни ме, целият съм се одървил - каза, а ръката му се плъзна между нас и пръстът му леко пролази по подутия ми клитор. Отметнах глава назад и се оставих на удоволствието от мекия му, възбуждащ допир.

- Блеър, ела с мен под душа - настоя. Гласът му беше напрегнат, сякаш гласните му струни щяха да се скъсат.

- Добре.

Той ми помогна да стана и ме поведе към банята си, която се оказа по-голяма от... живота.

- Искам те под душа. Това, което направихме там, беше неопикуемо, но сега ще бъде бавен. Искам да бъде много внимателен с теб.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Беше много трудно да оставя Ръш в леглото тази сутрин. Спеше така спокойно. Не исках да го будя. Дори се въздържах да го целуна, преди да изляза. Когато спеше, на лицето му нямаше и следа от тревога. Не бях осъзнала колко различно е изражението му, когато е буден, колко предпазлив и тревожен изглежда. Но когато го видях заспал, чертите му бяха изгладени, спокойни, защитната стена беше паднала.

Отворих вратата на стаичката за персонала, където ме очакваха усмивката на Джими и ароматът на пресни донати.

- Добро утро, слънце - каза весело Джими.

- Още е рано да се каже колко е добро. Ще ми дадеш ли донат, или какво?

Той ми подаде кутията и каза:

- Купих два и за теб, кукло. Знаех, че моята руса сексбомба днес е при мен, и не исках да я посрещна с празни ръце.

Седнах срещу него и си взех един донат.

- Мислех да те направя щастлив с една целувка по бузата - пошегувах се аз.

- Кой знае, сладката ми. Лице като твоето може да накара човек да се отклони от левия път.

Засмях се и отхапах от топлия, пухкав донат. Не беше здравословно, но пък беше божествено вкусно.

- Яж, че днес ще ни се скъсат задниците от бачкане. Балът на дебютантите е тази вечер и няма да сме в ресторанта. Ще ни пратят в балната зала и ще ни принудят да се разхождаме с таблите, за да им подаваме хапки и после да ги обслужваме, като седнат да вечерят.

Балът на дебютантите? Какво беше това, по дяволите?

- Затова ли на паркинга има толкова много камиони и коли с цветя и украса?

Джими кимна и се пресегна за един шоколадов донат.

- Аха. Всяка година по това време. Пощурели богати мами разхождат дъщерите си и ги представят на обществото. След бала тези момичета вече не са момичета, а дами, които стават редовни членове на клуба. Започват да влизат в разни комитети и такива глупости. Пълна лудост. Особено като се има предвид, че Нан стана на двадесет и една преди няколко седмици. Това означава, че ù е време да

я пуснат да плава по шибаното море на зрелостта.

Нан е дебютантка. Интересно.

Майка ѝ не беше тук. Това да не би да означаваше, че се връщат днес? Сърцето ми подскочи... Времето да си тръгна от тази къща наближаваше. Ръш не ми беше споменал да е променил решението си да остана колкото искам. Но ако напуснех къщата, дали все още щеше да иска да се вижда с мен?

- Дишай, Блеър. Това е само един бал - каза Джими.

Поех си дълбоко дъх. Едва сега усетих паниката. Ето защо трябваше да стоя настрана. Знаех, че този ден ще дойде. Дали и баща ми щеше да се прибере днес?

- В колко започва? - успях да попитам, без да изпищя от ужас.

- В седем, но ще затворят ресторанта в пет, за да ни натъкмят.

Кимнах и оставих доната. Не можех да изям и хапка повече. Очертаваше се ден на игри на нерви и очакване. Опипах телефона в джоба си, но не можех да пусна съобщение на Ръш - не желяех да ми казва никакви лоши новини със съобщения. Просто щях да изчакам.

- Блеър, искам да те видя за секунда в офиса - гласът на Уудс си проби път през мъглата на обърканите ми мисли.

Погледнах Джими, но това не ми помогна. Очите му бяха разширени от тревога. Страхотно! Какво бях направила?

Изправих се и погледнах Уудс. Не изглеждаше ядосан. Напротив, усмихна ми се, та да ми даде кураж да направя крачките към коридора. После ми отвори вратата и излезе след мен.

- Спокойно, Блеър, не си направила нищо лошо. Искам само да обсъдим как ще процедираме тази вечер.

О, слава богу.

Кимнах и го последвах. Докато вървахме към офиса му, той каза:

- Не получавам нищо наготово. Трябва да си извоювам доверието на баща ми със зъби и нокти и да бачкам като откачен. Дори и това да означава, че един ден ще наследя този клуб.

След последните думи той завъртя очи с досада, отвори вратата към кабинета си и ми направи път да мина пред него.

Стаята беше голяма колкото спалнята ми в къщата на Ръш. Имаше два огромни прозореца с изглед към осемнадесета дупка на игрището. Уудс тръгна към бюрото си, но не седна зад него, а се облегна на ръба му. Определено го правеше, за да не ме кара да се чувствам неловко, а и така разговорът нямаше да

изглежда прекалено официален. Мислено му благодарих за съобразителността.

– Тази вечер е балът на дебютантите. Това е нещо, което правим всяка година за разглезените богати кучки, които уж навлизат в пълнолетие. Голяма разправия е и е истински чеп в задника, но носи на клуба над петдесет милиона от дарения и членски такси, затова не можем да си позволим да прекратим тая глупост. Не че майка ми би го направила дори да имаше тази възможност. Тя е била дебютантка тук преди много години и до този ден говори за въпросното събитие, сякаш са я коронясали за кралица на Англия.

Вече имах лошо предчувствие за тази вечер, но това обяснение ме разтревожи още повече.

– Нан е на двадесет и една, така че ще е дебютантка. Погледнах списъка с гостите и Ръш ще я придружава. Това е традицията: момичето се придружава от баща си или от по-голям брат. Този, който съпровожда момичето, трябва да е член на клуба. Не знам какво става между теб и Ръш, но това, което знам със сигурност, е, че Нан те мрази. Не искам драми тази вечер. Но имам нужда от теб. Ти си от най-добрите ми служители. Въпросът е дали можем да минем без женски бой. Защото знам, че Нан ще направи и невъзможното, за да те побърка. От теб зависи дали ще успееш да я игнорираш. Може би излизаш с член на клуба, но тук си сред персонала, който обслужва лекетата. И членът на клуба винаги има право. Ако стане проблем, клубът ще е задължен да вземе страната на Нан.

Какво очакваше да се случи? Да не би да бяхме в училище? Ние бяхме големи хора. Разбира се, че можех да я игнорирам. И нея, и Ръш. Щом се налагаше.

– Мога да го направя. Няма проблем.

Уудс кимна бързо:

– Добре, защото заплащането е много добро и този опит ти трябва.

– Мога да се справя – уверих го.

– Имам ти доверие – каза Уудс и се изправи. – Сега иди и помогни на Джими със закуската, че сигурно вече псува и двама ни.

Останалата част от деня мина ужасно бързо. Подготовката кипеше, бях адски заета и не ми остана време да мисля за Ръш и за завръщането на баща си. Но докато стоях до останалите сервитьори в кухнята, облечена в бяло и с черната престилка, с коса, прибрана прилежно на кок, усещах как стомахът ми се свива на топка. Тази вечер за пръв път щях да се изправя лице в лице с разликата между мен и Ръш. Разлика в социалното положение, в статута, във финансите:

неговият свят срещу моя. И тези два свята щяха да се сблъскат тази вечер.

Бях се подготвила за всички възможни грубости, които можеха да излязат от устата на Нан. Дори говорих с Джими да ме остави на бюфета, за да не съм близо до нея, да не се налага да я доближавам. Исках да видя Ръш, да говоря с него, но се опасявах, че на това няма да се погледне с добро око.

– Време е за шоу. Ордъоври и напитки. Знаете какво да правите. Да вървим.

Дарла управляваше шоуто зад кулисите. Взех таблата с пълните с мартини чаши и се отправих към вратата. Всеки беше взел по една табла и в мига, в който излязохме, се пръснахме из залата. Обикалях в полукръг района, в който ми казаха да раздавам напитките. Въртях се по посока на часовниковата стрелка. Ако видех Нан, веднага щях да се обърна в посока, обратна на часовниковата стрелка. Планът беше добър. Просто се надявах да проработи.

Първата двойка, към която се приближих, дори не ме погледна, докато си вземаше напитките. Оказа се много лесно. Минах през няколко групи. Разпознавах някои от лицата – с повечето хора се бях виждала на голф игрището. Всички ми се усмихваха и ми махаха, но това беше. Само това. Нищо повече.

Когато взеха и последната чаша от таблата ми, се опитах да си спомня накъде беше кухнята, за да се върна и да взема нова табла с напитки. Дарла вече ме чакаше и буквално напъха втората табла в ръцете ми, като ме побутна да бързам. Тръгнах към моето местенце. Спрях само два пъти, когато хората искаха да си вземат напитка от таблата ми. Господин Дженкинс ме забеляза, извика името ми и ми помахна. Усмихнах се и също му махнах. Беше на деветдесет, но играеше голф всеки петък и събота. Изумяваше ме как на тези години минава през всички осемнадесет дупки. Справяше се брилянтно за възрастта си. Идваше и да закусва – черно кафе и варени яйца.

Точно когато се обръщах и все още се усмихвах, погледът ми се закова в очите на Ръш. Знаех, че е там, но бях положила огромни усилия да не го търся. Това беше голямата вечер на Нан, нямаше начин да пропусне събитието. Не можех да го виня, тя му беше сестра. И тя мразеше *мен*, а не него.

На лицето му видях болка, усмивката му беше едва забележима и сякаш пресилена. Усмихнах се и положих свръхчовешко старание да не мисля за странния начин, по който ме поздрави. Е, поне погледна към мен. Никога не знаех какво да очаквам от него.

Доктор Уилъс и съпругата му ме поздравиха и ми казаха колко им липсвам на игрището. Излъгах, че и те ми липсват. После тръгнах към кухнята за трета табла с напитки. Дарла ми набута в ръката табла с шампанско и излая в ухото ми:

- Побързай.

Вървах по възможно най-бързия начин, държейки табла с над двадесет високи тънкостенни чаши с шампанско. Когато се върнах в залата, членовете на клуба вече водеха оживени разговори, а аз бях само една табла с шампанско.

Така ми харесваше. Не бях напрегната, не се тревожех.

Познатият смях на Бети привлече слуха ми и аз се обърнах да я потърся с поглед. Не я бях видяла в кухнята и предположих, че Дарла не я иска за тази вечер. Или може би Уудс не я е искал.

Бети не беше облечена като нас. Беше в тясна черна рокля от шифон, косата ѝ беше прибрана високо и край лицето ѝ се спускаха само няколко къдрици. Тя обърна глава, видя ме и на лицето ѝ грейна широка, заразителна усмивка. Наблюдавах как разбутва хората, за да се добере до мен. Високите обувки не ѝ пречеха.

- Можеш ли да си представиш, че съм тук като гост? - каза, без да спира да се усмихва. Огледа хората край нас и после пак ме погледна в очите. Поклатих глава, защото наистина не можех да повярвам. - Когато Джейс дойде в апартамента ми снощи и започна да ме моли на колене, аз му казах, че единственото ми условие е да ме представи пред хората. Като своя приятелка. Той се съгласи ... и вече ти е ясно защо съм тук - изгука тя.

Джейс беше събрал смелост, беше станал истински мъж. Браво на него. Обърнах се да видя дали ни гледа, очите ми го намериха, усмихнах му се и кимнах с одобрение. Той на свой ред се усмихна дяволито и сви рамене.

- Радвам се, че си успяла да му набиеш малко мозък в главата - казах.

- Благодаря ти - прошепна тя и стисна ръката ми.

Нямаше защо да ми благодари, но все пак се усмихнах.

- Отивай и се забавлявай. Трябва да съм раздала тези чаши, преди леля ти да е излязла и да ме е хванала, че си приказвам с гостите.

- Да, ще се забавлявам, но ми се искаше и ти да си с мен.

Погледът ѝ бавно мина над рамото ми и веднага разбрах, че търси Ръш. Той беше тук и стоеше настрани, пренебрегваше ме. Знам, че го правеше заради сестра си, но дали това ме караше да се чувствам по-добре?

И точно в този миг осъзнах. Бавно и мъчително истината плъзна ръце около врата ми.

Аз се бях превърнала в Бети.

- Имам нужда от парите, за да си наема свое собствено жилище - обясних с усмивка, за която едва се насилих. - Отивай да се забавляваш - казах

насърчително и се преместих към следващата група.

Очите, които ме следваха навсякъде, буквално подпалваха тила ми. Знаех, че Ръш ме следи. Нямаше нужда да се обръщам, за да се уверя. Дали и той бе разбрал каква огромна пропаст има между нас? Съмнявах се. Той беше мъж, а аз бях станала момичето на разположение – лесна и винаги готова. А се бях карала на Бети и дори я съжалявах за нещо, в което се бях превърнала самата аз.

Последната чаша с шампанско изчезна от таблата ми и аз забързах към кухнята, преди да съм се сблъскала с Ръш или Нан. Дори не поглеждах към тях. Все пак ми беше останало мъничко достойнство. Спрях само три пъти, за да взема празните чаши на хората, и забързах към кухнята.

– Слава богу, че се върна. Вземи това. Вече е време да изнесем някаква храна, иначе след малко ще трябва да се разправяме с един салон изпопадали пияни – каза Дарла и ми набути табла с нещо, което виждах за пръв път в живота си. И миришеше гадно. Сбърчих нос, а Дарла избухна в смях. – Ескаргот. С други думи – охлюви. Отвратителни са, но за тези хора са деликатес. Преглътни вонята и давай напред.

Стомахът ми се обърна. Можеше да мина и без това обяснение. Щях да се задоволя само с „ескаргот“, така или иначе нямаше да знам какво значи.

Когато стигнах до вратата на кухнята, спрях, стиснах очи и се опитах да не мисля за охлювите, които разнасях в таблата и които тези хора щяха да ядат, но най-вече да не мисля за това, че Ръш беше сред тях и се държеше така, сякаш не съществувам. След като бях прекарала последните две нощи в леглото му.

– Добре ли си? – попита Уудс, когато се появих в залата.

Не бях усетила кога е застанал до мен, но изглеждаше разтревожен.

– Да. Като се изключи фактът, че раздавам охлюви на хората – отговорих.

Уудс се засмя, взе един от таблата ми и го метна в устата си.

– Трябва да опиташ. Много са вкусни. Особено когато се накиснат в чесън и масло.

Стомахът ми пак се обърна и се наложи да стисна уста, за да не повърна. Уудс се засмя с пълно гърло.

– Блеър, ти правиш нещата толкова по-интересни – каза в ухото ми. – Съжалявам за Ръш. Само искам да знаеш, че ако беше избрала мен, тази вечер нямаше да работиш, а щеше да си облегната на ръката ми.

Лицето ми пламна. Стигаше ми, че *самата аз* вече осъзнавах, че съм нечия мръсна тайна. Фактът, че и *останалите* го знаеха, ми идваше в повече. Беше унижително. Но истината е, че *аз* го исках, толкова силно го желяех. Ненапразно

хората казват: „Внимавай какво си пожелаваш“.

- Имам нужда от парите - казах информативно. - Съвсем скоро ще мога да си позволя свой собствен апартамент.

Уудс се усмихна, кимна ми съчувствено и се отдалечи да поздрави една възрастна двойка. Използвах момента да се изнижа. Имах цяла табла с вонящи охлюви, с които да нахраня хората.

Джими улови погледа ми и ми смигна окуражително. Вече се беше погрижил за тази част от залата, където бяха Ръш и компанията му. А аз дори не се бях доближила до него.

Спрях пред групата на Бети и тя се усмихна лъчезарно. Но веднага след това видях храната в таблата ми и попита с ужас:

- Какво е това, за бога?

- Не ти трябва да знаеш - отвърнах и Джейс и момчето с него, което не бях виждала досега, се разсмяха.

- Мен ако питаш, най-добре е да пропуснеш - каза ѝ той.

Ръката му се плъзна около кръста ѝ и нежно я притегли към себе си. Тя грееше от щастие. Не, стигаше ми толкова романтика за тази вечер.

Тръгнах към следващата група. Червенокосата жена ми изглеждаше позната. Отне ми време, докато се сетя къде съм я виждала. Но злокобната ѝ усмивка бързо освежи паметта ми. Това беше момичето, което преследваше Уудс в къщата на Ръш. Благодарение на Уудс не беше сред феновете ми.

- Колко забавно, нали? - каза и се обърна към двойката, с която говореше досега, след което пак впи очи в мен. - Предполагам, че Уудс е решил, че повече те бива да обслужваш гостите му, а не кревата му - изсмя се тя и червените ѝ къдрици заподскачаха. - Ето това оправи вечерта ми - продължи да се смее, а после се пресегна и обърна таблата ми.

Охлювите се посипаха по ризата ми, таблата падна на пода с оглушителен шум. Бях прекалено шокирана, за да говоря или дори да помръдна.

- О, гледай я колко е непохватна. Уудс трябва да внимава повече, когато подбира персонала си - изсъска с омраза тя.

- Господи! Блеър, добре ли си? - чух гласа на Бети зад гърба си и бавно започнах да излизам от шока.

Успях да махна охлювите, които все още се крепяха по дрехите ми.

- Мръдни - изкомандва познат гърлен глас.

Обърнах рязко глава по посока на гласа. Ръш си пробиваше път през двойката, с която червенокосата разговаряше, като все още се смееше, защото бях омазана

от главата до петите. Ръш обаче не се смееше, не се и усмихваше. Беше бесен. Не бях сигурна какво го бе взривило.

– Добре ли си? – попита тихо.

Кимнах – все още не знаех как да реагирам на случилото се. Вените на врата му бяха изпъкнали, кожата му бе изопната. Не си даде труда дори да обърне глава към червенокосата.

– Никога повече не припарвай към мен или нея. Разбра ли ме? – каза със спокоен глас, от който можеше да ти се завие свят от ужас.

– Защо викаш на мен? Тая има две леви ръце. Сама си обърна таблата върху дрехите.

Ръцете на Ръш здраво стискаха талията ми.

– Ако се опиташ да произнесеш още една дума, само една дума, ще заплаша управата на клуба, че ще оттегля всички свои контрибуции от заведението. И наистина ще го направя, ако не те изритат оттук. *Завинаги*.

Сега беше неин ред да се шокира.

– Но аз съм най-добрата приятелка на Нан. Нейната най-стара приятелка. Не би ми причинил такова нещо. Особено заради някоя от обслужващия персонал.

Нацупените ѝ като на дете устни изглеждаха смешно на лицето на двадесет и една годишна жена.

– Пробвай и ще видиш – добави, после погледна надолу към мен. – Идваш с мен.

Нямах време да отговоря. Той погледна през рамото ми и каза:

– Не се притеснявай, Бети, аз ще ѝ помогна. Добре е. Върни се при Джейс.

После плъзна ръка около кръста ми и ме поведе.

– Внимавай да не стъпиш върху някой охлюв. Хлъзгави са.

Две момчета изскочиха от кухнята да почистят пода. Музиката не беше спряла, но хората се бяха умълчали. След малко всички подновиха разговорите си. Гледах вратата и броях стъпките до момента, в който ще мога да изляза от залата и да се изплъзна от ръцете му.

Ако някой не знаеше, че правим секс, сега вече нямаше човек в околността, който да не е осведомен. Току-що Ръш бе показал пред всички, че го е грижа за мен, но не чак толкова, че да се появи на такова място с мен.

Гърдите ме боляха. Искях да съм далеч от него. Време беше да се свия в своя малък свят, където имах доверие единствено и само на себе си.

Когато излязохме от залата и вече ничии очи не ни следяха, аз се отскубнах от ръцете му и застанах на разстояние. Скръстих ръце пред гърдите си и забих поглед в пода. Не бях сигурна, че е добра идея да го поглеждам в очите. Не бях

имала възможност да се наслажда на гледката: Ръш в костюм. Изглеждаше великолепно. Стараех се, толкова силно се стараех да не го поглеждам.

Сега когато стоеше пред мен в това скъпо облекло, а аз бях омазана с охлюви и в униформата на сервитьорка, разликата между нашите светове беше толкова очевидна.

- Съжалявам, Блеър. Не очаквах да се случи такова нещо. Дори не съм подозирал, че това момиче има проблем с теб. Ще говоря с Нан. Имам усещането, че е забъркана...

- Червенокосата ме мрази заради интереса на Уудс към мен. Нан няма нищо общо със случилото се. Ти също.

Ръш не отговори веднага. Зачудих се дали да не се обърна и да си вляза в кухнята.

- Уудс все още ли те сваля?

Сериозно? Сериозно ли ми задаваше такъв въпрос? Стоях пред него в охлюви и масло и тепърва ми предстоеше да разбере дали все още имам работа, а той ме питаше дали някой си имал интерес към мен!

Дотук бях. Стига толкова. Обърнах се и закрачих към кухнята, но той не ми позволи да стигна много далеч. Ръцете му веднага уловиха китките ми като с ласо.

- Блеър, изчакай. Съжалявам. Не биваше да задавам такъв тъп въпрос. Това не е проблемът сега, знам. Искан да се уверя, че си добре, и да ти помогна да се почистиш - каза. Последните му думи бяха натежали от болка.

Въздъхнах и се обърнах да го погледна право в очите.

- Добре съм. Трябва да се върна в кухнята и да разбере дали все още имам работа. Тази сутрин Уудс ме предупреди, че може да произтече нещо такова и че ако се случи, аз ще бъда виновната. Така че точно сега имам по-големи проблеми от това да се занимавам с великото ти его и желанието ти да притежаваш и контролираш. Кое то въпреки е много смешно, при положение че цяла вечер се правиш, че не ме познаваш. Или ме познаваш, Ръш, или не. Избери за кой отбор ще играеш.

Беше много трудно да прикрия болката в гласа си. Отскубнах ръката си от неговата и закрачих към кухнята.

- Ти работеше. Какво се очакваше да направя? И ако бях показал пред всички какви са отношенията ни, това щеше да даде повод на Нан да те нападне. Това беше моят начин да те предпазя.

Фактът, че признаваше, че ме е игнорирал, правеше нещата в пъти по-зле. Нан

беше преди мен. Той не ми обръщаше внимание, за да може *Нан* да е щастлива. Разбира се, очаквах, че това ще стане. Аз бях само нещо за чукане. Нещо на една ръка разстояние. Нан му беше сестра. Разбира се, че би избрал нея пред мен. И как очаквах да гледа на мен с други очи, след като така лесно се бях съгласила да се напъхам в кревата му. Даже *аз* бях тази, която настояваше.

– Прав си, Ръш. Така *Нан* ще е щастлива, защото аз съм *само* момичето, което брат ù чука последните две вечери. И както и да го погледнеш, не съм нищо специално. Аз съм една от многото.

Не го изчаках да каже нищо повече. Хукнах към кухнята, хванах дръжката и сълзите най-сетне бликнаха, неспирани от нищо.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

– Хей, момиче, какво става? – попита Джими и вдигна ръце да ме хване, когато влетях в кухнята.

Изхълцах и едва преглътнах плача, който заплашваше да разреже гърлото ми.

– Това там беше брутално, отвратително, но поне Ръш дойде на помощ – потупа ме по гърба и ме прегърна.

Не можех да му кажа защо плача, не можех да му кажа, че съм се превърнала в мръсната тайна на един богат млад мъж. Не исках Джими да знае колко евтина съм... или може би се бях обезценила. Не, не плачех заради това, че някаква тъпа кучка е изсипала табла с храна отгоре ми в зала, пълна с хора.

– Джим, излизай навън. Имаме нужда от хора. Аз ще говоря с Блеър – каза Уудс, докато влизаше в кухнята.

Джими ме прегърна силно, взе таблата си и преди да излезе, каза на Уудс:

– И да бъдеш мил с моето момиче!

Уудс не отговори веднага. Гледаше ме изпитателно. Бях сигурна, че това е краят. „Ти си виновна. Сега си събирай багажа“.

– Ще ти припомня, че те предупредих, че Нан е завистлива и ревнива кучка. Това, което направи тази вечер, не е по вина на Ръш – изръмжа недоволно той и поклати глава. – Но сега не мога да не призная, че вината за случилото се е моя. Не очаквах да направи такова нещо. Моята бивша приятелка, която не мога да разкарам.

Флиртуваше ли с мен?

Облегнах се на плота и си поех дъх.

– И като се има предвид разигралата се драма, не искам да излизаш там. Остани тук да приготвяш таблите. Ще направя така, че да получиш същите пари, които би изкарала, ако беше останала навън.

– Благодаря. Мога ли да се преоблека преди това? – попитах. Исках да махна миризмата на охлювите от себе си. Уудс се усмихна.

– Да, иди и вземи една от униформите, които обличаш, когато си на количката. Всички униформи, които имахме, вече са раздадени за тази вечер.

Отблъснах се от плота и тръгнах към вратата.

– Не бързай, почини си, ако трябва. Засега всичко тук е наред – извика той, когато излизах от кухнята.

Ръш и Нан бяха в коридора и по всички личеше, че се карат. Нан ме изгледа с ледения си поглед. Виждах гнева в очите на Ръш. Само му създавах неприятности. Не беше нужно на всяка крачка да се убеждавам в това. Сега се караха, да, но те бяха семейство: щеше да им мине и да се сдобрят.

С парите от тази вечер щях да мога да се изнеса. Утре щях да си намеря жилище, защото нямаше да бъде възможно да продължавам да спя под един покрив с Ръш. Отворих вратата да се махна от коридора.

– Блеър, чакай.

– Ръш, остави я да си ходи – каза заканително Нан.

– Не мога.

Вратата зад мен се затвори. Опитах се да блокирам разговора им. Нямаше защо да се заблуждавам, че Ръш би ме защитавал или че би се борил за мен.

Вратата се отвори и той изскочи след мен.

– Блеър, моля те, почакай – умоляваше.

Спрях и се обърнах. Той тичаше към мен. След секунди вече стоеше пред лицето ми.

Нямах какво повече да му казвам. Вече бях казала всичко.

– Съжалявам. Но не си права. Не съм те пренебрегвал тази вечер. Влез и питай когото искаш. Ако някой е имал въпроси или съмнения какво изпитвам към теб и защо не можех да откъсна очи от теб, докато вървеше из залата с проклетата табла, вече всичко е станало ясно.

Той млъкна, прокара ръка през косата си и тихо изпсува.

– После забелязах изражението ти, когато видях Бети и Джейс. И сякаш някой разпори гърдите ми. Не знам какво точно си си мислила, но знаех, че осъзнаваш кое е най-грешното и грозното тази вечер. Не трябваше да си там и да сервираш на тези хора. Трябваше да си до мен. Искях да си до мен. Бях толкова напрегнат някой да не ти направи нещо, да не ти каже нещо обидно, че през цялото време забравях да дишам – каза и протегна ръка към свития ми юмрук. – Ако можеш да ми простиш, обещавам това никога да не се повтори. Обичам Нан, но дотук с капризите ѝ. Тя ми е сестра и има проблеми с хората, върху които трябва да поработи сама. Казах ѝ, че ще говоря с теб за всичко. Има неща, които трябва да знаеш.

Затвори очи и си пое дълбоко дъх.

– Опитвам се някак да приема факта, че след като ти кажа, може да се обърнеш, да си тръгнеш и никога да не се върнеш при мен. И това ме плаши. Много ме плаши. Не знам какво е това между нас, но от мига, в който те видях за

пръв път, знаех, че ще преобърнеш света ми. И бях изплашен, ужасн. Но колкото повече те гледах, толкова повече ти ме привличаше като магнит. И най-краткото разстояние не беше достатъчно близо.

Той беше готов да се отвори за мен и да ме пусне в себе си. Не ме е използвал. Не бях само поредното момиче – изчукано и метнато настрани. Беше готов да ме пусне в света на тайните си. Сърцето ми се предаде. Бях се борила смело, бях се противила, удържах укреплението, за да не го превземе. Но той успя да го завладее и сега беше негово.

Да го видя така сломен и податлив – това беше последната капка. Пропадах в бездната на това чувство. Пропадах със страшна сила. Това стигна твърде далеч. Пропадах в любовта си към Ръш Финли.

– Добре – нямаше какво повече да кажа. Той ме притежаваше.

– Добре? – повтори разочаровано.

– Добре. Ако наистина толкова силно искаш да ме задържиш и си готов да се отвориш за мен, добре.

Нямаше да му казвам, че го обичам. Беше прекалено рано. И би си помислил, че съм прекалено малка, за да го обичам истински. Това беше нещо, което щях да държа в сърцето си, да го пазя, докато бъда сигурна, че е дошло времето да го кажа на глас. Защото... може би наистина бях прекалено малка. Но това не означава, че чувствата ми не бяха зрели.

На устните му се появи лека усмивка.

– Току-що разголих душата си пред теб, а ти имаш да ми кажеш една-единствена дума? *Добре?*

– Ти каза всичко, което исках да чуя. Сега ме имаш. Какво ще правиш с мен?

Той се засмя тихо и съблазнително и ме придърпа към гърдите си.

– Мисля, че секс на седемнадесета дупка до езерото би бил чудесен развой на вечерта.

Наклоних глава и се замислих над предложението.

– Проблемът е, че трябва да се преоблека и да се върна да работя в кухнята до края на вечерята.

– Мамка му – въздъхна тежко.

Притиснах устни към линията на челюстта му.

– И ти трябва да се върнеш при сестра си – напомних му.

Ръцете му ме стискаха здраво.

– Мога да мисля само за едно: да съм в теб. Да си притисната към мен и да слушам онези сладки, възбуждащи звуци, които издаваш.

О! Сърцето ми заподскача като лудо само докато си го представях.

- Ако имах сили да те оставя след секс, бих те вкарал в онзи офис, бих те заковал на стената и бих се заровил в теб, но не мога да те чукам на крак, не и теб. Прекалено си красива за такъв секс. И после няма да мога да си тръгна.

Докато го слушах, бях започнала да дишам с изключително голямо усилие. Стисках раменете му, сякаш се давех, а той беше спасителният пояс.

- Иди се преоблечи. Ще чакам тук, за да не се изкушавам. После ще те изпратя до кухнята - каза и бавно разтвори ръце да ме пусне.

Нуждаех се от време да възвърна самоконтрола си, защото имаше огромна опасност да скоча обратно в ръцете му. После се обърнах и забързах към офиса.

Не го видях повече до края на вечерята. Разделихме се пред кухнята след кратка целувка.

Нощта беше безкрайно дълга, имах чувството, че никога няма да свърши. Бях изтощена. Приготвянето на храната беше по-трудно, отколкото изглеждаше.

След като всички си тръгнаха, трябваше да разчистим. Три часа след това - почти в четири сутринта, излязох от кухнята и се запрепъвах към колата си. Не знам защо си мислех, че Ръш ще е навън и ще ме чака в колата си. Това би означавало да спи в колата си. Не, идеята ми се стори нелепа.

Качих се в колата и подкарах към къщата му. На другия ден нямаше да ходя на работа, така че можех да се наспя. И най-важното: нямаше да се налага да търся апартамент.

Още преди да паркирам, забелязах, че осветлението в стаята му е включено. Целият горен етаж грееше на фона на потъналата в мрак къща.

Входната врата не беше заключена. Отворих, после тихичко затворих след себе си. Питам се дали Ръш все още ме чака, или е заспал, без да загаси осветлението. Дали да се кача в моята стая, или да отида при него? Тръгнах към стълбите и го видях. Седеше на пода, облегнал гръб на стената. Гледаше право в мен.

Какво правеше, за бога?

Той стана и тръгна към мен. Изглеждаше отчаян. Съсипан. Не можех да разбера защо.

- Искам те горе, сега - каза с напрегнат глас, звучеше като обезумял.

Сърцето ми заблъска. Какво се бе случило. Добре ли беше? Да не би някой да бе пострадал?

Тръгнах бързо след него. Той затвори вратата след нас и я заключи. Никога преди не беше заключвал. Ръцете му вече бяха навсякъде по тялото ми. Дори не бяхме започнали да се катерим по стълбите. Сякаш бе обсебен от подивял дух.

Прокара ръце по гърба ми, по дупето ми и в следващата секунда вече разкъсваше ризата ми. Чух как копчетата летят във всички посоки. Това беше ризата от униформата ми. Отворих уста да попитам какво става, но той веднага покри устните ми със своите, езикът му се усука около моя, ръката му вече разкопчаваше късите ми шорти и ги плъзгаше по краката ми.

Издаваше звуци като гладно животно, а тялото ми реагираше с бясна скорост. Усещах влагата между краката си и пулсиращата болка на очакването. Ръш ме облегна на едното стъпало и бързо махна обувките ми. После се хвана за коленете ми и ги разтвори. Нямах време да реагирам. Докато разбере какво става, устата му беше между краката ми, езикът му се плъзгаше нагоре-надолу и после влезе в мен.

Кожата ми, все още чувствителна след дивия секс предната нощ, реагираше на всяко докосване на устните и езика му. Чувах се как крещя името му. Облегнах се на лакти и гледах как задъхано целува вътрешността на бедрата ми и после пак заравя устни между тях, за да ме остави без дъх и умоляваща за още.

– Мое. Това е *мое* – повтаряше го като мантра и ме гледаше в очите. – Беше напълно полудял. Прокара средния си пръст между долните ми устни и без да откъсва очи от мен, каза: – Това сладко пиче е мое, Блеър. Само мое.

Бях готова да се съглася с всичко само и само да ми позволи да свърша. Но преди това исках да го почувствам в мен.

– Кажи ми, че е мое – настояваше той. Кимнах, а той вкара единия си пръст в мен. От устните ми избяга вик на екстаз. – Кажи ми, че е мое.

– Твое е, Ръш. Моля те, чукай ме.

Очите му бяха толкова големи, разширени, сякаш не можеха да поберат лудостта на страстта му. Изправи се и бързо събу пижамата си. Беше много възбуден.

– Без презерватив тази вечер. Искам да те почувствам цялата – каза и се наведе, разтвори краката ми. Пенисът му беше пред влагалището ми. Не влезе бързо и лудо, както очаквах, а бавно и внимателно.

– Боли ли те? – попита и спря да се движи.

Малко болеше, но не исках да признавам. Искях да видя как губи контрол, не желаех да се въздържа заради мен.

– Не – побързах да го уверя.

Той прехапа долната си устна и леко се отдръпна назад.

– Тези стълби са прекалено твърди за теб. Ела тук – изрече, изправи се, хвана ме като бебе в ръцете си и ме понесе по стълбите. Никой никога досега не ме

беше носил на ръце. Трябва да кажа, че беше страхотно изживяване. Опряла глава до голите му гърди, в голите му ръце... невероятно. – Ще направиш ли нещо за мен? – попита и нежно целуна носа и клепачите ми.

– Да.

Той спря до леглото и ме пусна да стъпя на краката си.

– Наведи се напред така, че гърдите ти да опрат в леглото. Сложи ръце над главата си. Нека дупето ти да остане нагоре.

Ами... добре... Не питах защо, но май вече се досещах. Наведох се напред, опрях гърди в леглото и сложих ръце над главата си. Ръката му бавно мина по дупето ми и от гърлото му се изплъзна звук на възхищение.

– Имаш най-прекрасния задник, който някога съм виждал – каза с обожание.

Хвана таза ми с две ръце и бавно влезе в мен, като в същото време ме придърпваше назад. Сега го усещах по-дълбоко.

– Ръш – извиках, когато усетих лека болка. Беше много навътре и опираше някъде, където определено болеше.

– Мамка му, много съм навътре!

Веднага се изтегли леко назад и тазът му започна да се движи с познато вече темпо.

Тялото ми се катереше нагоре към оргазма, но се опитвах да се задържа при него, затова стисках и мачках чаршафите. Вече знаех какво неземно изживяване ме очаква. Краката ми трепереха от насладата, която се трупаше в мен. Ръш плъзна ръката си по клитора ми и започна да го търка с палец.

– Господи, толкова мокра, течеш – говореше задъхано.

Мускулите на краката ми се изопнаха. Беше толкова хубаво, че чак болеше. Оргазмът ме заля, краката ми се вцепениха, палецът му продължаваше да се движи по клитора ми. Искях да пищя и да го моля да ме пощади. Не знаех дали ще оживея след такова изживяване. Тогава усетих как бързо излиза от мен, чух вика му и след секунди се строполи на леглото до мен. Разбрах, че е излязъл от мен миг преди да свърши.

– Мамка му! Само ако знаеше колко невероятно изглежда задникът ти сега – каза без дъх.

Обърнах глава към него, но не успях да я вдигна.

– Защо?

От гърдите му се откъсна лек смях.

– Ами... да го кажем с други думи: налага се да те почистя.

Едва сега усетих нещо топло върху дупето си. И разбрах. Засмях се и зарових

лице в дланите си.

Лежах и слушах как водата в банята тече, после стъпките му, докато се връщаше при мен, допира на топлата кърпа, докато бавно и грижовно ме почистваше от спермата. Започнах да заспивам. Бях изтощена.

Последната ми мисъл беше, ако заспя, дали някога ще се събудя.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Бях сама. Покрих очи с длани, за да се предпазя от яркото слънце. Ръш не беше в стаята. Странно. Седнах и погледнах часовника. Беше след десет. Нищо чудно, че беше слязъл долу. Бях проспала цялото утро.

Днес се налагаше да говорим. Снощи правихме страхотен секс, но днес исках да чуя какво има да ми казва.

Станах и намерих късите си панталонки в долния край на леглото. Ръш ги беше донесъл, защото помня, че ги бях оставила на стълбите. Обух ги и се огледах за тениската си. Не я видях, но една от неговите тениски също беше прилежно подредена до късите шорти. Облякох я и тръгнах надолу.

Бях готова за среща с Ръш.

Вратите срещу стаите за гости бяха отворени. Какво означаваше това? Досега винаги бяха затворени. И тогава чух гласовете. Тръгнах към голямото стълбище и се заслушах. Гласът на баща ми се носеше по стълбите. От хола.

Прибрал се е?

Слязох едно стъпало надолу и спрях. Можех ли да се изправа лице в лице с него? Дали щеше да ме изгони? Дали щеше да разбере – или вече бе разбрал, – че съм спала с Ръш? Дали Нан щеше да накара майка си да ме намрази?

Не бях имала време да мисля за всичко това.

Баща ми говореше за мен. Спомена името ми. Трябваше да сляза и да се изправа очи в очи с фактите. Каквито и да бяха.

Насилих краката си да ме свалят по стълбите. Вече ясно чувах разговора. Спрях. Трябваше да знам, да съм подготвена за това, което ме чака там.

– Ръш, не мога да повярвам! Знаеш коя е! Знаеш какво означава за това семейство! Мислил ли си изобщо?

Това беше майка му. Никога не я бях виждала, но знаех, че това е нейният глас. И какво искаше да каже с тези думи: „Знаеш какво означава за това семейство“?

– Не, не можеш да я виниш, тя няма вина за нищо, защото не е била дори родена. Нямаш представа на какво я е подложил *ТОЙ*! – Ръш беше ядосан.

Тръгнах към вратата. Чакай, какво значеше това? „Не можеш да я виниш“? За какво да съм виновна? За какво ставаше дума?

– Не започвай да ми се правиш на мъжествен и всемоушен. *Ти* отиде и го намери заради мен. На каквото и да я е подложил, *ти* започна всичко това – думите ѝ

излизаха като отровни пръски от устата ѝ. – И после отиваш и спиш с нея. Сериозно ли, Ръш? Мили боже, какво си си мислил, че правиш? Ти си същият като баща си.

Пресегнах се и хванах дръжката на вратата, за да не падна. Не знаех какво става, не знаех какво предстои да чуя. Дишането ми беше станало плитко. Паниката се надигаше в гърдите ми.

– Майко, не забравяй кой е собственик на тази къща – каза с предупредителен глас Ръш.

Майка му се изсмя злобно:

– Можеш ли да повярваш? Обръща се срещу мен заради момиче, с което току-що се е запознал. Ейб, трябва да направиш нещо.

Настана тишина. Баща ми се покашля.

– Това е неговият дом, Джорджи. Не мога да го принудя да прави каквото и да било. Трябваше да се сетя, че това ще се случи. Тя е точно като майка си.

– КАКВО означава това? – изкрещя жената.

Баща ми въздъхна.

– Толкова много сме говорили за това. Причината да те напусна беше, че тя имаше тази харизма, която те привлича като магнит. Не можех да я пусна...

– ТОВА ГО ЗНАМ. Не искам да го чувам втори път. Толкова много я искаше, че ме остави бременна и с поканите за сватбата.

– Успокой се, мила. Обичам те. Просто обяснявах, че Блеър има неустоимия чар на майка си. Не е възможно човек да не я обикне, да не е привлечен от нея. Самата тя не го осъзнава, не знае, че има тази сила. Такава беше и майка ѝ. Не е виновна.

– ААААА! Кога тази жена ще ме остави на мира! Докога ще съсипва живота ми? Няма я, изчезва, умира, аз си получавам мъжа, когото обичам, дъщеря ми най-сетне има баща, а сега *това*! ТИ отиваш и спиш с това... с това... момиче!

Тялото ми беше напълно безчувствено. Не можех да се движа. Не можех да си поемам дъх. Само плитки дихания, като риба без вода. Това беше сън. Точно така, все още сънувах. Не се бях събудила. Докоснах очите си и попипах лицето си, за да се събудя от този болен, изкривен, гнусен сън.

– Още една дума срещу нея и ще ви накарам да си вземете багажа и да се махнете оттук – гласът на Ръш беше студен. Звучеше категоричен и твърдо решен.

– Джорджи, моля те, успокой се. Блеър е добро момиче. Не е дошъл краят на света, че живее тук. Тя трябва да има дом. Вече ти обясних тези неща. Знам, че

мразиш Ребека, но тя беше най-добрата ти приятелка от дете. Бяхте като сестри, докато не се появих аз и не разруших всичко. Това е нейната дъщеря. Имай милост.

Не. Не. НЕ. НЕ. НЕ. НЕ. Не. Това не беше истина, чула съм грешно. Майка ми никога не би направила такова нещо. Не би развалила нечия сватба. Никога не би принудила баща ми да остави бременна жена. Майка ми беше сладка, състрадателна и мила жена. Никога не би позволила това да се случи. Не можех да стоя тук и да слушам как говорят за нея. Не, те просто не знаеха, бяха разбрали всичко съвсем погрешно. Те не я познаваха. Баща ми изчезна преди толкова много време – очевидно бе забравил каква е истината. Стиснах дръжката и направих крачка към вратата на стаята, в която плюеха и опетняваха името на майка ми.

– НЕ! Млъквайте! – изкрещях.

В стаята настана гробна тишина. Очите ми намериха баща ми: можех да го унищожа с поглед. Никой друг в тази стая нямаше значение сега. Не жената, която изрече тези гнусни лъжи за майка ми, не и мъжът, на когото бях отдала тялото си, когото мислех, че обичам, и който ме беше лъгал през цялото време.

– Блеър – гласът на Ръш идваше от много, много далеч. Протегнах ръка да го спра да не ме доближава. Не го исках до мен.

– *Ти* – посочих с пръст към баща си. – *Ти* им позволяваш да говорят тези лъжи за майка ми – изкрещях. Вероятно изглеждах напълно луда, но мразех и тримата. Мразех ги.

– Блеър, нека ти обясня...

– МЛЪКВАЙ! – изревах. – Сестра ми, моята половинка, загина. Няма я, ТАТКО. В колата, която ТИ караше. Отивахте просто на пазар. Тогава някой взе душата ми и откъсна едната половина. Болката от загубата ù беше непоносима. Гледах как майка ми вие и плаче, как стене, а после гледах как баща ми си отива. За да не се върне. Никога. А другата му дъщеря и съпругата му се опитваха да съберат парченцата живот без Валери. И после мама се разболя. Звънях ти, но ти не вдигаше. И аз си намерих работа след училище, плащах сама сметките за лечението ù. Ходех на училище и се грижех за майка си. Това беше животът ми. Само че последната година мама беше толкова болна, че трябваше да спра да ходя и на училище. После положих отделно изпити, за да си взема дипломата. Защото единственият човек на тази планета, който ме обичаше, умираше, а аз седях и гледах безпомощно. Аз държах ръката ù, когато пое последния си дъх. Аз уредих погребението. Аз гледах как я спускат в земята. А ти не се обади нито

веднъж. Нито веднъж. И после трябваше да продам къщата на баба, за да платя сметките за лечението.

Млъкнах и си поех дълбоко дъх. Проплаках неволно. Две ръце се увиха около тялото ми, изпищях и започнах да махам като обезумяла.

– НЕ МЕ ДОКОСВАЙ!

Не исках да ме докосва. Беше ме излъгал. Знаел е всичко това, но не ми беше казал!

– И сега ме принуждавате да слушам как говорите за майка ми. Тя беше светица. Чувате ли ме? Тя беше светица, а вие сте лъжци. Ако има виновен, това е онзи мъж! – посочих с пръст към баща ми. Не можех вече дори да го наричам свой баща. – Той е лъжец, той е по-низък и от прахта под нозете ми. Ако Нан е негова дъщеря, ако ти си била бременна... – думите замръзнаха на устните ми, защото едва сега погледнах жената. Спомнях си това лице. Направих крачка назад, клатех глава, за да се отърва от видението. Не, не можеше да е истина.

– Коя си ти? – попитах, докато спомените за това лице бавно нахлуваха в съзнанието ми.

– Внимавай как ще отговориш на това, майко – чух напрегнатия глас на Ръш зад гърба си.

Тя колебливо погледна баща ми, а после и мен.

– Знаеш коя съм, Блеър. Виждали сме се и преди.

– Ти дойде в моята къща. Ти... *ти* накара мама да плаче.

Жената завъртя очи.

– Последно предупреждение, майко – закани се Ръш.

– Нан искаше да види баща си. И аз я заведох при него. И тя видя красивите му руси дъщери и перфектната му жена, които той обичаше. Беше ми омръзнало да я лъжа, че няма баща. Знаеше, че го има някъде. Затова ù показах какво бе избрал, какво бе предпочел пред нея. Тя не попита за него дълго време. После попита пак.

Спомних си момичето, което стоеше до вратата и стискаше ръката на майка си. Това е била Нан. Стомахът ми се обърна. Какво беше направил баща ми?

– Блеър, моля те, погледни ме – каза отчаяно Ръш, но не исках дори да призная съществуването му.

Той е знаел за всичко това! Това е била голямата тайна на Нан. И я беше пазил от мен. Не е ли разбирал, че тази тайна е колкото нейна, толкова и моя? Той беше и мой баща, а аз не знаех нищо? Думите на Уудс изкънтяха в съзнанието ми: „Ако трябва да избира между теб и Нан, той ще избере Нан“.

Всички в този град знаеха тайната, само аз не подозирах нищо. Всички знаеха коя съм, само аз не знаех.

– Бях сгоден за Джорджиана. Беше бременна с Нан. Майка ти дойде да я види. Не бях срещал жена като нея никога в живота си. Тя беше жена, към която се пристрастяваш. Не можех да стоя на повече от метър от нея. Джорджиана все още се въртеше около Дийн. Ръш ходеше при баща си всяка седмица и очаквах Джорджи да се върне при Дийн в мига, в който той реши, че иска семейство. Дори не бях сигурен, че Нан е мое дете. Майка ти беше невинна, чиста и забавна. Не си падаше по рокери и ме караше да се смея. Преследвах я, но тя не ми обръщаше внимание. И после я излъгах. Казах ѝ, че Джорджиана чака бебе от Дийн. Тя ме съжали. Не знам как успях да я убедя да избяга с мен и да захвърли дългогодишно приятелство.

Притиснах ръце към ушите си, за да не слушам повече. Лъжи, лъжи, всичко е било лъжи. Не можех да слушам. Този болен, гнил свят, в който живееха тези хора, не беше за мен. Искях да си ида у дома. В Алабама. Там, където разбирах живота. Където парите и рокзвездите не правеха впечатление на никого.

– Спри. Не искам да слушам. Искам си нещата. Искам да си тръгна – проплаках, преди да успея да преглътна мъката си.

Целият ми свят, всичко, което си бях мислила, че знам, това, върху което бяха изградени спомените ми, току-що се бе разлетяло из въздуха на милион парчета. Искях да отида, да седна до гроба на мама и да говоря с нея. Искях у дома.

– Бебо, моля те, говори с мен. Моля те – умоляваше Ръш.

Отдалечих се от него, не исках дори да го погледна.

– Не мога да те погледна. Не искам да те погледна. Искам си нещата. Искам да си ида у дома.

– Блеър, слънце, няма у дома – гласът на баща ми се стовари върху разклатените ми нерви.

Вдигнах очи и болката и горчивината, които до момента успявах някак да задържа, ме погълнаха.

– Гробът на мама е моят дом. Искам да съм до нея. Стоях тук и ви слушах как ми обяснявате, че майка ми е зъл човек – нещо, което аз най-добре знам, че не е така. Обвинявате я в неща, които не би направила. Никога. Ейб, остани си със семейството си. Сигурна съм, че ще те обичат така, както те обичахме и ние. Гледай само да не ги изпотрепеш, както направи с нас.

Възклицанието на Джорджиана беше последното нещо, което чух, преди да изляза от стаята. Искях веднага да се кача в колата, но трябваше да си взема

чантата и ключовете. Хукнах нагоре, наблъсках всичко в куфара си и затръшнах капака. Метнах чантата през рамо и се обърнах към вратата. Ръш вече стоеше там. И ме гледаше.

Лицето му беше бяло, очите – зачервени. Не ми пукаше колко е разстроен. Да, така му се полагаше: той ме излъга. Той ме предаде.

– Не можеш да ме напуснеш – прошепна с дрезгав глас.

– Стой и гледай – отвърнах студено.

– Блеър, ти не ми даде възможност да ти обясня. Днес щях да ти кажа всичко. Те се прибраха снощи и се изплаших. Искях аз да ти кажа. За мен беше много важно да го чуеш от мен – каза. Юмрукът му се заби във вратата. – Не биваше да разбереш по този начин. Не така. Господи, не по този начин!

Звучеше сломен, опустошен.

Не можех да позволя на сърцето си да ме повлече обратно към него. Щях да съм най-големият идиот, ако го допуснех. Освен това... Нан беше негова сестра. Нищо чудно, че я е защитавал през целия си живот. Та тя е трябвало да расте без баща. Тя е била детето без баща. Стомахът ми се надигна от погнуса. Преглътнах жлъчката. Баща ми беше ужасен човек.

– Не мога да остана тук. Не мога да се виждам с теб. За мен ти си болката и предателството. Не само за мен, но и за мама. Каквото и да беше това между нас, свърши. Свърши в мига, в който слязох по онези стълби и разбрах, че целият ми свят, целият ми живот са били една голяма лъжа.

Ръцете му безпомощно се отпуснаха до тялото, сведе глава. Не каза нищо. Просто направи крачка встрани, за да мина. Малкото парченце, останало от сърцето ми, се превъртя и раздроби, когато видях тоталното му поражение.

Но нямаше друг начин.

Вече бяхме омърсени.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Не се обърнах. Той не ме повика. Забързах към стълбите с куфара в ръка.

Когато стигнах до фоайето, баща ми излезе от хола. Лицето му беше сериозно, смръщено. Изглеждаше състарен с поне петнадесет години. Последните пет години не му се бяха отразили добре.

– Не тръгвай, Блеър. Нека поговорим. Дай си време да помислиш.

Искаше да остана. Защо? За да изчисти съвестта си, че е унищожил живота ми? Че бе съсипал живота на Нан? Извадих телефона, който Ръш ми беше купил по негова молба, и му го подадох.

– Вземи го, не го искам.

Той се взря в телефона и ме погледна в очите.

– Защо да вземам телефона ти?

– Защото не искам нищо от теб – отговорих.

Гневът беше там, кипеше в мен, но бях уморена, нямах сили. Искях просто да изляза.

– Не съм ти купувал телефон – каза, все така объркан.

– Вземи телефона, Блеър. Ако искаш да си тръгнеш, не мога да те задържа насила. Но поне вземи телефона – обади се Ръш, който стоеше на горната площадка на стълбите.

Той ми бе купил телефона, а не баща ми. Баща ми никога не му бе казвал да ми купува каквото и да е. Тялото ми отново ставаше безчувствено. Не можех да поема повече болка, не можех да тъгувам за това, което можеше да се получи между нас.

Направих крачка към масичката до стълбите и оставих телефона.

– Не мога.

Не ги погледнах повече. Чух токчетата на Джорджиана зад гърба си и разбрах, че е излязла във фоайето, но не се обърнах. Хванах дръжката и отворих вратата. Никога нямаше да ги видя пак, но щях да оплаквам загубата само на един.

– Ти си точно като нея – изкънтя гласът на Джорджиана в тихото фоайе.

Знаех, че говори за майка ми. Нямаше право да го прави. Нямаше право да си спомня за нея. Тя беше наговорила лъжите за нея. Майка ми беше човекът, когото обичах и на когото се възхищавах, а тази жена я беше представила като егоистична и жестока.

– Надявам се някога да стана поне наполовина истинска жена като майка ми – казах високо, за да ме чуят всички. Трябваше да знаят, че в душата ми няма и капка съмнение, че майка ми е била невинна и почитена жена.

Излязох и затворих вратата зад гърба си. Докато крачех към колата си, една сребриста спортна кола наби спирачки на паркинга. Усещах, че е Нан. Не можех да я погледна, не сега. Тя излезе от колата, блъсна вратата, но аз не спрях. Не исках да имам нищо общо с нея. Отворих задната врата на джипа и метнах куфара. Нямах повече работа тук.

– Разбрала си – каза весело тя.

Нямах никакво намерение да ѝ отговарям, нито пък да слушам как от устата ѝ се изливат още отрова и лъжи за майка ми.

– Е, как се чувстваш сега когато разбра, че собственият ти баща те е изоставил заради някоя друга?

Не изпитвах нищо. Баща ми ни беше напуснал преди пет години. Отдавна го бях преживяла.

– Престана ли да си вириш носа? Къде ти е сега силата, а? Майка ти беше евтина курва. С нищо не е заслужила това, което е имала.

Безчувствеността, която ме беше завладяла преди минути, се изпари за части от секундата. Никой нямаше да говори така за мама. *Никой. Никога.*

Бръкнах под седалката, извадих пистолета си, обърнах се и го насочих към лъжливата ѝ червена уста.

– Ако кажеш още една дума за майка ми, ще ти направя една допълнителна дупка в тялото – казах с равен глас.

Нан се разпищя и вдигна ръце във въздуха. Не свалих оръжието. Не, нямаше да я убия, само щях да я раня, ако си отвореше устата още веднъж. Бях се прицелила.

– Блеър, остави пистолета. Нан, не мърдай. Тя може да стреля по-добре от повечето мъже.

Ръцете ми се разтрепераха само като чух гласа на баща си. Защиатаваше дъщеря си. *От мен.* Защиатаваше онази дъщеря, която искаше. Онази, която е оставил заради нас. Онази, която е била загърбена толкова много години. Не знаех какво да мисля.

Чух изплашения глас на Джорджиана.

– Какво прави с това нещо? Законно ли е дори да го притежава?

– Има разрешително и знае какво прави. Просто... без паника.

Свалих пистолета.

- Сега ще си вляза в колата и ще напусна живота ви завинаги. Само си дръжте устите затворени за майка ми. Няма да слушам повече – предупредих, качих се зад волана и сложих пистолета под седалката.

Не се обърнах да видя дали всички са се събрали около горкичката Нанет. Не ми пукаше. Може би след днес щеше да започне да се замисля, преди да говори за нечия майка. Защото, ако само отвореше уста да каже нещо за мама, Бог да ѝ е на помощ.

Тръгнах към кънтри клуба. Трябваше да им кажа, че напускам. Дарла заслужаваше обяснение, трябваше да знае, че няма да съм на работа. Уудс също трябваше да знае. Не исках да се обяснявам, но вероятно вече се бе разчуло. Всички до един са чакали мига, в който ще разбере истината. Защо никой не ми каза? Ето кое не проумявах. Сякаш това е било от огромно значение за Нан. Защото не *нейният* живот бе разсипан на парчета. *Моят* живот току-що се завъртя около оста си. Тук не ставаше дума за нея. ЗА МЕН, за мен ставаше дума. Защо е трябвало да я защитават? От какво да я защитават, от кого да я пазят?

Паркирах пред офиса на Дарла. Тя излезе да ме посрещне на вратата.

- Не си си проверила програмата, момиче. Днес си в почивка – каза с усмивка, която веднага изчезна, след като погледна в очите ми. Поклати бавно глава. – Значи си разбрала?

Дори Дарла е знаела. Кимнах. Какво можех да кажа?

Тя въздъхна тежко:

- Бях чувала клюки, всички са ги чували, но никой не знаеше истината. Не искам и да знам, защото не ми влиза в работата, но ако е нещо подобно на това, което се говори, знам, че те боли.

Дарла слезе по стълбите. Дребната, енергична жена, която приличаше повече на огнена топка, беше изчезнала. Когато стигна до последното стъпало, тя разтвори ръце и аз се втурнах в прегръдката ѝ. Имах нужда някой да ме хване, за да не падна, някой да ме прегърне. Плачът ме разтърси в мига, в който тя ме обви в ръцете си.

- Знам колко е лошо, момичето ми. Искан ми се някой да ти беше казал по-рано.

Не можех да говоря. Плачех и я стисках. За да не се строполя.

- Блеър, какво има? Какво се е случило? – попита разтревожено Бети, докато тичаше по стълбите към нас. – О, мамка му! Разбрала си – каза и застина на място. – Трябваше да ти кажа. Но се изплаших. Не знаех и фактите. Знаех само

това, което Джейс беше дочул от Нан. Не знаех дали е истина, затова се опасявах да не ти кажа нещо, което не е вярно. Надявах се Ръш да ти каже. Той ти каза, нали? Знаех, че ще ти каже. Сигурна бях. Видях как те гледаше снощи.

Отстъпих на крачка от Дарла и започнах да бърша сълзите си.

- Не, не ми каза. Чух, докато си говореха с Джорджиана и баща ми. Прибрали са се снощи.

- Мамка му - каза разгневено Бети. - Къде отиваш? Напускаш ли ни? - попита. Болката в очите ѝ ми подсказа, че вече знае отговора на въпроса. - Къде ще отидеш сега?

- У дома, в Алабама. Имам малко спестени пари. Ще мога да си намеря работа, а и там имам приятели. Гробът на мама е там...

Не довърших. Не можех. Щях да се разплача пак, а не биваше.

- Ще ни липсваш - каза Дарла с усмивка.

И те щяха да ми липсват. Всички. Дори Уудс.

- И вие ще ми липсвате.

Бети проплака, затърча се към мен и уви ръце около врата ми.

- Никога не съм имала приятелка като теб. Не е нужно да заминаваш.

Очите ми се наляха със сълзи. Имах приятелка тук. Имах няколко нови приятели. Не всички ме бяха предали.

- Може да дойдеш някой път до Алабама да ме видиш - изрекох, сподавяйки плача си.

Тя ме погледна и проплака.

- Ще ми позволиш да ти дойда на гости?

- Разбира се.

- Добре, другата седмица прекалено рано ли е?

Ако можех да събера енергия да се усмихна, бих го направила, но не вярвах, че някога ще мога да се усмихна.

- Когато искаш.

Тя кимна и избърса зачервения си нос с ръка.

- Аз ще съобщя на Уудс. Той ще разбере - предложи Дарла.

- Благодаря.

- И да се пазиш. Обади се да кажеш как си.

- Непременно - обещах, но не бях сигурна дали не изговарям най-голямата лъжа в живота си.

Дали някога щях да ги видя?

Дарла направи крачка назад, като дръпна и Бети да застане до нея. Махнах им

и отворих вратата на колата.
Време беше да загърбя това място.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Въздишката на облекчение, която очаквах при преминаването на трите светофара в Съмит, Алабама, така и не дойде. По време на седемте часа шофиране бях станала напълно безчувствена, сляпа, глуха, няма. Думите, които баща ми каза за мама, се въртяха в главата ми, кънтяха и се блъскаха и в един момент престанах да усещам каквото и да е. Трябваше да говоря с мама, преди да отида в единствения хотел в града. Исках да ѝ кажа, че не вярвам и на дума от това, което чух днес. Добре познавах майка си, знаех каква жена беше. Никой не можеше да се сравни с нея. Тя беше моята скала, моята опора дори когато умираше.

Чакъленият паркинг беше празен. Последният път, когато дойдох тук, беше в деня, в който почти всички жители на града се стекоха да се простят с нея и да ѝ отдадат последна чест.

Следобедът избледняваше, сенките се издължаваха и бяха единствената ми компания. Излязох от колата и преглътнах буцата, заседнала в гърлото ми. Пак на това място. Да знам, че е тук, и в същото време да знам, че я няма.

Тръгнах по алеята към гроба ѝ. Дали някой бе идвал да я види, откакто напуснах? Тя имаше приятели. Със сигурност някой е минал да остави свежи цветя.

Очите ми пареха. Не исках и да си помислям, че от седмици е била оставена съвсем сама тук. Беше хубаво, че успях да уредя да я погребат до Валери. Така беше някак по-лесно да си тръгна, понеже знаех, че не са сами.

Пряската пръст сега беше покрита с трева. Господин Мърфи ми обеща, че ще я покрие с торф и чимове, без да ми взема пари. Нямах възможност да платя нищо повече от самото погребение. Колкото и глупаво да звучи, когато видях тревата, ми стана хубаво, че сега е добре завита. Гробът ѝ беше същият като на Валери. Надгробният камък не беше толкова хубав. Беше най-обикновен. За такъв имах пари. Часове наред мислих какво искам да пише на надгробната ѝ плоча.

Ребека Хансън Уин

19 април 1967 - 2 юни 2012

Любовта, която остави след себе си, ще сбъдва мечтите ни.

Тя беше скалата в един разпадащ се свят.

Силата и` ще остане в сърцата ни.

Семейството, което ме обичаше, вече го нямаше. Застанала пред гробовете им, за пръв път осъзнах колко съм самотна. Нямах си никого. И след всичко, което се случи днес, баща ми престана да съществува за мен.

– Не те очаквах толкова скоро.

Чух стъпките по чакъла. Нямахе нужда да се обръщам. Вече знаех кой е. Не исках и да го поглеждам. Не бях готова. Защото щеше да разбере, че нещо не е наред.

Кейн беше мой приятел от детската градина. Когато станяхме нещо повече от приятели, не беше изненада за никого. Бях го обичала години наред.

– Животът ми е тук – отговорих.

– Опитах се да ти го кажа преди няколко седмици.

Не можех да не забележа леката насмешка в гласа му. Обичаше да се оказва прав. Винаги е бил такъв.

– Мислех, че имам нужда от помощта на баща си. Оказа се, че нямам нужда от такова нещо.

Стъпките по чакъла се приближиха. Кейн застана зад мен.

– Предполагам, че си е все същият задник?

Кимнах без думи. Не бях готова да му кажа колко е прав. Не можех да го изрека на глас. Когато кажеш нещо на глас, изведнъж става истина. А аз исках да вярвам, че е сън.

– Не харесваш новото му семейство? – попита Кейн. Щеше да ми задава въпроси, докато се пречупя и му кажа всичко.

– Как разбра, че съм се прибрала? – попитах, за да сменя темата на разговора. Щях да отклоня вниманието му само за минутка, но не възнамерявах да оставам дълго и да си приказвам с него.

– Нали не си очаквала, че ще минеш с колата си през целия град и това няма да е на първа страница на местния вестник след пет минути? Много добре познаваш това място, Би.

Би. Откакто станяхме на пет, винаги ме наричаше Би. А Валери я наричаше Ри. Спомени.

Тук бях в безопасност. В този град бях на сигурно място.

– Минали са цели пет минути, откакто пристигнах? – попитах, без да откъсвам очи от гроба пред себе си и от името на майка ми върху камъка.

– Не, вероятно не. Седях пред магазина за хранителни стоки и чаках Кали да

свърши работа...

Не довърши изречението. Пак беше започнал да излиза с нея. Не се изненадах. Тя се очертаваше да бъде момичето, при което той винаги ще се връща, независимо какво се случва.

Поех си дълбоко дъх и най-сетне погледнах в сините му очи. Емоциите успяха да си проправят път през безчувствеността, която стисках около душата си като черно наметало.

Това беше моят дом. Тук бях в безопасност. Познавах този свят.

– Оставам тук – казах.

Устните му се извиха в усмивка.

– Радвам се да го чуя. Тук ти е мястото, Би. Тук си обичана.

Преди няколко седмици, когато мама почина, си мислех, че не мога да се впиша никъде. Може би съм грешала. Моето минало беше тук.

– Не искам да говоря за Ейб – казах и преместих поглед върху гроба на мама.

– Става. Никога повече няма да спомена името му.

Нямаше нужда да казвам каквото и да е друго.

Затворих очи и се помолих сестра ми и мама да са заедно и да са щастливи. Кейн не помръдна. Стояхме, без да говорим, докато слънцето залезе.

Когато над гробището падна мрак, Кейн вплете пръсти в моите и каза:

– Хайде, Би. Да ти намерим място за спане.

Позволих му да ме води напред към джипа ми.

– Ще ми разрешиш ли да те заведа при баба ми? Тя има стая за гости и много ще се радва на компанията ти. И е съвсем сама в онази къща. Ако има компания, ще ми се обаждат по-рядко.

Баба Кю беше майка на майка му. Навремето ми беше учителка в неделното училище. Когато мама беше болна, веднъж седмично ни готвеше и ни носеше храна.

– Имам малко пари. Мислех да остана в хотела. Не искам да се натрапвам.

Кейн се разсмя чистосърдечно.

– Ако баба Кю разбере, че си в хотел, ще дойде да те намери и ще вдигне луд скандал, после ще те извлече от хотела и след пет минути ще си в къщата ѝ. По-лесно е да отидеш направо при нея, за да си спестиш скандала. Освен това имаме само един хотел, а и двамата знаем за какво се ползва. Следователно факторът с хигиената не е за пренебрегване.

Прав беше.

– Не е нужно да ме водиш. Ще ида да я видя утре сутринта. Кали те чака –

напомних му.

Той ме погледна, завъртя очи.

– Не отивай там, Би. Много добре знаеш, че не е място за теб. Просто трябва да щракнеш с пръсти. Това е всичко, което се иска от теб.

От години ми го казваше, но сега ми звучеше като шега. Сърцето ми не вярваше, че с едно щракване на пръсти ще получа това, което искам. Чифт сребристи очи проблеснаха в съзнанието ми и болката разреза безчувствеността. Знаех къде е сърцето ми. Просто не бях сигурна, че някога ще го получа обратно. Не и ако исках да оцелея.

Баба Кю нямаше да ми позволи да скрия нищо. Нямаше да ми даде да си поема дъх. Щеше да пита, а тази вечер исках тишина и усамотение.

– Кейн, тази вечер искам да съм сама. Искам да помисля, да дам възможност на съзнанието си да обработи всичко. Тази вечер искам да остана в хотел. Моля те, разбери ме и помоли баба Кю също да разбере. Само тази вечер.

Кейн погледна над главата ми. Беше изнервен и нетърпелив. Знаех, че иска да пита, но внимаваше с въпросите.

– Би, това никак не ми харесва. Знам, че те боли. Виждам болката ти, никак не умееш да я криеш. Гледал съм те наранена толкова години. Започва да ме гризе и да не ме сдържа. Говори с мен. Трябва да говориш с някого.

Прав беше. Определено трябваше да говоря с някого, но сега първата ми грижа беше да поговоря със себе си и да се опитам да приема нещата. Щях да му разкажа за Розмари Бийч. Все някога. И то съвсем скоро. Налагаше се. Кейн беше най-близкият ми приятел тук.

– Дай ми малко време – казах и го погледнах в очите.

– Време – кимна той. – Давам ти време от три години. Не виждам защо да не почакам още малко.

Отворих вратата на колата и влязох. Утре щях да съм готова да се изправя пред истината. Пред фактите. Утре... щях да се справя с живота си.

– Имаш ли телефон? Обадох се на стария ти номер, когато тръгна, но казват, че номерът не съществува.

Ръш. Болката на лицето му, когато ме молеше да задържа телефона. И как ме излъга, че го е купил баща ми. Болката продължаваше да реже.

– Не, нямам телефон.

– По дяволите, Би, трябва да имаш телефон – каза сърдито той.

– Имам пистолет – припомних му.

– И въпреки това ти трябва телефон. Съмнявам се, че някога в живота си си

насочвала пистолета към някого.

Ето къде грешеше.

- Вземи си телефон. Още утре - закани се Кейн.

Кимнах, но и двамата знаехме, че нямам никакво намерение да си купувам телефон. Затръшнах вратата на колата.

Завих към двупосочното платно на първия светофар - на около километър от гробището, после завих вдясно. Хотелът беше втората сграда след завоя.

Никога не бях отсядала тук. Мои познати и приятели бяха идвали след бала, но това беше една от онези сфери на училищния живот, за които само чувах из коридорите на сградата. Не беше скъпо за стая за една вечер.

Момичето на рецепцията беше по-младо от мен. Бегло я познавах. Предполагам, че все още ходеше на училище. Взах си ключа и излязох навън.

Лъскавият роувър изглеждаше съвсем не на мястото си. Сърцето, което си мислех, че съм изгубила, силно удари в гърдите ми. Рязко и болезнено. Погледът ми срещна сивите очи на Ръш. Той стоеше пред джипа си, пхнал ръце в джоба, и ме наблюдаваше. Не очаквах да го видя отново и в никакъв случай толкова скоро.

Бях достатъчно ясна какво изпитвам в момента към него. Защо бе дошъл? Как е разбрал къде съм? Как се е сетил да ме намери тук, дори в хотела? Никога не му бях казвала името на родния си град. Никой ли не можеше да проумее, че исках да бъда сама?

Чух затварянето на друга врата. Кейн точно излизаше от червения форд, който му подариха за завършването.

- Надявам се да го познаваш, защото кара след теб още от гробището. Забелязах джипа му, паркиран на шосето. Гледаше ни, но тогава не ти казах нищо - обясни Кейн и застана пред мен.

- Познавам го - успях да процедя думите през свитото си гърло. Кейн ме погледна.

- Той ли е причината да побегнеш към дома?

Не, не беше той, не той ме накара да побягна. Той беше единственият, заради когото исках да остана, макар да знаех колко невъзможно е всичко между нас.

- Не - отговорих и погледнах Ръш. Дори под лунната светлина лицето му изглеждаше попарено от болка.

- Защо си тук? - попитах от разстояние.

Кейн застана точно пред мен. Вероятно се досети, че нямам никакво намерение да се приближавам към Ръш.

– Защото ти си тук – отвърна той.

Господи. Как щях да мина през всичко това? Да го гледам и да знам, че не мога да го имам. Мястото, от което идваше, винаги щеше да омърсява това, което изпитвах към него.

– Не мога да го направя, Ръш.

Той пристъпи крачка към мен:

– Говори с мен. Моля те, Блеър. Трябва да ти обясня толкова много неща.

Поклатих глава и направих крачка назад.

– Не, не мога.

Ръш изпсува и погледна към Кейн.

– Може ли да ни оставиш насаме за минутка? – каза рязко.

Кейн скръсти ръце пред гърдите си и застана плътно пред мен.

– Няма да стане. Мисля, че тя не иска да говори с теб. И аз няма да съм този, който ще я накара. Ти също не можеш да я принудиш.

Не беше нужно да поглеждам към Ръш. Знаех, че Кейн го бе вбесил. Трябваше да ги спра, иначе това щеше да свърши зле.

Минах пред Кейн и тръгнах към Ръш по посока на стаята си. Щом се налагаше да говорим, нямаше да го правим пред публика.

– Няма проблем, Кейн. Това е доведеният ми брат. Ръш Финли. Той вече знае кой си. Искате да поговорим. Да поговорим тогава. Можеш да си тръгваш. Всичко е наред – казах през рамо и се обърнах да отворя стая А4.

– Доведен брат? Чакай... *Ръш Финли*? Единственото дете на *Дийн Финли*? Мамка му, Би, ти си роднина с истинска знаменитост.

Бях забравила, че Кейн слуша предимно рок и че със сигурност знае всяка подробност за единствения син на барабаниста на „Слакър Димън“.

– Тръгвай, Кейн – повторих и отворих вратата на хотелската стая.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Застанах чак на другия край на стаята. Не спрях да вървя, докато не стигнах до най-далечния ъгъл. Ръш влезе след мен и затвори вратата. Очите му сякаш ме изпиваха.

– Говори. Кратко и ясно. Искам да си тръгнеш възможно най-бързо – казах.

Лицето му се сгърчи от болка. Не, нямах никакво намерение да му съчувствам. Не можех, не биваше.

– Обичам те.

Не, не го каза, нали? Поклатих глава. Не бях чула правилно. Той не ме обичаше. Не можеше да е вярно. Любовта не лъже.

– Знам, че действията ми противоречат на думите ми, но ако ми позволиш да обясня... Господи, не искам да виждам болката ти.

Ръш нямаше никаква представа колко силна беше тази болка, но знаеше колко много обичах майка си. Колко специална беше за мен. Колко много беше пожертвала. Той е знаел всичко това и не ми каза какво са си мислили за нея. Какво *той* е мислил за нея. Не, не можех да обичам... това. Не можех да обичам *него*. Всеки, който се подиграваше с майка ми, трябваше да остане в миналото.

Не, никога не бих могла да го обичам. Никога.

– Каквото и да кажеш, няма да поправиш нещата. Тя беше моя майка, Ръш. Единствено споменът за нея крепи живота ми цял. Спомен, в който има добро. Тя е в центъра на всеки един детски спомен, който пазя. А ти... – затворих очи. Не исках да го гледам. – А ти и всички те... *вие* опозорихте паметта ѝ. Грозни лъжи, които нямат нищо общо с истината.

– Ужасно съжалявам, че разбра по този начин. Искях да ти кажа. В началото в теб виждах само заплаха. Мислех, че ще нараниш Нан, че ще ѝ причиниш още болка. Проблемът беше, че ти ме изумяваше. Ще призная, че в мига, в който те видях, изпитах силно влечение към теб, защото ти си божествена. Гледах те и спирах да дишам. И те мразех заради това, което ми причиняваше. Не исках да се привързвам към теб, не исках да те харесвам. Но това не променя факта, че от първата нощ те желях. Силно. Като болест. Само за да съм наблизо до теб... Господи, какви ли не поводи си измислях, за да те виждам, да се доближавам до теб. И после започнах да те опознавам. Бях хипнотизиран от смеха ти. Това беше най-изумителното нещо, което някога съм чувал. Ти беше толкова открита,

честна, решителна. Не се оплака от нищо, не се нацупи за нищо. Ти вземаше това, което животът ти поднесе, и се опитваше да живееш с него. И успяваше. Не бях виждал човек да го прави, както го правеше ти. Всъщност не бях виждал някой да прави нещо от нищото. Всеки път, когато те доближавах, го чувствах все повече и повече.

Ръш направи крачка към мен, а аз вдигнах ръце да го спра. Дишах дълбоко, учестено. Не, нямаше да плача пак. Ако искаше да ми каже всичко това и да ме разсипе напълно, щях да слушам. Щях да му дам възможност да говори, да получи своя край на тази история, защото знаех, че аз никога нямаше да получа моя. За мен щеше да остане отворена рана.

- И после... онази нощ, когато ходихме в кънтри бара. След онази нощ бях твой. Бях като наркоман, а ти беше моята дрога. Нямаше връщане назад за мен. И тепърва трябваше да поправа толкова много сторено зло. Бях те накарал да минеш през ада от мига, в който стъпи в дома ми, затова трябваше да поправа грешката си. Мразех се. Искях да ти дам света. Но... аз знаех. Аз знаех коя си. И когато си спомнях коя си, тогава правех крачка назад. Как можех да бъда така тотално изгубен по момичето, което в очите на сестра ми беше живият израз на болката.

Покрих ушите си.

- Не, няма да слушам това. Тръгвай си. Веднага. Махни се - крещях.

Не исках да слушам за Нан. Отвратителните ѝ думи за майка ми кънтяха гробовно в ушите ми и исках да пицця. Бих направила всичко, за да заглуша гласа на Нан в съзнанието си.

- Когато мама се прибра с нея от болницата, аз бях на три. Помня го толкова ясно. Беше много малка. Помня, че се тревожех да не ѝ се случи нещо лошо. Мама плачеше всеки ден. Нан също плачеше. Наложих се да порасна доста бързо. Когато Нан беше на три, правех всичко - от сресването на косата ѝ сутрин и приготвянето на закуската ѝ до времето, когато я слагах да си легне. Майка ни се беше оженила. Пак. И сега имаме Грант. Никога не настъпи спокойствие, никога нищо стабилно. Всъщност с нетърпение чаках дните, когато баща ми идваше да ме вземе, защото знаех, че поне няколко дни ще мога да бъда дете и нямаше да съм отговорен за Нан. Това беше моята почивка. После тя започна да пита защо аз имам татко, а тя не.

- Престани! - предупредих го и се плъзнах по стената, сякаш можех да се отдръпна още повече в ъгъла. Защо ми причиняваше това?

- Блеър, искам да ме чуеш. Само така ще можеш да разбереш - настоя. Гласът

му беше надробен, накъсан. – Мама ù казваше, че няма татко, защото е специална. Това проработи, но за много кратко. Настоявах майка ми да ù каже кой е баща ù. Исках моят баща да е и неин. Знаех, че баща ми би се грижил страхотно за нея. Тогава мама каза на Нан, че баща ù има друго семейство, а също и две малки момиченца, които обича повече от Нан. Говореше ù, че баща ù иска да бъде с тези момиченца, а не желае да бъде с нея. Не разбирах как някой може да не иска собственото си дете. Тя беше моя сестра. Естествено, че е имало моменти, когато съм искал да я удуша, но я обичах безрезервно и всеотдайно. И тогава един ден майка ми я заведе да види семейството, което баща ù бе избрал. Нан плака месеци след това.

Той млъкна и аз седнах на леглото. Да, той определено щеше да ме застави да слушам всичко това. Не можех да го накарам да млъкне.

– Мразех тези момичета. Мразех семейството, заради което бе изоставил Нан. Заклех се да го накарам да си плати един ден. Но Нан винаги казваше, че може би някога той ще дойде да я види. Слушах я как мечтае да дойде при нея. Слушах я с години. И когато станах на деветнадесет, отидох да го търся. Знаех името му. И го намерих. Оставих му снимка на Нан и адреса ни на гърба на снимката. Казах му, че има и друга дъщеря и че това момиче е наистина специално. Казах му, че тя иска само да го види. Да поговори с него.

Това се бе случило преди пет години. Стомахът ми се обърна. Повдигаше ми се. Преди пет години загубих Валери. Преди пет години той ни напусна.

– Направих го, защото обичах сестра си. Нямах никаква представа през какво е трябвало да преминете ти и майка ти. И честно казано, не исках и да мисля за това. Мечтаех само Нан да е щастлива. Вие бяхте враг. И после ти влезе в дома ми. И целият ми свят се преобърна. Винаги се бях клел, че никога няма да допусна да изпитам вина заради това, че съм разбил семейството му. Защото в крайна сметка... тези хора бяха разбили семейството на Нан. Но всеки път, когато бях с теб, край теб... докато те гледах... съвестта ме разяждаше като киселина. И когато ми разказваше за сестра си и за майка си... кълна се в бога, сякаш бръкна в гърдите ми и изскубна сърцето ми. Никога няма да забравя, никога няма да го преживея.

Ръш тръгна към мен, а аз не можех да се движа. Разбирах. Разбирах всичко, но докато го проумявах, някъде по пътя загубих душата си.

Всичко е било лъжа. Целият ми живот... една огромна лъжа. Всички спомени. Коледите, когато мама правеше курабийки, а аз, Валери и баща ни оставахме до късно, за да украсим елхата... всичко е било измама. Това не бяха истински

спомени. Вярвах на Ръш. Но това не променяше чувствата ми към мама. Тя не беше с нас да разкаже историята през своите очи. Знаех достатъчно, за да вярвам, че мама е невинна. Не беше възможно да има каквато и да е вина. Този грях лежеше на съвестта на баща ми.

– Кълна се, колкото и да обичам сестра си, ако можех да се върна назад във времето, щях да променя всичко. НИКОГА не бих дошъл да търся баща ти. Никога. Ужасно съжалявам, Блеър. Толкова много съжалявам, мамка му!

Вдигнах поглед към насълзените му очи. Ако не беше ходил да се види с баща ми, нещата щяха да са много по-различни. Но нито аз, нито той можехме да променим миналото, колкото и да ни се искаше. Никой не можеше да поправи стореното.

Сега Нан имаше това, което винаги бе искала. Джорджиана – също.

Аз имах себе си.

– Не мога да ти кажа, че ти прощавам – казах. Защото не можех да му простя. – Но мога да кажа, че разбирам защо си го направил. Това наистина промени света ми. И нещата никога няма да бъдат като преди.

Една-единствена сълза се търкулна по лицето му. Не можех да се пресегна и да я избърша, така както не можех да изцедя нито една сълза от очите си.

– Не искам да те губя. Обичам те, Блеър. Никога не съм искал нещо или някого така, както искам теб. Не мога да си представя живота си, без ти да си част от него.

Винаги щях да имам само себе си, защото този мъж бе взел сърцето ми и го бе унищожил. Да, знам, че го бе направил несъзнателно и без да го иска, но това не променяше факта, че никога нямаше да имам доверие никому, за да обикна отново.

– Не мога да те обичам, Ръш.

Сподавено стенание се откърти от устните му и главата му се отпусна в скута ми. Не го успокоих, не можех. Как бих могла да успокоявам него, при положение че моята болка се бе отворила като огромна пулсираща яма, в която можехме да се съберем и двамата?

– Не трябва да ме обичаш. Просто не ме напускай – каза с опрени в крака ми устни.

Дали животът ми винаги щеше да бъде поредица от загуби? Не бях успяла да се сбогувам със сестра си в деня, в който излезе и никога не се върна. Бях отказала да си взема сбогом с майка онази сутрин, когато ми каза, че е време. И веднага след това затвори очи и никога повече не ги отвори. И никога не се върна при

мен.

Знаех, че когато Ръш излезе от тази стая, никога няма да го видя. Никога. Това беше нашето сбогом. Не можех да продължа напред с живота си, ако той беше част от него. Винаги би отварял раните, които трябваше да лекувам сега.

Но този път исках да кажа сбогом. Това беше последното ми сбогом и този път исках да го кажа както трябва. Не можех да изрека думите. Отказвах да излязат от устата ми. Желанието ми да защитавам майка си стоеше между мен и думите, които Ръш искаше да чуе.

Не можех да му кажа, че му прощавам, защото заради него баща ми ни напусна. Той ни го бе отнел в деня, в който се бе видял с него, макар че не е осъзнавал последиците, до които действията му щяха да доведат.

Нищо от случилото се не променяше чувствата, които изпитвах към Ръш, преди да разпилее живота ми на милион парчета. Затова щях да кажа своето сбогом.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

– Ръш.

Той вдигна глава. Лицето му беше мокро от сълзи. Нямаше да ги избърша. Тези сълзи може би бяха измамни?

Станах, разкопчах блузата си, съблякох я и я сложих на леглото. След това махнах и сутиена. Очите му бяха приковани в тялото ми. Изглеждаше озадачен, както и очаквах. Не можех да му обясня защо го правя. Така трябваше, така исках.

Събух късите шорти и ги прекрачих. Свалих обувките и бавно плъзнах бикините по краката си. Бях напълно гола. Приближих се и обкрачих краката му. Ръцете му веднага ме обгърнаха и той зарови лице в корема ми. По кожата си усещах студената влага от сълзите му. Потръпнах.

– Какво правиш, Блеър?

Не можех да отговоря. Пуснах ръце надолу, хванах краищата на тениската му и започнах да я дърпам нагоре. Той вдигна ръце и ми позволи да я съблека. Метнах я на пода.

Плавно потънах надолу в скута му, плъзнах ръце зад врата му и го целунах. Много бавно. Това беше за последно. Ръцете му вече бяха в косата ми и той веднага пое контрола.

Всяка милувка на езика му беше нежна и внимателна. Не беше гладен, не беше настоятелен. Може би вече разбираше, че това е моето сбогом. А сбогуванията не се правят набързо. Това щеше да е последният ми спомен от него. От нас. Единственият спомен без лъжа. Сега между нас лежеше само истината.

– Сигурна ли си? – прошепна в устните ми, докато се движех леко върху ерекцията, която усетих през джинсите му. Кимнах.

Ръш ме вдигна и ме сложи да легна, след което събу обувките и джинсите си. После легна до мен. Изтерзаното му лице ме изучаваше.

– Ти си най-красивата жена, която някога съм виждал. И отвън, и отвътре – каза и обсипа лицето ми с целувки, после леко придърпа устната ми в устата си и я засмука.

Повдигнах таза си. Исках го в мен. Близо. Той бе влизал толкова дълбоко в мен. И никой нямаше да е така близо до мен. Никога повече. Никой.

Ръш прокара ръце по тялото ми. Не бързаше. Сякаш искаше да запомни всяка

линия. Извих тяло нагоре и затворих очи. Искях да почувствам как ръцете му оставят своята дамба върху мен.

– Обичам те. Толкова много те обичам. По дяволите.

Наведе глава и целуна пъпа ми. Краката ми сами се разтвориха.

– Искаш ли да сложа презерватив? – попита и се надигна над мен.

Да, исках. Не желяех никакви рискове.

И пак само кимнах.

Той стана, извади презерватив от портфейла си. Гледах как разкъсва опаковката и го плъзва по пениса си. Никога не го бях целувала там. Бях мислила за това, но така и не събрах смелост. Някои неща така и щяха да си останат неизвестни.

Ръш прокара ръка по вътрешната част на бедрата ми и бавно ги разтвори.

– Това винаги ще бъде мое – каза уверено.

Не го поправих. Нямаше смисъл. Никога нямаше да принадлежи на другия. След тази нощ щях да принадлежа само *на себе си*.

Той леко снижи тялото си и усетих върха на ерекцията му във влагалището си.

– Никога не е било толкова хубаво. Нищо никога не е било толкова хубаво – простена и се плъзна в мен. Обвих го с ръце и простенах, докато той бавно ме изпълваше. После се оттегли и пак тласна.

Очите му не се откъсваха от моите. Можех да видя бурята в неговите. Знаех, че е объркан. И дори виждах страха му. Останалото беше любов. Видях я. Жестока, убиваща любов. И ѝ повярвах. Толкова ясно я виждах. Но беше прекалено късно. Любовта не беше достатъчно.

Всички казват, че любовта е достатъчно условие. Не, не беше. Не и когато душата ти е премазана.

Вдигнах крака около кръста му, обвих ръце около врата му. Близо. Искях да е близо. Топлият му дъх върху шията ми, целувките му върху кожата ми. Нашепваше думи за любов, шепнеше обещания, които никога нямаше да се наложи да спази.

Позволих му да ми казва тези неща, защото беше за последно.

Удоволствието се натрупваше в тялото ми. Той допря устни до моите:

– Само ти.

Не откъснах очи от неговите, когато се оставих на неземното удоволствие да ме изстреля прекалено далеч. Устата му се отвори, от гърдите му се откъсна тъжен стон, тласна два пъти в мен и застина. Не отлепи очи от мен. Нито за миг.

Дишахме забързано, тежко. И тогава казах това, което исках да му кажа, но без думи. Казах го с очи. Всичко беше в очите ми. И той щеше да разбере, ако се

взреше по-дълбоко.

- Не го прави - каза отчаяно, умоляващо.

- Сбогом, Ръш.

Той поклати глава. Все още беше заровен в мен.

- Не, не го прави. Не прави това с нас.

Не казах нищо повече. Отпуснах ръце, развих краката си от кръста му. Ето, вече не се държах като удавник за тялото му.

Не, нямаше да споря с него.

- Не успях да си кажа сбогом със сестра си и с майка си. Това бяха онези сбогувания, които пропуснах. Но от това последно сбогом наистина имам нужда. Един път да бъда с теб, без лъжите между нас.

Ръш се вкопчи в завивката под нас и стисна очи.

- Не. Не. Моля те, не го прави.

Исках да протегна ръка, да погала лицето му, да му кажа, че всичко ще е наред, че ще му мине, ще забрави за мен, за НАС. Но не можех. Как можех да го успокоя, когато бях празна?

Ръш се отдръпна от мен и аз веднага пропаднах в празнината, която се отвори в сърцето ми.

Той стана. Не ме погледна. Мълчаливо наблюдавах как се облича.

Това е. Краят.

Възможно ли е празнината в теб да боли? Кога болката ще спре?

Ръш облече тениската си и ме погледна. Седнах и придърпах колене към брадичката си, за да прикрия голото си тяло. И за да се задържа да не се разпадна. Опасявах се, че буквално ще се раздробя.

- Не мога да те накарам да ми простиш. И не заслужавам прошка. Не мога да променя миналото. Единственото, което мога да направя за теб, е да ти дам това, което искаш. Ако това искаш, ще си тръгна, Блеър. Ще ме убие, но ще си тръгна.

Какво можех да кажа? Момичето, в което се бе влюбил, го нямаше. Ако останеше, сам щеше да го разбере. Аз нямах минало. Нямах основа, върху която да се задържа. Всичко бе заминало по дяволите. Всичко беше безсмислено и не знаех дали някога ще намеря смисъл.

Ръш заслужаваше повече от това.

- Сбогом, Ръш - казах за последен път.

Болката в потъмнелите му очи беше прекалено силна, за да я понеса. Откъснах очи от лицето му и се загледах в карираното одеяло под себе си.

Чух как тръгна към вратата. Стъпките му потъваха, заглушени от дебелия,

износен килим.

Вратата се отвори и лунната светлина се изсипа в стаята.

Той спря. Дали щеше да каже още нещо? Надявах се, че не, защото всяка дума, която произнасяше, правеше нещата непосилни.

Вратата се затвори. Вдигнах очи и огледах празната хотелска стая.

Сбогуванията не се оказаха това, което бях очаквала. Сбогуванията не заслужават репутацията, която са им измислили хората.

Вече знаех това със сигурност.